philip k.

dick

ubik

Un clasic al literaturii SF!

Philip K. Dick

Ubik

- *Ubik* –
1969

Traducere din limba engleză
ŞTEFAN GHIDOVEANU

Pentru Tony Boucher

CUPRINS

Prieteni, este vremea să facem curăţenie; foarte curând punem în vânzare toţi Ubik pe care-i avem, silenţioşi şi electrici, la preţuri avantajoase. Da, soldăm toate articolele noastre. Şi nu uitaţi: oricare Ubik din lotul nostru a fost folosit numai conform instrucţiunilor.

Capitolul 1

În noaptea de 5 iunie 1992, la ora 15:30, simbolul corespunzând primului telepat al Sistemului Solar dispăru de pe harta amplasată în birourile Runciter Associates din New York City. Acest lucru făcu ca videofoanele să înceapă imediat să sune. Organizaţia Runciter pierduse urma prea multor esperi de-ai lui Hollis, în ultimele două luni; această dispariţie era cea care umplea paharul.

— Domnule Runciter? Îmi pare rău că vă deranjez…

Tehnicianul din schimbul de noapte, de serviciu în camera hărţilor, tuşi nervos, în vreme ce capul mare, neîngrijit, al lui Glen Runciter se apropie, invadând ecranul videofonului.

— Am primit aceste ştiri de la unul dintre inerţialii noştri. Numai puţin, să verific.

Cotrobăi printr-un vraf dezordonat de benzi, provenind de la înregistratorul ce primea mesajele.

— Raportul este de la domnişoara Dorn; aşa cum poate vă mai amintiţi, l-a urmărit până la Green River, Utah, unde…

Somnoros, Runciter mormăi răguşit:

— De la cine? Doar nu crezi că pot ţine minte tot timpul ce telep sau ce precog urmăreşte fiecare inerţial?!

Îşi netezi, cu o mişcare a mâinii, claia de păr gri ciufulit şi sârmos.

— Sări peste restul şi spune-mi care dintre tipii lui Hollis lipseşte acum.

— S. Dole Melipone, zise tehnicianul.

— Ce-e? A dispărut Melipone? Te ţii de bancuri.

— Nici vorbă, îl asigură tehnicianul. Edie Dorn şi alţi doi inerţiali l-au urmărit până la un motel numit „Lanţurile Experienţei Erotice Polimorfe”, o structură subterană, de şaizeci de unităţi, care oferă tot ceea ce este necesar unor oameni de afaceri şi prostituatelor lor, când nu vor să fie deranjaţi. Edie şi colegii ei n-au crezut că Melipone este în misiune, dar, tocmai pentru a fi siguri, l-am trimis pe unul dintre telepaţii noştri,

domnul G.G. Ashwood, ca să-l sondeze. Ashwood a descoperit că mintea lui Melipone era apărată de un câmp de bruiaj, aşa încât n-a putut face nimic; ca urmare s-a întors în Topeka, Kansas, unde investighează în prezent o nouă posibilitate.

Runciter, mult mai treaz acum, îşi aprinsese o ţigară; cu bărbia în mână, stătea posomorât, în vreme ce fumul plutea prin dreptul scanerului situat în partea corespunzătoare lui a circuitului bi-canal.

— Eşti sigur că telepul era Melipone? Se pare că nimeni nu ştie cum arată; probabil că în fiecare lună foloseşte o matriţă facială diferită. Ce-i cu câmpul lui?

— L-am rugat pe Joe Chip să meargă la faţa locului şi să testeze magnitudinea şi valoarea minimă a câmpului generat în zona motelului „Lanţurile Experienţei Erotice Polimorfe”. Chip spune că a înregistrat, la maximum, 68,2 unităţi bir de aură telepatică, cifră pe care, dintre toţi telepaţii cunoscuţi, numai Melipone o poate produce. Deci, încheie tehnicianul, am amplasat pe hartă steguleţul de identificare pentru Melipone. Şi-acum omul… mă rog, steguleţul… a dispărut!

— Te-ai uitat pe podea? Sau în spatele hărţii?

— A dispărut din punct de vedere electronic. Omul pe care îl reprezintă nu se mai găseşte pe Pământ, nici, după câte ne putem da seama, pe vreuna dintre lumile-colonie.

— O voi consulta pe răposata mea soţie, spuse Runciter.

— E miezul nopţii. Moratoriumurile sunt închise în clipa asta…

— Nu şi în Elveţia, zise Runciter, cu un zâmbet aducând mai curând cu o grimasă, ca şi cum un dezgustător fluid nocturn s-ar fi strecurat până în gâtul său îmbătrânit. Salut!

Închise videofonul.

Ca proprietar al Moratoriumului Preaiubitei Frăţii, Herbert Schoenheit von Vogelsang venea, bineînţeles, la serviciu, întotdeauna înaintea angajaţilor săi. În acest moment, când clădirea rece şi plină de ecouri tocmai se trezea la viaţă, un preot cu înfăţişare îngrijorată, cu ochelari aproape opaci şi cu un blazer din blană de pisică, purtând pantofi galbeni, cu botul ascuţit, aştepta la ghişeul de recepţie, având în mână un cec-cerere. În mod evident, venise să-şi întâmpine o rudă aflată în vacanţă. Ziua Reînvierii – vacanţa în care semi-viii erau celebraţi în mod public – stătea să înceapă; în curând, se va produce înghesuiala.

— Da, domnule, îi spuse Herbert, cu un zâmbet afabil. Mă voi

ocupa personal de talonul dumneavoastră.

— E vorba de o doamnă mai în vârstă, spuse clientul. Cam de optzeci de ani, micuţă şi veştejită. Bunica mea!

— O clipă numai!

Herbert se întoarse la fişier pentru a căuta numărul 3054039-B. Se spunea acolo că persoanei respective îi mai rămăseseră numai cincisprezece zile de semi-viaţă. Nu prea mult, reflectă el; cu gesturi mecanice, lipi un amplificator protofazon de capacul din plastic transparent al coşciugului, îl reglă şi ascultă pe frecvenţa corectă, aşteptând indicaţii despre activitatea cerebrală.

Foarte încet, o voce venită din difuzor spuse:

— … şi atunci Tillie şi-a scrântit glezna şi am crezut că nu se va mai face niciodată bine; a fost atât de lipsită de minte, în privinţa asta, dorind ca imediat să înceapă să meargă…

Mulţumit, deconectă amplificatorul şi luă legătura cu un tip de la sindicat, ce urma să îndeplinească sarcina efectivă de-a o transporta pe 3054039-B în salonul de consultaţii, unde clientul avea să fie pus în legătură cu bătrâna doamnă.

— Aţi verificat-o, nu-i aşa? întrebă clientul, în vreme ce plătea poscreditele datorate.

— Personal, răspunse Herbert. Funcţionează perfect.

Apăsă o serie de comutatoare, apoi se dădu înapoi.

— O Zi a Reînvierii Fericită, domnule!

— Mulţumesc.

Clientul se aşeză cu faţa spre sicriul care începuse să scoată aburi din învelişul său frigorific; îşi puse un receptor la ureche şi vorbi tare în microfon:

— Flora, draga mea, mă auzi? Cred că eu te pot auzi deja. Flora?

„Când voi muri”, îşi spuse Herbert Schoenheit von Vogelsang, „cred c-o să las prin testament moştenitorilor mei să mă învie o singură zi în fiecare secol. În felul acesta, voi observa soarta întregii omeniri.” Asta ar fi însemnat un cost de întreţinere destul de ridicat pentru moştenitori şi ştia unde va duce un asemenea lucru. Mai devreme sau mai târziu, moştenitorii lui se vor răzvrăti, îi vor scoate corpul din învelişul frigorific şi – Doamne fereşte! – îl vor îngropa.

— Îngroparea este ceva barbar, mormăi, cu voce tare, Herbert. O rămăşiţă a originilor primitive ale culturii noastre.

— Da, domnule, fu de acord secretara, de la maşina sa de scris.

În salonul de consultaţii, mai mulţi clienţi comunicau acum cu rudele lor semi-vii, într-o tăcere plină de emoţii, aşezaţi, cum erau, la distanţe egale, fiecare cu coşciugul propriu. O privelişte liniştită, aceşti credincioşi, veniţi în mod regulat, pentru a-şi aduce omagiul. Transmiteau mesaje, ştiri despre ceea ce se întâmpla în lumea din afară; îi înveseleau deci pe triştii semi-vii, în rarele lor intervale de activitate cerebrală. Şi... şi îl plăteau pe Herbert Schoenheit von Vogelsang. Era o afacere profitabilă, să conduci un moratorium!

— Tatăl meu pare puţin cam slăbit, spuse un tânăr, atrăgându-i atenţia lui Herbert. Mă întreb dacă aţi putea să-l verificaţi pentru o clipă. V-aş fi recunoscător...

— Bineînţeles, spuse Herbert, însoţindu-l pe client de-a lungul salonului, către ruda sa decedată.

Fişa acestuia arăta că nu-i mai rămăseseră de trăit decât câteva zile; lucrul explica, de altfel, şi slaba activitate cerebrală. Cu toate acestea... Răsuci la maximum butonul amplificatorului protofazon şi vocea semiviului se auzi un pic mai tare în căşti. „E aproape terminat”, gândi Herbert. I se păru extrem de evident că fiul nu voia să vadă fişa, că nu-l interesa nici faptul că legătura cu tatăl său slăbea continuu. Aşa că Herbert nu spuse nimic; pur şi simplu se îndepărtă, lăsându-l pe fiu să comunice cum o putea. De ce să-i spună că aceasta era, probabil, ultima dată când mai venea aici? Oricum, va afla totul destul de curând...

Pe platforma de încărcare din spatele moratoriumului, apăruse, acum, un camion; doi bărbaţi săriră din cabină, purtând uniformele familiare, de un albastru-deschis. *Transporturi şi Livrări Interplanetare Atlas,* observă Herbert. Aduceau vreun alt semi-viu care tocmai murise, ori veniseră să ridice pe vreunul care-şi dăduse sufletul cu adevărat. Fără să se grăbească, porni în direcţia lor, pentru a-i supraveghea; în acea clipă, însă, îl chemă secretara.

— Herr Schoenheit von Vogelsang, îmi pare rău că vă întrerup meditaţia, dar un client doreşte să asistaţi la reînvierea rudei sale.

Vocea femeii căpătă o coloraţie specială, atunci când spuse:

— Clientul este domnul Glen Runciter, venit aici tocmai din Confederaţia Nord-Americană.

Un bărbat mai în vârstă, înalt, cu mâini mari şi mers rapid, cu paşi agili, se apropie de el. Purta un costum Dacron, multicolor, lavabil, un brâu tricotat şi o cravată pastelată, foarte şic. Capul

său, masiv ca al unui motan, era parcă puţin împins în afară, aşa cum privea cu nişte ochi uşor ieşiţi din orbite, rotunzi, calzi şi foarte vioi. Runciter păstra pe figură o expresie profesională de bun-venit, o atenţie trează, care se fixă asupra lui Herbert, apoi, aproape imediat, îl depăşi, ca şi cum Runciter ar fi început deja să se gândească la nişte evenimente viitoare.

— Ce mai face Ella? spuse cu voce asurzitoare Runciter, de parcă glasul i-ar fi fost amplificat în mod electronic. E gata să poarte o discuţie? N-are decât douăzeci de ani; ar trebui să fie într-o formă mai bună decât suntem noi.

Râse încetişor, dar ăsta era un lucru abstract. Întotdeauna zâmbea şi întotdeauna râdea, vocea sa bubuia continuu, înăuntrul său însă nu băga niciodată în seama pe nimeni, corpul îi era cel care zâmbea, saluta şi dădea mâna. Nimic nu-i atingea mintea, rămasă undeva, departe; rezervat, dar amabil, îl târî pe Herbert cu el, mergând cu paşi mari spre nişele îngheţate în care cei semi-vii, inclusiv soţia sa, stăteau întinşi.

— A trecut ceva timp de când n-aţi mai fost pe-aici, domnule Runciter, spuse Herbert; nu-şi putea reaminti datele de pe fişa doamnei Runciter, nici câtă semi-viaţă îi mai rămăsese.

Runciter, cu mâna sa mare, împingându-l din spate pe Herbert pentru a-l face să meargă mai repede, spuse:

— Este un moment foarte important, von Vogelsang. Noi – asociaţii mei şi cu mine – suntem implicaţi într-o treabă ce depăşeşte orice înţelegere raţională. Nu am libertatea să fac dezvăluiri în acest stadiu, dar considerăm în prezent situaţia ameninţătoare, deşi nu lipsită totuşi de speranţă. În niciun caz nu trebuie să disperăm. Unde este Ella?

Se opri uitându-se rapid împrejur.

— O voi aduce din alveola sa, aici, în salonul de consultaţie, spuse Herbert; în mod normal, clienţii nu aveau voie în zona de depozitare. Aveţi cecul-cerere înseriat, domnule Runciter?

— Pentru Dumnezeu, nu, spuse Runciter. L-am pierdut, acum câteva luni. Dar o cunoaşteţi pe soţia mea; o puteţi găsi. Ella Runciter, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Părul şaten şi ochii căprui.

Se uită cu nerăbdare împrejur.

— Dar unde se află salonul? De obicei, era amplasat undeva unde-l puteam găsi…

— Condu-l pe domnul Runciter în salonul de consultaţie, îi spuse Herbert unuia dintre angajaţii săi ce-şi făcea de lucru pe acolo, curios să vadă cum arăta proprietarul unei organizaţii

anti-psi, renumită în întreaga lume.

Aruncând o privire în salon, Runciter zise, pe un ton de reproş:

— E plin. Nu pot vorbi acolo cu Ella.

Se luă după Herbert, înspre locul unde se găseau dosarele moratoriumului.

— Domnule von Vogelsang, spuse, ajungându-i pe acesta din urmă şi lăsându-şi, încă o dată, laba lui uriaşă pe umărul bărbatului; Herbert îi simţi greutatea mâinii, vigoarea sa persuasivă.

— Nu există un sanctum sanctorum mai discret, pentru comunicări confidenţiale? Ceea ce am de discutat cu soţia mea, Ella, este o chestiune pe care noi, cei de la Runciter Associates, nu suntem pregătiţi, în prezent, s-o dezvăluim lumii.

Dominat de repezeala din vocea şi înfăţişarea lui, Herbert se trezi bâlbâind în grabă:

— Pot să vă pun la dispoziţie, pentru a vă întâlni cu doamna Runciter, unul dintre birourile noastre, domnule.

Se întrebă ce se întâmplase, ce presiuni îl forţaseră pe Runciter să iasă din teritoriul său, pentru a face acest pelerinaj întârziat la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii, pentru a-şi manevra, cum atât de brutal se exprimase, soţia semi-vie. O criză de afaceri, presupuse el. În ultima vreme, anunţurile publicitare ale diferitelor instituţii de avertizare anti-psi, de la TV şi din homeoziare, îşi urlaseră prea insistent predicile. Apăraţi-vă intimitatea, tot repetau anunţurile, din oră în oră, în toate mijloacele de informare în masă. Vă interceptează, oare, vreun străin? Sunteţi, *într-adevăr, singur?* Asta în ceea ce-i priveşte pe telepaţi… apoi, grija bolnăvicioasă în legătură cu precognitivii. Sunt acţiunile dumneavoastră prevăzute de cineva pe care nu l-aţi întâlnit niciodată? De cineva cu care n-aţi vrea să faceţi cunoştinţă şi pe care nu l-aţi invita în casă? Lăsaţi deoparte neliniştea; luând legătura cu cea mai apropiată organizaţie de avertizare, vi se va spune mai întâi dacă sunteţi cu adevărat victima unor intruziuni neautorizate, apoi, la indicaţiile dumneavoastră, vor fi făcute imposibile toate aceste intruziuni – la un preţ modic.

„Organizaţii de avertizare.” Îi plăcea termenul; avea demnitate şi era foarte potrivit. Ştia asta din propria-i experienţă: în urmă cu doi ani, un telepat se strecurase printre angajaţii moratoriumului său, din nişte raţiuni pe care nu le descoperise niciodată. Probabil, pentru a urmări confidenţele

dintre semi-vii şi vizitatorii lor; ori, poate, pe acelea ale unui anume semi-viu, oricum, un cercetaş de la una dintre organizaţiile anti-psi a detectat câmpul telepatic şi Herbert a fost înştiinţat despre eveniment. Ca urmare a semnării de către el a unui contract, a fost trimis un anti-telepat care s-a instalat în interiorul moratoriumului. Telepatul nu a fost localizat, în schimb a fost neutralizat, exact aşa cum promiseseră anunţurile publicitare TV. Şi astfel, telepatul învins a plecat, în cele din urmă. Acum, moratoriumul său scăpase de orice fel de esper şi, pentru a fi sigură că lucrurile vor rămâne tot aşa, organizaţia de avertizare anti-psi îi supraveghea în mod curent, o dată pe lună, instituţia.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Vogelsang, spuse Runciter, urmându-l pe Herbert printr-un birou exterior, în care lucrau nişte funcţionari, până într-o cameră interioară, goală, mirosind a microdocumente îngălbenite şi nefolositoare.

Bineînţeles, îşi spuse gânditor Herbert, i-am crezut pe cuvânt că un telepat se strecurase acolo; mi-au arătat diagrama pe care o obţinuseră, considerând-o o dovadă. Poate că o falsificaseră, poate că făcuseră diagrama în propriile lor laboratoare. Iar eu i-am crezut pe cuvânt că telepatul a plecat; el a venit, el a plecat – şi eu am plătit două mii de poscredite! Era posibil ca organizaţiile de avertizare să fie, de fapt, nişte escrocherii? Să susţină că există o cerere pentru serviciile lor, când, uneori, această cerere nu exista cu adevărat?

Cumpănind bine totul în minte, porni încă o dată spre locul unde se aflau dosarele. De data asta, Runciter nu-l urmă; în schimb se mişcă făcând mult zgomot, aşezându-şi cât mai confortabil corpul uriaş în cuprinsul unui scaun pirpiriu. Runciter oftă şi lui Herbert i se păru, dintr-o dată, că bătrânul atât de bine clădit era obosit, în ciuda energiei pe care-o afişa de obicei.

Îmi închipui că atunci când te trezeşti astfel înzestrat, hotărî Herbert, trebuie să te porţi într-un anume fel; trebuie să pari mai mult decât o fiinţă omenească, având totuşi slăbiciunile obişnuite. Probabil că trupul lui Runciter conţine vreo duzină de artiforguri – organe artificiale grefate în locul aparatului său fiziologic, în momentul în care cele originale, adevărate, nu mai merseseră. Ştiinţa medicală, presupuse el, oferă materialul de bază, restul este dat de puterea minţii lui Runciter. Mă întreb câţi ani o avea. Nu mai poţi să te iei după cum arată, mai ales după nouăzeci de ani.

— Domnişoară Beason, îşi instrui el secretara, localizeaz-o pe doamna Ella Runciter şi adu-mi numărul de identificare. Să fie dusă în biroul 2-A!

Luă loc în faţa ei, oferindu-şi o priză de tutun Fribourg Treyer Princes, în vreme ce domnişoara Beason începu relativ uşoara sarcină de a-i da de urmă soţiei lui Glen Runciter.

Cel mai bun mod de a cere o bere este să strigi: Ubik. Făcută din hamei selecţionat şi apă de cea mai bună calitate, învechită cu încetul, pentru o aromă perfectă, Ubik este alegerea naţională nr. 1 în materie de bere. Se fabrică numai în Cleveland.

Capitolul 2

În picioare, în coşciugul său transparent, înfăşurată într-un efluviu de ceaţă îngheţată, Ella Runciter stătea cu ochii închişi şi cu mâinile permanent ridicate către faţa ei impasibilă. Trecuseră trei ani de când Glen n-o mai văzuse pe Ella; bineînţeles, nu se schimbase deloc între timp. Iar de-acum nu se va mai schimba niciodată, cel puţin nu în ce priveşte partea fizică, exterioară. Dar cu fiecare trezire la semi-viaţa activă, cu fiecare întoarcere la activitatea cerebrală, oricât de redusă, Ella murea într-o oarecare măsură. Timpul ce-i mai rămăsese se scurgea precum o bătaie de inimă din ce în ce mai slabă şi mai rară.

Cunoaşterea acestui lucru explica de ce Runciter nu îndrăznea s-o readucă la viaţă mai des. Bărbatul raţiona în felul următor: că acest lucru o condamna, că a o reactiva constituia un păcat faţă de ea. Cât despre dorinţele femeii, exprimate înainte de moarte şi cu ocazia primelor întâlniri din perioada semi-vieţii – toate acestea deveniseră extrem de nebuloase în mintea lui. Oricum, el ştia mai bine ce-i de făcut, fiind de patru ori mai bătrân decât Ella. Ce dorise ea? Să continue să funcţioneze împreună cu Glen în calitate de coproprietară a lui Runciter Associates; oricum, ceva de genul ăsta. Ei bine, îi împlinise această dorinţă. De exemplu, acum. Şi de vreo şase sau şapte ori în trecut. O consulta la fiecare criză prin care trecea organizaţia. Aşa făcea şi în acest moment…

La dracu’ cu sistemul lor de căşti, mormăi el, potrivindu-şi discul de plastic în partea laterală a capului. Şi microfonul ăsta; toate – impedimente pentru o comunicare *naturală.* Se simţea nerăbdător şi stânjenit, în vreme ce se foia în scaunul nepotrivit pe care Vogelsang sau-cum-îl-chema i-l pusese la dispoziţie; o privi pe Ella cum îşi revenea şi ar fi dorit ca ea să se grăbească.

Cuprins de panică, se gândi dintr-o dată: poate că nu va putea să-şi revină; poate că este consumată până la capăt, iar mie nu mi-au spus nimic. Ori poate că nici ei nu ştiu asta. Poate, gândi

el, ar trebui s-o aduc aici pe creatura aia de Vogelsang pentru a-mi da o explicaţie. Poate că ceva teribil este în neregulă.

Ella, drăguţă şi cu pielea albă; ochii ei, pe vremea când aceştia fuseseră deschişi, erau de un albastru pur şi strălucitor. Acest lucru nu se va mai întâmpla din nou; putea să-i vorbească şi s-o audă răspunzându-i; putea să comunice cu ea… dar n-avea s-o mai vadă cu ochii deschişi niciodată; nici gura nu i se va mai deschide. Nu va mai surâde la sosirea lui. Atunci când el va pleca, ea nu va plânge. Oare merită toate astea? se întrebă. Oare e mai bine aşa decât la modul vechi, drumul direct de la viaţa-în-întregul-ei către groapă? Totuşi, într-un fel Ella este încă alături de mine, hotărî el. Alternativa este neantul. În receptor, încet şi nesigur, se formară cuvinte: gânduri circulare, lipsite de importanţă, fragmente ale misteriosului vis în care Ella îşi avea deja locul. Oare cum te simţi, se întrebă el, atunci când te afli în semi-viaţă? Nu putuse niciodată să priceapă ceea ce-i spusese Ella; simţământul de bază, experienţa acestei trăiri nu puteau fi transmise cu adevărat. E vorba de gravitaţie, îi spusese ea, cândva; începe să nu te mai afecteze şi-atunci pluteşti, din ce în ce mai mult. Când semi-viaţa se termină, îi spusese ea, cred că pluteşti până ce părăseşti Sistemul Solar şi te duci către stele. Dar nici ea nu era prea sigură; doar se întreba şi făcea supoziţii. Cu toate acestea, nu părea să fie înspăimântată. Nici nefericită. Iar Glen se bucura de acest lucru.

— Bună, Ella, rosti el stângaci, în microfon.

— Oh, îi auzi el răspunsul, de parcă i l-ar fi rostit direct în ureche; părea surprinsă. Şi, cu toate acestea, bineînţeles că faţa îi rămăsese neschimbată. Nu era nimic de observat; aşa că el privi aiurea.

— Hello, Glen, zise ea, cu un fel de mirare copilărească, oarecum surprinsă că-l găseşte acolo. Ce… Ezită. Cât timp a trecut?

— Doi ani, rosti el.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat între timp…

— Oh, Dumnezeule, se lamentă el, totul se duce de râpă, întreaga Organizaţie. De aceea sunt aici; ai vrut să fii implicată în deciziile majore privind politica de planificare a companiei şi doar Dumnezeu ştie câtă nevoie avem acum de-aşa ceva, o nouă politică sau, oricum, o reînnoire a structurii noastre iniţiale.

— Visam, spuse Ella. Am văzut o lumină roşie, învăluită în fum, o lumină oribilă. Cu toate acestea, continuam să mă

îndrept către ea. Nu mă puteam opri.

— Mda, spuse Runciter, dând din cap. *Bardo Thödol, Cartea Tibetană a Morţilor,* povesteşte despre toate astea. Îţi aminteşti că ai citit-o; doctorii te-au pus s-o faci atunci când erai pe… Ezită. Pe moarte, rosti el, apoi.

— Lumina roşie, fumurie, e ceva rău, nu-i aşa? zise Ella.

— Mda, vrei să te fereşti de ea. Îşi drese vocea. Uite ce-i, Ella, avem unele probleme. Te simţi în stare să asculţi despre ce-i vorba? Vreau să zic, nu ţin să te obosesc sau ceva de genul ăsta; pur şi simplu, spune-mi dacă eşti prea obosită ori dacă vrei să-ţi vorbesc sau să discutăm despre altceva…

— Este atât de straniu totul! De când ai vorbit ultima oară cu mine, am visat tot timpul. Oare chiar au trecut doi ani? Ştii ce cred eu, Glen? Cred că restul oamenilor din jurul meu… mă rog, s-ar părea că, în mod progresiv, creştem unul alături de altul. O mulţime dintre visele mele nu se referă câtuşi de puţin la mine. Câteodată simt că sunt bărbat şi, câteodată, băieţel; câteodată sunt o bătrână grasă, cu venele pline de varice… şi mă trezesc în locuri pe care nu le-am văzut niciodată, făcând lucruri complet lipsite de sens.

— Ei bine, după cum spun ei, te îndrepţi către un nou pântece, din care urmează să te naşti. Iar lumina roşie-fumurie – este un pântece rău; nu vrei să mergi în partea aia. E un gen de pântece înjositor, care te umileşte. Probabil că-ţi anticipezi următoarea viaţă, sau ce-o fi ea…

Se simţi stupid vorbind aşa; în mod normal, nu avea convingeri teologice. Dar experienţa semi-vieţii era una reală şi-i făcuse pe toţi să devină teologi.

— Hei, zise el, schimbând subiectul. Stai să-ţi spun ce s-a-ntâmplat, ce m-a făcut să vin aici să te deranjez. S. Dole Melipone a dispărut!

Urmă o clipă de tăcere, apoi Ella râse.

— *Cine* sau *ce* este S. Dole Melipone? Nu poate să existe aşa ceva.

Râsul, căldura lui atât de familiară, dar mai ales unică, îl făcură să se înfioare; îşi reaminti totul despre ea, chiar şi după atâţia ani, şi trecuse mai bine de un deceniu de când nu mai auzise râsul Ellei…

— Poate c-ai uitat, spuse el.

— N-am uitat, replică Ella, nu l-aş putea uita pe S. Dole Melipone. E ceva ca un hobbit?

— E cel mai bun telepat al lui Raymond Hollis. De când, în

urmă cu un an şi jumătate, G.G. Ashwood l-a sondat pentru prima oară, am avut pe lângă el cel puţin un inerţial. Niciodată *nu-l pierdem* din ochi pe Melipone; nu ne putem permite. La nevoie, el poate să genereze un câmp psi de două ori mai mare decât al oricărui angajat de-al lui Hollis. Şi Melipone este doar unul dintr-un lung şir de oameni de-ai lui Hollis care-au dispărut – oricum, au dispărut în ceea ce ne priveşte. După cum pot demonstra toate organizaţiile de supraveghere din Societate. Aşa că m-am gândit: la dracu', o să mă duc s-o întreb pe Ella care-i explicaţia şi ce-ar trebui să facem. Aşa cum ai specificat în testamentul tău ţi-aduci aminte?

— Îmi aduc aminte!

Dar confirmarea ei suna ca şi cum s-ar fi găsit tare departe de toate astea…

— Introduceţi treptat anunţurile companiei la TV. Preveniţi clienţii. Spuneţi-le…

Apoi, vocea ei se stinse treptat.

— Chestia asta te plictiseşte, spuse mohorât Runciter.

— Nu. Eu…

Ezită şi el o simţi încă o dată îndepărtându-se.

— Toţi cei dispăruţi sunt telepaţi? întrebă Ella, după o vreme.

— Cei mai mulţi… Telepaţi şi precognitivi. Şi nu se află nicăieri pe Pământ; ştiu asta precis. Avem vreo zece inerţiali inactivi, care stau de pomană deoarece esperii pe care-i anihilau nu mai există şi ceea ce mă îngrijorează, chiar peste măsură de mult, este faptul că cererile pentru anti-esperi au scăzut – lucru de aşteptat, dat fiind că lipsesc atât de mulţi psi. Eu însă ştiu că toţi aceştia iau parte la un singur proiect; vreau să spun, aşa cred. Oricum, sunt sigur de un lucru: cineva i-a angajat pe toţi, dar numai Hollis ştie cine sau unde este acest cineva. După cum numai el ştie despre ce este vorba…

Se cufundă într-o tăcere morocănoasă. Cum o să reuşească Ella să-l ajute să descifreze totul? se întrebă el. Blocată în acest coşciug, îngheţată în afara lumii – ea ştia numai ce-i spunea el. Şi, cu toate acestea, se bazase întotdeauna pe sagacitatea ei, pe acea formă feminină, deosebită, a sa, o înţelepciune care nu se sprijinea pe cunoaştere ori pe experienţă, ci pe altceva înnăscut. În perioada cât Ella trăise, nu reuşise să aprofundeze chestiunea; în mod sigur, nu mai putea face acest lucru acum, când femeia zăcea într-o imobilitate îngheţată. Alte persoane de sex feminin pe care le cunoscuse de la moartea ei – şi fuseseră mai multe – aveau doar foarte puţin din această trăsătură, poate

nişte urme vagi. Semne premergătoare ale unui potenţial care, la ele, nu ieşise niciodată la suprafaţă, aşa cum se întâmplase în cazul Ellei.

— Spune-mi, zise Ella, cum arată acest tip, Melipone?

— Un ţicnit.

— Lucrează pentru bani? Sau din convingere? Întotdeauna m-am simţit îngrijorată din cauza asta – când indivizii au acel misticism psi, acel simţ al determinării şi al identităţii cosmice. Ca în cazul acelui îngrozitor Sarapis; ţi-aduci aminte de el?

— Sarapis nu mai este. Hollis l-a dat afară, pe motiv că-şi constituise o companie care s-o concureze pe-a lui Hollis. Unul dintre precogii lui l-a anunţat pe Hollis.

Apoi adăugă:

— Melipone este mult mai tare pentru noi decât era Sarapis. Atunci când e în formă, e nevoie de trei inerţiali pentru a-i contracara câmpul şi nu-i niciun câştig în chestia asta; noi primim – sau *primeam* – aceeaşi sumă ca pentru un singur inerţial. Deoarece Societatea are acum o planificare de care suntem legaţi.

Cu fiecare an care trecea, Societatea îi plăcea tot mai puţin. Pentru el, ajunseseră să devină o obsesie cronică inutilitatea, costul ei. Lipsa ei de glorie.

— După câte ne-am dat seama, Melipone este un esper care lucrează pentru bani. Asta te face să te simţi bine? Este un lucru mai puţin rău?

Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns.

— Ella, spuse el.

Tăcere.

Rosti iarăşi, nervos:

— Hei, Ella, mă auzi? E ceva în neregulă? Oh, Dumnezeule, gândi. S-a dus.

O pauză, apoi nişte gânduri se materializară în urechea lui dreaptă:

— Mă numesc Jory.

Nu erau gândurile Ellei; era un *elan* diferit, mai plin de viaţă şi totuşi mai stângaci. Fără subtilitatea ei ageră.

— Părăseşte legătura asta, spuse Runciter cuprins de panică. Vorbeam cu soţia mea, Ella; de unde-ai apărut?

— Eu sunt Jory, sosiră gândurile, şi nimeni nu vorbeşte cu mine. Aş vrea să stau puţin la taifas cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjează. Cum vă numiţi?

Încurcându-se, Runciter spuse:

— O vreau pe soţia mea, doamna Ella Runciter; am plătit să vorbesc cu ea, deci cu ea vreau să stau de vorbă, nu cu tine.

— O cunosc pe doamna Runciter, bubuiră în urechea sa gândurile, mult mai puternic acum. Dânsa vorbeşte cu mine, dar nu e acelaşi lucru ca atunci când aş vorbi cu dumneavoastră, cu cineva din lumea exterioară. Doamna Runciter este aici, unde ne aflăm şi noi; nu contează însă, pentru că nu ştie nimic în plus faţă de cât ştim şi noi. În ce an suntem, domnule? Au trimis astronava aia barosană în direcţia Proximei? Sunt foarte interesat de chestiunea asta, poate puteţi să-mi spuneţi. Iar dacă doriţi, mai târziu îi pot transmite totul doamnei Runciter. OK?

Runciter îşi scoase casca din ureche, aşezând-o în grabă jos, împreună cu restul echipamentului; părăsi biroul cu aer stătut, plin de praf şi porni să rătăcească printre coşciugele îngheţate, şir după şir, toate aranjate impecabil, după număr. Angajaţi ai moratoriumului părură să plutească dinaintea lui, apoi dispărură pe măsură ce el se agita căutându-l pe proprietar.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Vogelsang, observând cum îşi găseşte cu greu drumul. Pot să v-ajut?

— E ceva, *un lucru* care intră pe fir, gâfâi Runciter, oprindu-se. Acolo, în locul Ellei. La dracu’ cu voi toţi şi cu afacerile voastre de doi bani; aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple, prin urmare ce-nseamnă treaba asta?

Îl urmă pe proprietarul moratoriumului, care pornise deja spre biroul 2-A.

— Dacă eu mi-aş conduce afacerile în halul ăsta…

— Respectivul s-a prezentat cumva?

— Mda, a zis că-l cheamă Jory.

Încruntându-se, vizibil îngrijorat, von Vogelsang spuse:

— Ăsta trebuie să fie Jory Miller. Cred că se găseşte alături de soţia dumneavoastră. În nişă.

— Dar văd că i-a luat locul Ellei!

— După o vecinătate prelungită, explică von Vogelsang, uneori are loc o osmoză, un amestec al personalităţilor celor aflaţi în semi-viaţă. Activitatea cerebrală a lui Jory Miller este deosebit de bună; a soţiei dumneavoastră, nu. Din nefericire, acest lucru duce la o trecere într-un singur sens a protofazonilor.

— Poţi corecta această situaţie? întrebă, răguşit, Runciter; se descoperi golit de energie, încă gâfâind şi tremurând. Scoate acel lucru din mintea soţiei mele şi adu-o înapoi, doar asta ţi-e

meseria!

Cu o voce oficială, von Vogelsang spuse:

— Dacă această situaţie persistă, banii vă vor fi înapoiaţi.

— Cui îi pasă de bani? Nu mai pot eu de bani!…

Ajunseseră în biroul 2-A; nesigur pe picioarele sale, Runciter se aşeză din nou, cu inima bătându-i atât de tare, încât de-abia mai putea vorbi.

— Dacă nu-l scoateţi de pe linie pe tipul ăsta, Jory, rosti el pe jumătate gâfâind, pe jumătate mârâind, vă voi da în judecată; o să vă-nchid şandramaua!

Cu faţa către coşciug, von Vogelsang îşi apăsă casca pe ureche şi se răsti în microfon:

— Defazează-te, Jory! Fii băiat cuminte!

Aruncându-i o privire lui Runciter, spuse:

— Jory a murit la cincisprezece ani; de aceea are atâta vitalitate. De fapt, acest lucru s-a mai întâmplat şi înainte; de câteva ori, Jory a apărut acolo unde n-ar fi trebuit.

Vorbi din nou în microfon.

— Este foarte nedemn din partea ta, Jory; domnul Runciter a venit de departe să-i vorbească soţiei lui. Nu-i slăbi semnalul, Jory, nu-i frumos.

O pauză, în vreme ce asculta în cască.

— Ştii că semnalul ei este slab…

Ascultă din nou, solemn, cu aerul unui broscoi, apoi îşi scoase căştile şi se ridică în picioare.

— Ce-a zis? întrebă Runciter. O să se dea de-o parte şi o să mă lase să vorbesc cu Ella?

— Jory nu poate face nimic, spuse von Vogelsang. Gândiţi-vă la două emiţătoare radio pe unde medii, dintre care unul în apropiere, dar limitat la numai cinci sute de waţi putere de emisie, iar celălalt, departe, dar pe aceeaşi sau aproximativ pe aceeaşi frecvenţă şi folosind cinci mii de waţi. Atunci când vine noaptea…

— Şi noaptea, spuse Runciter, *a venit.*

Cel puţin pentru Ella. Şi poate, la fel de bine şi pentru el, dacă telepaţii, parakineticii, precogii, învietorii şi animatorii dispăruţi ai lui Hollis nu vor putea fi găsiţi. Nu numai că o pierduse pe Ella, dar rămăsese şi fără sfatul ei, Jory luându-i locul mai înainte ca ea să-i fi putut spune ceva.

— Când o vom duce din nou în nişă, sporovăia von Vogelsang, n-o s-o mai aşezăm lângă Jory. De fapt, dacă sunteţi de acord să plătiţi în fiecare lună o sumă puţintel mai mare, putem s-o

instalăm pe soţia dumneavoastră într-o cameră cu un grad înalt de izolare, având pereţii îmbrăcaţi şi armaţi cu Teflon 26, astfel încât să inhibe orice amestec heteropsihic din partea lui Jory sau a oricui altcuiva.

— Nu-i prea târziu, spuse Runciter, ieşind pentru moment din starea de depresie în care-l cufundaseră cele întâmplate.

— S-ar putea să se întoarcă. Imediat ce Jory se defazează şi, împreună cu el, oricine altcineva care ar fi putut-o lua în stăpânire din pricina stării ei de slăbiciune. E accesibilă aproape pentru oricine.

Von Vogelsang îşi muşcă buza cu dinţii, analizând situaţia la modul concret.

— S-ar putea să nu-i placă să fie izolată, domnule Runciter. Noi ţinem la un loc containerele – coşciugele, cum sunt numite de publicul nespecialist – dintr-o anumită cauză. Plimbarea reciprocă prin minţile celorlalţi le oferă semi-viilor singura…

— Izolaţi-o chiar acum, îl întrerupse Runciter. Mai bine să fie izolată, decât să nu existe deloc.

— Ea există, îl corectă von Vogelsang. Doar că nu vă poate contacta. *Este* o diferenţă.

— O diferenţă metafizică, poate, care pentru mine nu înseamnă nimic, spuse Runciter.

— O voi izola, acceptă von Vogelsang, dar cred că aveţi dreptate: e prea târziu. Jory a pătruns în ea definitiv, cel puţin până la un anumit nivel. Îmi pare rău!

Runciter rosti cu asprime:

— Şi mie.

Ubik-ul solubil păstrează întreaga aromă a cafelei filtru abia pregătite. Soţul dumneavoastră va spune: Dumnezeule, Sally, credeam că faci o cafea oarecare. Dar acum, uau! Fără probleme, când se ia conform indicaţiilor.

Capitolul 3

Îmbrăcat încă în pijamaua lui veselă, cu dungi gen clovn, Joe Chip se aşeză ca prin ceaţă la masa din bucătărie, îşi aprinse o ţigară şi, după ce introduse o monedă în fanta anume destinată, roti cadranul de curând închiriatei sale maşini-de-distribuit-homeoziare-la-domiciliu. Fiind cam mahmur, trecu peste numărul de la *Ştiri interplanetare,* stătu în cumpănă un moment în dreptul *Ştirilor locale,* apoi alese *Bârfe.*

— Da, domnule – spuse, inimoasă, maşina-de-ziare. Bârfe. Ia ghiciţi ce face, exact în clipa asta, Stanton Mick, singuraticul speculant şi finanţist recunoscut pe plan interplanetar?! …

Angrenajele bâzâiră şi un sul de hârtie imprimată se târî prin deschizătură; sulul ejectat, un document în patru culori, tipărit elegant cu caractere bold, se rostogoli peste suprafaţa mesei din lemn de neotek şi căzu pe podea. Cu capul plesnindu-i de durere, Chip îl ridică şi-l aşeză pe masă, în faţa lui, apoi îl netezi cu dosul palmei.

„MICK STOARCE DOUĂ BILIOANE BĂNCII MONDIALE (AP) Londra. Oare ce pune la cale Stanton Mick, singuraticul speculant şi finanţist recunoscut pe plan interplanetar? s-a întrebat comunitatea oamenilor de afaceri, în vreme ce de la Casa Albă s-a răspândit zvonul că strălucitul, dar ciudatul magnat industrial, care odinioară s-a oferit să construiască pe banii lui o flotă cu care Israelul să poată coloniza şi fertiliza zone de pe Marte, altminteri deşertice, a cerut şi chiar s-ar putea să primească un uimitor împrumut fără precedent de…”

— Asta nu-i bârfă, se adresă Joe Chip maşinii-de-ziare. Astea-s speculaţii despre tranzacţii financiare. Astăzi vreau să citesc despre cum o stea a televiziunii trăieşte cu soţia unui drogat.

Ca de obicei, dormise prost, cel puţin în ceea ce privea somnul REM[1]. Rezistase tentaţiei de a lua un somnifer, pentru

---

[1] REM – Rapid Eye Movement (mişcare rapidă a ochiului) (n. tr.).

că din nefericire doza lui săptămânală de stimulente, pusă la dispoziţie de farmacia autonomă a clădirii în care-şi avea apartamentul, se terminase din cauza, trebuia s-o admită, şi propriei sale lăcomii, dar oricum se terminase. Conform legii, până marţea viitoare nu putea să se mai apropie de farmacie pentru a lua altele. Mai erau deci două zile, două zile *foarte lungi.*

Maşina-de-ziare spuse:

— Potriviţi cadranul la *Bârfe-de-cea-mai-joasă speţă.*

Procedă întocmai şi un al doilea sul, expulzat fără întârziere de maşină, îşi făcu apariţia; Joe cercetă îndeaproape o excelentă caricatură a Lolei Herzburg-Wright, lingându-se pe buze plină de satisfacţie în faţa imaginii supradimensionate a urechii ei drepte, apoi se desfătă cu textul:

„Acostată de un tâlhar, noaptea trecută, într-un local şic din New York, LOLA HERZBURG-WRIGHT i-a tras tipului, scurt, un upercut de dreapta care l-a aruncat peste masa la care REGELE EGON GROAT al SUEDIEI şi o domnişoară neidentificată, având nişte uimitor de mari…”

Soneria încorporată în uşa apartamentului ţârâi. Surprins, Joe Chip ridică privirea; descoperi că ţigara lui încerca să ardă suprafaţa de formica a mesei din lemn de neotek, rezolvă problema, apoi se apropie – încă somnoros – de tubul de comunicare, montat la îndemână, lângă butonul de deschidere a uşii.

O voce bărbătească, plină de entuziasm, exclamă din difuzorul uşii:

— Ştiu că-i devreme, Joe, dar tocmai am sosit în oraş. Sunt G.G. Ashwood; am informaţii despre o firmă cu care mergem la sigur, pe care-am pus mâna în Topeka, am sondat-o drept o ocazie magnifică şi vreau confirmarea ta, înainte de a-i pune treaba în braţe lui Runciter. Oricum, el e în Elveţia.

— Nu am echipamentul de testare în apartament, spuse Chip.

— Dau o fugă până la atelier şi ţi-l aduc.

— Nu-i la atelier. Fără tragere de inimă, admise: E în maşină. N-am reuşit să-l dau jos, azi-noapte.

În realitate, fusese mult prea beat pentru a mai putea deschide portbagajul.

— Nu se poate după ora 9? întrebă el, iritat. Energia instabilă, aproape maniacă, a lui G.G. Ashwood îl deranja chiar

şi la prânz… dar acum, la 7:40, i se păru de-a dreptul imposibilă; mai rău decât un creditor.

— Chip, scumpule, e ceva superb, un simpozion ambulant de miracole, care-o să-ţi pună pe moaţe acele de la indicatoare şi-n plus o să dea un suflu nou firmei, ceea ce – de fapt – avem nevoie din plin. Iar pe deasupra…

— Despre ce fel de „anti” este vorba? întrebă Joe Chip. Un telepat?

— Îţi spun cinstit, declară G.G. Ashwood, habar n-am! Ascultă, Chip…

Ashwood coborî vocea.

— Chestia asta e ceva deosebit, confidenţial. Nu pot sta aici, la uşă, trăncănind în gura mare; s-ar putea să m-audă careva. De fapt, captez deja gândurile unui zăpăcit dintr-un apartament de la parter; el…

— OK, zise Joe Chip, resemnat. Odată pornite, monologurile neobosite ale lui G.G. Ashwood nu mai puteau fi oprite, oricum. Aşa că putea cel puţin să-l asculte.

— Dă-mi cinci minute să mă îmbrac şi să văd dacă mai am vreun pic de cafea rămasă pe undeva, prin apartament. Avea o amintire vagă cum c-ar fi făcut cumpărături în supermarketul blocului, noaptea trecută; îşi aducea aminte îndeosebi despre folosirea unui tichet verde pentru raţie, ceea ce putea însemna fie cafea, fie ceai, fie ţigări sau o marfă deosebită, de import.

— O să-ţi placă de ea, afirmă, cu multă energie, G.G. Ashwood. Cu toate că, aşa cum se întâmplă de multe ori, este fata unui…

— *De ea?* exclamă Joe Chip, alarmat. Apartamentul meu nu este într-o stare care să-mi permită să primesc vizite; sunt în urmă cu plata roboţilor ce fac curăţenie în clădire, n-au mai intrat pe aici de două săptămâni…

— O s-o întreb dacă-i pasă de treaba asta.

— N-o întreba pe ea. *Mie* îmi pasă. O s-o testez jos, în atelier, pe timpul lui Runciter.

— I-am citit gândurile şi nu-i pasă.

— Ce vârstă are? Poate, îşi spuse, este doar un copil. Foarte mulţi dintre posibilii noi inerţiali erau copii, ce-şi dezvoltaseră această capacitate pentru a se proteja de părinţii lor psionici.

— Câţi ani ai, dragă? întrebă încet G.G. Ashwood, întorcând capul pentru a-i vorbi persoanei care era cu el. Nouăsprezece, îi raportă el apoi lui Joe Chip.

Ei bine, asta-i tot ce-i mai lipsea! Dar acum devenise curios.

De obicei, starea de zăpăceală se manifesta la G.G. Ashwood când era vorba de nişte femei atrăgătoare; poate că şi fata asta făcea parte din aceeaşi categorie.

— Acordă-mi cincisprezece minute, îi spune el lui G.G.

Dacă lucra repede, făcând o curăţenie de mântuială şi dacă sărea peste cafea şi peste micul dejun, probabil că putea pune ordine în apartament până atunci. Cel puţin, se părea că merită să încerce.

Închise receptorul, apoi căută prin dulapurile din bucătărie o mătură (manuală sau automată) sau un aspirator (cu baterie de heliu sau pentru priză). Nu reuşi să găsească niciuna, nici alta. În mod evident, agenţia care se ocupa cu aprovizionarea clădirii nu-i dăduse, niciodată, niciun fel de ustensile pentru curăţenie. Grozav moment, se gândi, ca să descopere una ca asta. Şi locuia aici de patru ani!

Ridicând receptorul videofonului, formă 214, interiorul pentru circuitul de întreţinere a clădirii.

— Ascultă, spuse el, când entitatea homeostatică îi răspunse. Mă aflu în postura de a-mi îndrepta o parte din fondurile de care dispun pentru plata roboţilor tăi de făcut curat. Aş vrea ca ei să vină imediat aici, sus, şi să se ocupe de curăţenie în apartament. Voi plăti întreaga sumă de îndată ce vor termina.

— Nu, domnule, veţi plăti întreaga sumă *înainte* ca ei să înceapă curăţenia!

Luă portofelul; din el lăsă să-i cadă provizia de Cărţi de Credit Magice – din care cea mai mare parte fusese deja golită. Relaţia sa cu banii şi cu plata datoriilor celor mai presante fiind aşa cum era, situaţia avea să se perpetueze, probabil, pentru totdeauna.

— Voi plăti factura restantă din Cartea Magică Triunghiulară, îl informă el pe oponent. Acest lucru va face ca obligaţia să iasă de sub jurisdicţia ta; în registre îţi va apărea că întreaga sumă a fost achitată.

— Plus amenzile, plus penalizările!

— Pe acelea le voi plăti cu Cartela-În-Formă-De-Inimă.

— Domnule Chip, Agenţia de Analiză şi Audit privind Acordarea de Credite Feris Brockman a publicat un raport special despre dumneavoastră. L-am primit ieri prin fanta receptoare şi încă-l avem proaspăt în minte. Din iulie şi până acum, aţi scăzut de la statutul de credit „triplu G” până la „cvadruplu G”. Departamentul nostru – de fapt, întreg acest bloc de locuinţe – este acum programat pentru a nu accepta o

extindere a serviciilor şi a creditului faţă de asemenea anomalii patetice cum sunteţi dumneavoastră, domnule. În ceea ce vă priveşte, începând din clipa de faţă, toate serviciile vă vor fi acordate numai pe bază de bani gheaţă. De fapt, probabil că vi se vor cere bani gheaţă pentru tot restul vieţii dumneavoastră. De fapt…

Chip puse receptorul în furcă. Şi abandonă speranţa de a-i ademeni sau a-i ameninţa pe roboţii de la sistemul de curăţenie să intre în apartamentul său mizerabil. În loc de asta, se duse în dormitor, să se îmbrace; un lucru pe care putea să-l facă fără ajutor.

Odată îmbrăcat – într-un halat sport, de un castaniu-închis şi cu un fel de botoşei şi o şepcuţă din fetru, cu pompon – căută plin de speranţă, prin bucătărie, după vreo urmă de cafea. Nici vorbă de-aşa ceva. Îşi îndreptă apoi atenţia spre sufragerie şi găsi, lângă uşa care ducea la baie, pelerina pe care-o purtase aseară, pătată cu albastru, şi o pungă de plastic ce conţinea o cutie de un sfert de kilogram de cafea autentică, din Kenya, un articol de lux pe care numai beat ar fi fost în stare să-l cumpere având în vedere dezastruoasa sa situaţie financiară actuală. Întors în bucătărie, căută prin diversele sale buzunare după o monedă de zece cenţi şi porni fierbătorul de cafea. Adulmecând ceea ce pentru el era un miros foarte neobişnuit, se uită din nou la ceas şi văzu că trecuseră cele cincisprezece minute, motiv pentru care se îndreptă cu hotărâre spre uşa apartamentului, răsuci butonul şi acţionă sistemul de deschidere.

Uşa refuză să se deschidă. În loc de asta, spuse:

— Cinci cenţi, vă rog.

Joe Chip se căută prin buzunare. Nu mai avea mărunţiş, nu mai avea nimic.

— O să te plătesc mâine, îi spuse el uşii. Încercă iarăşi clanţa. Din nou, aceasta rămase închisă.

— Faptul că te plătesc, o informă el, este un fel de act gratuit din partea mea; nu sunt *obligat* s-o fac.

— Eu cred cu totul altceva, spuse uşa. Uită-te în contractul pe care l-ai semnat atunci când ai cumpărat apartamentul ăsta.

În sertarul biroului, găsi contractul; de când îl semnase, fusese nevoit să-l consulte de mai multe ori. Era clar: plata uşii la deschidere şi la închidere era un lucru obligatoriu. Nu un bacşiş…

— Ai descoperit că am dreptate, spuse uşa.

Avea aerul că e mulţumită de sine.

Din sertarul de lângă chiuvetă, Joe Chip scoase un cuţit din oţel inoxidabil; cu el, începu să desfacă sistematic şuruburile uşii înghiţitoare de bani a apartamentului său.

— Te voi da în judecată, se plânse uşa, în vreme ce primul şurub cădea.

Joe Chip spuse:

— N-am fost niciodată dat în judecată de o uşă. Dar presupun că o să supravieţuiesc şi chestiei ăsteia…

O ciocănitură se auzi în uşă.

— Hei, Joe, puiule, sunt eu, G.G. Ashwood! Fata e cu mine, chiar aici. Deschide!

— Pune cinci cenţi în fantă, pentru mine, zise Joe. Se pare că mecanismul s-a blocat în partea mea.

O monedă zornăi, rostogolindu-se în mecanismul uşii; aceasta se deschise şi iată-i în faţa lui pe G.G. Ashwood, cu o expresie biruitoare pe chip. Privirea îi pulsa cu o intensitate ciudată, un soi de triumf strălucitor, erotic, când o împinse pe fată înaintea lui, în apartament.

Ea rămase o clipă pe loc, uitându-se la Joe. În mod clar, nu avea mai mult de şaptesprezece ani, era suplă şi cu pielea bronzată, cu ochii mari şi întunecaţi. Dumnezeule, gândi bărbatul, e frumoasă! Purta o cămaşă de lucru, din pânză sintetică, jeanşi şi cizme grele, pline de ceea ce părea a fi noroi autentic. Claia de păr strălucitor îi era strânsă la spate şi legată cu o eşarfă roşie. Mânecile suflecate lăsau vederii nişte braţe bronzate, puternice. La centura din imitaţie de piele purta un cuţit, o unitate de telefon de câmp şi un pachet pentru cazuri speciale, conţinând mâncare şi apă. Pe antebraţul ei, dezgolit şi oacheş, descoperi un tatuaj, care glăsuia cam aşa: CAVEAT EMPTOR. Se întrebă ce însemna asta.

— Ea este Pat, spuse G.G. Ashwood, cu braţul petrecut, cu o ostentativă familiaritate, în jurul taliei fetei. Nu contează numele de familie.

Pătrăţos şi umflat, ca o cărămidă supradimensionată, îmbrăcat în obişnuitul său poncho din mohair, purtând o pălărie de fetru de culoarea caisei, ciorapi de schi tricotaţi, cu model, şi papuci, înaintă spre Joe Chip cu mulţumirea de sine radiind din fiecare moleculă a corpului său: găsise ceva de valoare şi avea de gând să obţină cât mai mult pentru asta.

— Pat, dumnealui este cel mai înzestrat specialist al companiei în ceea ce priveşte testarea de tip electric.

Pe un ton rece, fata îi spuse lui Joe Chip:

— Tu eşti electric? Sau testele tale?

— Am făcut un compromis împreună, spuse Joe.

Simţi, înconjurându-l, miasma apartamentului său murdar; de peste tot radia spectrul rămăşiţelor şi al lucrurilor împrăştiate şi el ştiu că Pat observase deja toate astea.

— Luaţi loc, spuse el stângaci. Serviţi o ceaşcă de cafea adevărată.

— Ce lux, zise Pat, aşezându-se la masa din bucătărie; gânditoare, adună într-un teanc ordonat foile-ziar din acea săptămână. Cum de vă puteţi permite cafea adevărată, domnule Chip?

G.G. Ashwood se grăbi să răspundă primul:

— Joe e plătit al dracului de bine. Firma n-ar putea merge fără el.

Întinzându-se, luă o ţigară din pachetul aflat pe masă.

— Pune-o la loc, se răsti Joe Chip. Sunt aproape de fundul sacului şi mi-am folosit ultimul tichet verde de raţie pe cafea.

— Am plătit pentru uşă, îi reaminti G.G. Întinse pachetul şi fetei. Joe joacă teatru, nu-l băga în seamă. Îmi place să văd în ce stare îşi ţine apartamentul. Asta arată că e un tip creativ, toate geniile trăiesc aşa. Unde ţi-e echipamentul de testare, Joe? Pierdem timpul.

Adresându-se fetei, Joe îi spuse:

— Eşti îmbrăcată ciudat.

— Mă ocup de legăturile de videofon subterane ale Kibbutzului[2] Topeka, explică Pat. În acest kibbutz neobişnuit, numai femeile pot deţine posturi ce presupun o muncă manuală. De aceea am acceptat postul de aici, în locul celui de la Kibbutzul Wichita Falls.

Ochii ei negri străluciră de mândrie.

— Şi inscripţia de pe braţul tău, întrebă Joe, tatuajul ăla: e în ebraică?

— În latină. Ochii îi ascunseră amuzamentul. N-am văzut niciodată un apartament atât de mizerabil. N-ai o iubită?

— Tipii ăştia, experţi în teste electrice, n-au timp pentru prostioare, spuse iritat G.G. Ashwood. Ascultă, Chip, părinţii fetei lucrează pentru Ray Hollis. Dac-ar şti că este aici, i-ar face o lobotomie frontală.

— Ei nu ştiu că ai un anti-talent, se adresă Joe Chip fetei.

— Nu.

---

[2] Fermă de tip cooperatist în Israel (n. tr.).

Clătină din cap.

— N-am înţeles nici eu, cu adevărat, ce-i cu chestia asta, până când cercetaşul vostru n-a stat cu mine în cafeneaua kibbutzului şi mi-a spus. Poate că-i adevărat. Dădu din umeri. Poate nu. A spus că poţi să-mi arăţi o dovadă obiectivă a talentului ăstuia, cu sistemul tău de teste.

— Cum o să te simţi, o întrebă el, dacă testele vor arăta că ai, într-adevăr, această capacitate?

Gândindu-se, Pat răspunse:

— Pare atât de… de negativ. Nu fac nimic: nu mişc obiecte, nu transform pietrele în pâine, nu dau loc la naştere fără sarcină, nu inversez procesul maladiei în oamenii bolnavi. Nici nu citesc gândurile, nici nu văd viitorul – n-am nici măcar talente de-astea, obişnuite. Doar contracarez talentul altuia. Pare… (dădu din mâini) stupid.

— Ca factor de supravieţuire pentru rasa umană, spuse Joe, este la fel de folositor ca şi talentul psi. În special, pentru noi, Cei Normali. Factorul anti-psi reprezintă o refacere naturală a balanţei ecologice. O insectă învaţă să zboare, aşa că o alta învaţă să ţeasă o pânză pentru a o prinde pe prima. Este acelaşi lucru ca şi cum nimeni n-ar zbura? Scoicile au dat naştere unor cochilii tari care să le apere; ca atare, păsările au învăţat să zboare cu scoica undeva la înălţime şi să-i dea drumul pe o piatră. Într-un anumit sens, tu eşti o formă de viaţă a cărei pradă este constituită din Normali. Acest lucru te face o prietenă a clasei Normalilor. Echilibru, întregul cerc, vânător şi pradă. Pare să fie un sistem etern; şi, ca să fiu cinstit, nu văd cum ar putea fi îmbunătăţit.

— Aş putea fi considerată o trădătoare, spuse Pat.

— Te deranjează?

— Mă deranjează faptul că oamenii vor fi ostili faţă de mine. Dar îmi închipui că nu poţi trăi prea mult timp fără să trezeşti ostilitate; nu poţi să placi tuturor, pentru că oamenii vor lucruri diferite. Fă-i plăcerea unuia şi-o să-l nemulţumeşti pe un altul.

— Care este anti-talentul tău? întrebă Joe.

— E dificil de explicat.

— Aşa cum spuneam, se repezi G.G. Ashwood, e un lucru unic; n-am mai auzit niciodată de aşa ceva.

— Ce talent psi contracarează? o întrebă Joe pe fată.

— Precogniţia, spuse Pat. Aşa cred.

Îl arătă pe G.G. Ashwood, al cărui rânjet de entuziasm nu scădea deloc.

— Cercetaşul dumneavoastră, domnul Ashwood, mi-a explicat cum stau lucrurile. Ştiam că fac ceva ciudat, întotdeauna am avut aceste perioade bizare în viaţa mea, începând de pe la şase ani. Nu le-am spus niciodată părinţilor, pentru că am simţit că lucrul acesta nu le-ar face plăcere.

— Ei sunt precogi? întrebă Joe.

— Da.

— Atunci ai dreptate. I-ar fi supărat foarte tare. Dacă ţi-ai fi folosit talentul în preajma lor – fie şi numai o singură dată – ei ar fi ştiut. Chiar n-au bănuit? Nu le-ai afectat niciodată capacităţile?

Pat spuse:

— Nu…

Gesticulă.

— Cred că i-am afectat, dar ei n-au ştiut.

Faţa ei arătă surprindere.

— Dă-mi voie să-ţi explic, spuse Joe, cum funcţionează în general anti-precogii. De fapt, cum funcţionează în fiecare caz de care ştim noi. Precogul întrevede o mulţime de viitoruri, aşezate unele lângă altele, întocmai ca alveolele într-un stup. Pentru el, unul dintre acestea are o mai mare luminozitate, aşa că îl alege pe acela. Odată viitorul ales, anti-precogul nu mai poate face nimic; el trebuie să fie prezent atunci când precogul se află în procesul de decizie, nu mai târziu. Anti-precogul face ca toate viitorurile să i se pară egale precogului; astfel îi blochează talentul de a mai alege. Un precognitiv îşi dă seama imediat când un anti-precog se află prin apropiere, deoarece atunci întreaga sa legătură cu viitorul este alterată. În cazul telepaţilor, o slăbire asemănătoare…

— Ea merge înapoi, în timp, zise G.G. Ashwood.

Joe se holbă la el.

— Înapoi în timp, repetă G.G. savurând momentul; ochii săi aruncară priviri pline de semnificaţie înspre toate colţurile bucătăriei lui Joe Chip.

— Precogul afectat de ea continuă să vadă un viitor predominant; aşa cum ai spus, e singura posibilitate luminoasă. Şi el o alege pe aceea şi are dreptate. Da, dar de ce este acela viitorul cel bun? De ce este luminat? Pentru că această fată…

Ridică din umeri, arătând în direcţia ei.

— Pat controlează viitorul; acea unică posibilitate luminoasă este aşa pentru că ea s-a dus în trecut şi l-a schimbat. Schimbând trecutul, ea schimbă prezentul, care-l include şi pe

precog; acesta este afectat fără să ştie, iar talentul său pare să meargă, când, dimpotrivă, în realitate nu funcţionează. Deci, acesta este unul dintre avantajele anti-talentului său faţă de alte talente anti-precog. Celălalt avantaj – şi mai mare – este că poate anula decizia precogului *după ce acesta a făcut alegerea.* Poate să intre în situaţie mai târziu, problemă care ne-a preocupat întotdeauna, după cum ştii; dacă nu ajungem acolo de la început, nu putem face nimic. Într-un fel, noi n-am putut niciodată să blocăm cu adevărat talentul precog, aşa cum am făcut cu celelalte calităţi psi; am dreptate? N-a fost acesta un punct slab, în cadrul serviciilor noastre?

Îl privi pe Joe Chip ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Interesant, spuse Joe, după un timp.

— Pe dracu'… *interesant,* se stropşi G.G. Ashwood, plin de indignare. Acesta este cel mai mare anti-talent care a apărut până acum!

Cu voce slabă, Pat interveni:

— Nu merg înapoi în timp.

Îşi ridică ochii; îl înfruntă pe Joe Chip pe jumătate scuzându-se, pe jumătate bătăioasă.

— Fac ceva, dar domnul Ashwood a cam exagerat realitatea.

— Pot să-ţi citesc gândurile, îi spuse G.G. părând puţin iritat. Ştiu că poţi schimba trecutul; ai făcut acest lucru.

Pat spuse:

— Pot să schimb trecutul, dar *nu merg* în trecut; nu călătoresc în timp, aşa cum vreţi să creadă cel care mă testează.

— Cum modifici trecutul? o întrebă Joe.

— Mă gândesc la el. La un aspect anume, cum ar fi un incident, ori nişte cuvinte spuse de cineva. Sau un mic lucru care s-a întâmplat şi eu aş fi vrut să nu se întâmple. Prima oară când am făcut asta, pe vremea când eram copil…

— Atunci când avea şase ani, se băgă G.G., şi locuia la Detroit, bineînţeles, împreună cu părinţii ei, a spart o statuie antică din ceramică, la care tatăl său ţinea foarte mult.

— Nu prevăzuse tatăl tău acest lucru? o întrebă Joe. Cu talentul său de precog?

— L-a prevăzut, răspunse Pat, şi m-a pedepsit cu o săptămână înainte de a sparge statuia. Dar tot el a spus că acest lucru era inevitabil; cunoşti talentul unui precog. Ei pot prevedea, dar nu pot schimba nimic. Apoi, după ce statuia s-a spart – după ce eu am spart-o, ar trebui să spun – am reflectat mult la asta şi m-am gândit la săptămâna aceea de dinaintea spargerii ei, când n-am

primit niciun desert la prânz şi când a trebuit să mă duc la culcare la ora 17. M-am gândit: Hristoase – sau orice altceva spune un puşti – oare nu există vreo modalitate prin care aceste evenimente nefericite să poată fi îndepărtate? Talentul de precog al tatălui meu mie nu mi se părea foarte spectaculos, de vreme ce el nu putea schimba faptele; încă mai am acest sentiment, un fel de dispreţ. Am irosit o lună încercând să doresc ca afurisita aia de statuie să fie din nou întreagă; în minte am tot continuat să mă întorc în trecut, la timpul dinainte de spargerea ei, imaginându-mi cum arătase… ceea ce era îngrozitor. Şi-apoi, într-o dimineaţă, când m-am trezit – chiar am şi visat noaptea despre acest lucru – statuia era acolo. Aşa cum fusese de obicei.

Încordată, se aplecă spre Joe Chip şi spuse cu o voce tăioasă şi hotărâtă:

— Dar niciunul dintre părinţii mei n-a observat nimic. Pentru ei părea perfect normal ca statuia să fie întreagă; ei credeau că aceasta fusese întotdeauna întreagă. Eu eram singura care îşi amintea.

Zâmbi, se lăsă pe spate, luă încă o ţigară din pachetul lui Joe şi o aprinse.

— Mă duc să-mi aduc din maşină echipamentul de testare, spuse Joe, îndreptându-se spre uşă.

— Cinci cenţi, te rog, rosti aceasta, de îndată ce el puse mâna pe clanţă.

— Plăteşte uşa, îi zise Joe lui G.G. Ashwood.

După ce cărase numeroasele aparate de testare de la maşină până în apartament, Joe îi ceru cercetaşului firmei s-o şteargă.

— Ce-ce? spuse G.G. ca trăsnit. Dar eu am găsit-o, recompensa este a mea. Mi-au trebuit aproape zece zile ca să-i iau urma câmpului psi, eu…

Joe îi spuse:

— N-o pot testa în prezenţa câmpului tău, după cum bine ştii. Câmpurile de talent şi anti-talent se deformează unul pe celălalt; dacă n-ar face-o, noi nu ne-am mai ocupa de astfel de afaceri.

Întinse mâna spre G.G. în vreme ce acesta se ridica morocănos în picioare.

— Şi lasă-mi câteva monede de cinci cenţi. Pentru ca ea şi cu mine să putem ieşi de aici.

— Am eu mărunţiş, murmură Pat. În geantă.

— Poţi măsura forţa pe care-o creează, spuse G.G., prin

măsurarea slăbirii câmpului meu. Te-am văzut făcând asta de sute de ori…

Joe spuse laconic:

— Acum e cu totul altceva.

— Nu mai am monede de cinci cenţi, zise G.G. Nu pot să ies.

Uitându-se la Joe, apoi la G.G. Pat spuse:

— Ia una de la mine.

Îi aruncă lui G.G. o fisă, pe care acesta o prinse, cu o expresie de surprindere pe faţă. Apoi, surprinderea i se preschimbă treptat într-o supărare mohorâtă.

— În mod sigur, m-aţi doborât, constată el, introducând fisa în fanta uşii. Amândoi, mormăi, în vreme ce uşa se închidea în urma lui. Eu am descoperit-o. Ăsta chiar că-i un gest nemilos, atunci când…

Vocea i se stinse, în clipa în care uşa se trânti cu zgomot. După aceea se lăsă liniştea.

— Când i se risipeşte entuziasmul, nu prea rămâne mare lucru din el, observă Pat.

— E băiat bun, zise Joe; simţea ceea ce simţea de obicei: vină. Dar nu prea multă. Oricum şi-a făcut treaba. Acum…

— Acum e rândul tău, spuse Pat. Vorba vine… Pot să-mi scot cizmele?

— Sigur, spuse el.

Începu să-şi monteze echipamentul de testare, verificând cilindrii, sistemul de alimentare cu energie; începu să producă mişcări de probă pentru fiecare ac înregistrator, generând amplitudini specifice şi înregistrându-le efectele.

— Un duş? întrebă ea, în vreme ce-şi punea cizmele deoparte, ca să nu stea în drum.

— Un sfert de dolar, murmură Joe. Atâta costă.

Ridică privirile şi văzu că ea începuse să-şi descheie bluza.

— Nu am sfertul de dolar, spuse.

— În kibbutz, zise Pat, totul este gratuit.

— Gratuit?

Se holbă la ea.

— Aşa ceva nu e posibil din punct de vedere economic. Cum poate să funcţioneze, în aceste condiţii, mai mult de o lună?

Ea continuă, imperturbabilă, să-şi descheie bluza.

— Salariile noastre sunt vărsate direct kibbutzului şi noi suntem creditaţi că ne-am făcut treaba. Totalitatea încasărilor noastre subvenţionează, din punct de vedere financiar, kibbutzul ca întreg. De fapt, Kibbutzul Topeka a obţinut profit

timp de mai mulţi ani; noi, ca grup, producem mai mult decât cheltuim.

Terminând de desfăcut nasturii de la bluză, o aşeză pe spătarul scaunului. Pe sub bluza albastră şi aspră nu purta nimic şi el îi zări sânii: înalţi şi tari, susţinuţi de muşchii bine făcuţi ai umerilor.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? zise el. Vreau să spun, să-ţi scoţi hainele?

— Nu-ţi aduci aminte, replică Pat.

— Ce nu-mi aduc aminte?

— Când nu mi-am scos hainele. În alt prezent. Nu prea ţi-a plăcut treaba asta, aşa că am şters acest lucru. Iată că acum le scot. Se ridică în picioare, plină de graţie.

— Şi ce-am făcut, întrebă el curios, atunci când nu ţi-ai scos hainele? Am refuzat să te testez?

— Ai îndrugat ceva despre supraestimarea anti-talentului meu de către domnul Ashwood.

— Eu nu lucrez aşa, spuse Joe, nu fac una ca asta.

— Da? Atunci, poftim!

Aplecându-se, cu sânii legănându-i-se înainte şi înapoi, căută prin buzunarul bluzei şi scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită, pe care i-o dădu.

— Din prezentul anterior, acela pe care l-am schimbat.

El citi foaia, îşi citi propria evaluare făcută la sfârşit, pe un singur rând.

— Câmpul anti-psi generat inadecvat. În totalitate, sub standard. Nicio valoare faţă de capacităţile precog care există acum.

Urma apoi semnul de cod pe care îl folosea el, un cerc tăiat de o linie. *Nu-l angajaţi,* însemna simbolul. Şi numai el şi cu Glen Runciter ştiau asta. Nici măcar cercetaşii nu cunoşteau sensul simbolului, aşa încât Ashwood nu i l-ar fi putut spune. În tăcere, el îi înapoie foaia; fata o împături şi-o băgă la loc, în buzunarul bluzei.

— Mai e nevoie să mă testezi? întrebă ea. După ce-ai văzut asta?

— Am o procedură pe care o folosesc de obicei, spuse Joe. Şase indicii care…

Pat îl întrerupse:

— Eşti un minuscul şi ineficient birocrat, plin de datorii şi care nici măcar nu poate să-şi adune îndeajuns de multe fise ca să-şi plătească uşa, aşa încât aceasta să-i permită să iasă din

propriul său apartament.

Tonul vocii ei, neutru, dar devastator, îi răsună în urechi; simţi cum se încordează, se clatină şi se înroşeşte în mod violent.

— În momentul de faţă, sunt într-o situaţie dificilă, spuse el. O să fiu însă din nou pe picioarele mele, din punct de vedere financiar, în câteva zile. Pot obţine un împrumut. Dacă este necesar, de la firmă.

Se ridică în picioare, nesigur, luă două ceşti şi două farfurioare, turnă cafeaua din cafetieră.

— Zahăr? întrebă el. Frişcă?

— Frişcă, spuse Pat, stând încă desculţă şi fără bluză.

Bâjbâi după mânerul frigiderului, pentru a scoate o cutie cu lapte.

— Zece cenţi, vă rog, ceru frigiderul. Cinci cenţi pentru deschiderea uşii; cinci cenţi pentru frişcă.

— Nu este frişcă, spuse el. E lapte simplu.

Continuă să zgâlţâie – fără niciun sens – uşa frigiderului.

— Doar de data asta, imploră el frigiderul. Jur pe Dumnezeu că o să te plătesc mai încolo! Diseară!

— Ţine, zise Pat; îi întinse peste masă o fisă de zece cenţi. Ar trebui ca ea să aibă bani, adăugă, în vreme ce-l privea cum pune fisa în deschizătura specială a frigiderului. Vorbesc de amanta ta. Chiar că ai dat greş, nu-i aşa? Am ştiut asta atunci când domnul Ashwood…

— Nu e întotdeauna aşa, se enervă el.

— Vrei să-ţi rezolv eu toate problemele, domnule Chip?

Cu mâinile în buzunarele de la jeanşi, îl privea fără nicio expresie şi fără ca faţa să-i fie umbrită de vreo emoţie. Doar o atenţie vie se făcea remarcată.

— Ştii că pot. Stai jos şi scrie-ţi raportul de evaluare asupra mea. Lasă testele! Oricum, talentul meu este unic; nu poţi măsura câmpul pe care-l produc – acesta se găseşte în trecut, iar tu mă testezi pe mine în prezent – un prezent care are loc doar ca o consecinţă ce se produce în mod automat. Eşti de acord?

— Dă-mi să mă mai uit o dată la foaia de evaluare pe care-o ai în buzunarul de la bluză, ceru Joe. Vreau să mă mai uit o dată la ea. Înainte de a mă hotărî.

Pat scoase din nou la iveală foaia de hârtie galbenă; calmă, i-o întinse peste masă şi el o mai citi o dată. E scrisul meu, îşi spuse Joe; da, este adevărat. I-o înapoie şi, din grămada de aparate de

testare, luă o nouă foaie, curată, din aceeaşi hârtie galbenă, familiară.

Pe ea, scrise numele fetei, apoi nişte rezultate false, extraordinar de bune şi, în cele din urmă concluziile sale. *Noile* sale concluzii. „Posedă puteri incredibile. Un câmp anti-psi unic în ceea ce priveşte raza de acţiune. Probabil că poate contracara orice grupare de precogi imaginabilă.” După care mâzgăli un simbol; de data asta, două cruci, amândouă subliniate. Pat, stând în spatele lui, îl privea în vreme ce scria; îi simţi răsuflarea în ceafă.

— Ce înseamnă cele două cruci subliniate? întrebă ea.

— „Angajaţi-o”, spuse Joe. „Cu orice preţ.”

— Mulţumesc.

Băgă mâna în geantă, scoase un teanc de bancnote poscred, alese una şi i-o oferi. Una cu valoare mare.

— Asta te va ajuta în privinţa cheltuielilor. Nu ţi-am putut-o oferi mai devreme, înainte să mă evaluezi în mod oficial. Ai fi invalidat aproape sigur totul şi-ai fi ajuns ca şi în ziua morţii să crezi că te-am mituit. În cele din urmă, chiar ai fi hotărât că nu am niciun anti-talent.

Îşi desfăcu apoi fermoarul de la jeanşi, terminându-şi dezbrăcatul furişat şi repezit.

Joe Chip examină ceea ce scrisese, fără s-o privească. Crucile subliniate nu simbolizau ceea ce-i spusese el. Ele însemnau: „Supravegheaţi această persoană. Este un risc pentru firmă. Este periculoasă.”

Semnă foaia de test, o împături şi i-o dădu. Fata o băgă imediat în geantă.

— Când pot să-mi aduc lucrurile aici? întrebă ea, în vreme ce lipăia cu picioarele goale spre baie. De-acum consider apartamentul ca fiind al meu, de vreme ce ţi-am plătit deja ceea ce – în principiu – ar trebui să fie chiria pe o lună.

— Oricând, zise el.

În schimb, baia spuse altceva:

— Cincizeci de cenţi, vă rog. Mai înainte de a da drumul la apă!

Pat se întoarse în bucătărie pentru a-şi lua geanta.

Noul sos natural pentru salată Ubik, nici italienesc, nici franţuzesc, doar desfătarea unui gust în întregime nou şi diferit, pe cale să trezească lumea. Trezeşte-te odată cu Ubik şi fii natural! Fără riscuri, atunci când este consumat conform prospectului.

Capitolul 4

Reîntors la New York, odată călătoria la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii încheiată, Glen Runciter ateriză, într-o electrolimuzină închiriată, impresionantă şi silenţioasă, pe acoperişul pavilionului central al sediului Runciter Associates. Un tub de coborâre îl duse rapid la biroul său de la etajul cinci. Acum – la ora 9:30, ora locală – stătea la birou, într-un fotoliu rotativ masiv, demodat, făcut din lemn de nuc şi piele autentică, vorbind la videofon cu cei de departamentul de relaţii cu publicul.

— Tamish, în clipa asta m-am întors de la Zürich. Am vorbit acolo cu Ella.

Aruncă o privire secretarei, care intrase plină de precauţii în biroul lui supradimensionat, închizând uşa.

— Ce doriţi, doamnă Frick? întrebă el.

Timorata şi ofilita doamnă Frick, cu faţa acoperită de pete de culoare artificială, menite să compenseze vechea ei nuanţă de un cenuşiu-tern, făcu un gest de neputinţă; nu avea de ales, trebuia să-l deranjeze.

— Okay, doamnă Frick, spuse el răbdător. Ce s-a întâmplat?

— O nouă clientă, domnule Runciter. Cred c-ar trebui s-o vedeţi.

Se apropie de el şi în acelaşi timp se dădu înapoi, o manevră dificilă, pe care numai doamna Frick o putea duce la bun sfârşit. Îi fuseseră necesari o sută de ani ca să înveţe treaba asta.

Întorcându-se spre aparat spuse:

— Cât de des ne sunt difuzate clipurile publicitare la televiziunea planetară în orele de vârf? Tot o dată la trei ore?

— Nu chiar aşa, domnule Runciter. Pe durata unei zile, reclamele apar, în medie, o dată la trei ore pe fiecare canal UHF, dar costul difuzării la orele de vârf…

— Vreau să apară din oră în oră, zise Runciter. Ella crede că aşa ar fi mai bine.

Pe drumul de întoarcere în Emisfera Vestică hotărâse ce clip

publicitar îi plăcea cel mai mult.

— Cunoşti hotărârea aceea recentă a Curţii Supreme de Justiţie prin care se stipulează că un bărbat îşi poate ucide, în mod legal, soţia, dacă dovedeşte că ea n-ar divorţa de el în nicio situaţie?

— Da, aşa-numita…

— Nu-mi pasă cum se numeşte; ceea ce contează este că noi avem deja un clip TV despre treaba respectivă. Cum merge reclama asta? Tot încerc să mi-o amintesc…

Tamish spuse:

— E cu bărbatul acela, un fost soţ, pe cale de a fi judecat. Mai întâi apare o imagine cu juriul, apoi judecătorul, apoi un prim-plan al avocatului acuzării punându-i întrebări fostului soţ. Avocatul spune, „S-ar părea domnule, că soţia dumneavoastră…”

— E-n regulă, zise Runciter, cu un aer mulţumit; ajutase, la început, la scrierea acelui clip publicitar. Era, după părerea sa, o altă manifestare a minunatei diversităţi de care dădea dovadă propria-i minte.

— Nu se poate presupune oare, spuse Tamish, că esperii care lipsesc lucrează, în grup, pentru vreuna dintre cele mai mari case de investiţii? În cazul în care, probabil, aceasta este situaţia, poate c-ar trebui să punem accentul pe această temă într-una dintre reclamele noastre comerciale. Poate că v-o amintiţi pe aceasta, domnule Runciter? Înfăţişează un soţ întorcându-se acasă de la serviciu, la sfârşitul zilei; mai are încă pe el brâul de un galben-electric, fusta în formă de petală, ciorapii până la genunchi şi cascheta în stil militar, cu vizieră. Se aşază, cuprins de oboseală, pe canapeaua din sufragerie, începe să-şi scoată o mănuşă, apoi se apleacă, se încruntă şi spune: „La naiba, Jill, aş vrea să ştiu ce nu-i în regulă cu mine, în ultima vreme. Uneori, din ce în ce mai des în fiecare zi, cea mai mică remarcă de la birou mă face să cred că… ei bine, că cineva îmi citeşte gândurile!” La care ea îi răspunde: „Dacă îţi faci probleme din cauza asta, de ce nu luăm legătura cu cea mai apropiată organizaţie de protecţie? Ne vor închiria un inerţial la preţuri acceptabile pentru bugetul nostru, după care te vei simţi la fel ca mai înainte!” Apoi, pe faţa lui se iveşte un zâmbet larg şi bărbatul spune: „Ia te uită, senzaţia asta iritantă începe deja să…”

Apărând iarăşi în cadrul uşii biroului lui Runciter, doamna Frick zise:

— Vă rog, domnule Runciter!

Ochelarii îi tremurară.

El încuviinţă din cap.

— O să stăm de vorbă mai târziu, Tamish. Oricum, contactează reţelele de televiziune şi dă drumul materialului, după orarul pe care ţi l-am indicat.

Închise videofonul, apoi o privi pe doamna Frick, în tăcere.

— Am bătut tot drumul până în Elveţia, spuse el, şi i-am pus s-o trezească pe Ella, ca să obţin această informaţie, acest sfat.

— Domnul Runciter este liber, domnişoară Wirt.

Secretara se trase într-o parte şi o femeie plinuţă se rostogoli în încăpere. Capul său, asemenea unei mingi de baschet, i se legăna în sus şi-n jos; trupul mare, rotund, se propulsă singur către un scaun şi, acolo, se aşeză imediat cu picioarele subţiri bălăngănindu-i-se. Purta o haină demodată din mătase de păianjen, care-o făcea să arate ca o insectă inofensivă, înfăşurată într-un cocon străin; ca şi cum ar fi fost captivă. În orice caz, zâmbi. Părea extrem de degajată. Aproximativ cincizeci de ani, hotărî Runciter. Trecuse de mult de etapele vieţii în care ar fi putut arăta bine.

— Ah, domnişoară Wirt, zise el. Nu vă pot acorda prea mult timp; poate c-ar trebui să treceţi direct la subiect. Care este problema?

Cu o voce nepotrivit de caldă şi de veselă, domnişoara Wirt spuse:

— Întâmpinăm unele mici necazuri cu nişte telepaţi. Cel puţin aşa credem; nu suntem siguri. Avem un telepat al nostru, unul pe care-l ştim şi care-ar trebui să umble printre angajaţii noştri. Dacă dă peste orice fel de esperi, telepaţi sau precognitivi, orice fel, trebuie să-i raporteze…

Îi aruncă lui Runciter o privire strălucitoare.

— Şefului meu. Pe la sfârşitul săptămânii trecute a făcut un astfel de raport. Ştiţi, noi avem o evaluare, făcută de o firmă particulară, despre capacităţile diferitelor agenţii de prudenţă. A dumneavoastră are punctajul maxim.

— Ştiu, spuse Runciter; de fapt, văzuse şi el această evaluare. Care nu-i adusese cine ştie ce afacere importantă. Poate, acum…

— Câţi telepaţi a descoperit omul dumneavoastră? întrebă el. Mai mult de unul?

— Cel puţin doi.

— Posibil mai mulţi?

— Posibil, încuviinţă domnişoara Wirt.

— Iată cum operăm noi, spuse Runciter. Mai întâi măsurăm cu precizie câmpul psi, astfel încât să ştim cu ce-avem de-a face! Acest lucru necesită în general între o săptămână şi zece zile, în funcţie de…

Domnişoara Wirt interveni:

— Patronul meu vrea să vă aduceţi inerţialii imediat, fără formalităţile atât de costisitoare şi de îndelungate cerute de efectuarea testelor.

— Dar nu vom şti câţi inerţiali să folosim. Sau de ce tip. Sau unde să-i plasăm. Pentru a dezamorsa o operaţie psi, trebuie procedat în mod sistematic; nu putem să agităm o baghetă magică sau să dăm cu spray toxic prin colţuri. Trebuie să contracarăm oamenii lui Hollis, individ cu individ, câte un anti-talent pentru fiecare talent. Dacă Hollis s-a infiltrat în operaţiunea dumneavoastră, a făcut-o în acelaşi fel: esper după esper. Unul ajunge la serviciul personal şi-l angajează pe un altul; acea persoană formează un nou serviciu sau ia conducerea unui departament şi astfel poate să mai infiltreze câţiva… uneori le sunt necesare luni întregi. Nu putem să distrugem în douăzeci şi patru de ore ceea ce ei au construit într-o lungă perioadă de timp. Activitatea psi pe termen lung e ca un mozaic; nu-şi pot permite să fie nerăbdători şi nici noi nu ne putem permite.

— Patronul meu, spuse veselă domnişoara Wirt, *este* nerăbdător.

— Voi sta de vorbă cu el. Runciter întinse mâna spre videofon. Cine e şi ce număr are?

— Veţi încheia afacerea prin intermediul meu.

— Poate că nu voi face nicio afacere. De ce nu-mi spuneţi pe cine reprezentaţi?

Apăsă pe un buton mascat, montat sub marginea biroului la care stătea; acest lucru avea să-l aducă pe telepatul firmei, Nina Freede, în biroul alăturat, de unde putea urmări procesele de gândire ale domnişoarei Wirt. Nu pot lucra cu aceşti oameni, îşi spuse el, dacă nu-i cunosc. După câte ştiu, Ray Hollis încearcă în continuare să mă angajeze.

— Sunteţi foarte conservator, remarcă domnişoara Wirt. Nu vă cerem decât rapiditate. Şi o facem doar pentru că avem nevoie de aşa ceva. Vă pot spune doar atât: Operaţiunea noastră, în care s-au infiltrat, nu se desfăşoară pe Pământ. Din punctul de vedere al unui câştig potenţial, ca şi din punct de vedere al investiţiilor, este vorba de principalul nostru proiect.

Patronul meu şi-a investit în el tot capitalul. Nimeni nu trebuie să ştie despre asta. Cel mai mare şoc pentru noi, descoperind telepaţi la faţa locului…

— Scuzaţi-mă, spuse Runciter; se ridică şi merse până la uşa biroului. Vreau să aflu câţi oameni avem disponibili, pentru a-i putea folosi în această acţiune.

Închizând uşa biroului în urma lui, se uită prin camerele învecinate, până ce-o găsi pe Nina Freede; stătea singură într-o cămăruţă alăturată, fumând şi concentrându-se.

— Află pe cine reprezintă femeia, îi spuse el. Apoi află până unde va merge oferta lor.

Avem treizeci şi opt de inerţiali care nu fac nimic, reflectă el. Poate că putem să-i utilizăm pe toţi sau cea mai mare parte a lor în treaba asta. În cele din urmă, poate că am aflat unde au dispărut toate talentele alea isteţe ale lui Hollis. Toată grămada aia afurisită.

Se întoarse în cameră şi se aşeză din nou în spatele biroului său.

— Dacă în operaţiunea dumneavoastră şi-au băgat nasul telepaţi, îi spuse el domnişoarei Wirt, stând cu braţele încrucişate, trebuie să acceptaţi faptul că operaţiunea în sine nu mai este un secret. Şi asta, independent de orice informaţie tehnică specifică pe care au obţinut-o. Aşa că… de ce nu-mi spuneţi la ce se referă proiectul?

Ezitând, domnişoara Wirt răspunse:

— Nu ştiu despre ce este vorba în proiect.

— Nici unde se desfăşoară el?

Ea clătină din cap.

— Nici.

— Ştiţi măcar cine e patronul dumneavoastră?

— Lucrez pentru o firmă auxiliară pe care el o controlează din punct de vedere financiar; ştiu cine e patronul meu direct – un oarecare domn Shepard Howard – dar nu mi s-a spus niciodată pe cine reprezintă domnul Howard.

— Dacă vă vom oferi inerţialii de care aveţi nevoie, vom şti unde sunt trimişi?

— Probabil că nu.

— Şi dacă nu-i mai primim niciodată înapoi?

— De ce să nu-i primiţi? Imediat ce ne vor fi decontaminat operaţiunea…

— Se ştie, spuse Runciter, că oamenii lui Hollis ucid inerţialii trimişi pentru contracararea lor. Este de datoria mea să veghez

ca oamenii mei să fie protejaţi; nu pot face însă acest lucru dacă nu ştiu unde se află.

Microdifuzorul ascuns în urechea sa stângă bâzâi şi Runciter auzi vocea slabă şi cumpătată a Ninei Freede, perceptibilă numai pentru el.

„Domnişoara Wirt îl reprezintă pe Stanton Mick. Este secretara lui particulară. Nu există nicio persoană cu numele de Shepard Howard. Proiectul în discuţie se află în cea mai mare parte pe Lună; are de-a face cu Techprise, compania de cercetare a lui Mick, în care pachetul majoritar de acţiuni este deţinut de domnişoara Wirt în numele lui. Ea nu cunoaşte niciun fel de detalii tehnice, domnul Mick nu i-a împărtăşit niciun fel de aprecieri ştiinţifice, informaţii înregistrate sau raportate în legătură cu cercetările făcute, lucru pe care domnişoara Wirt îl resimte foarte puternic. Totuşi, de la angajaţii lui Mick, ea şi-a făcut o idee generală despre natura proiectului. Acceptând ideea că informaţiile ei de mâna a doua sunt corecte, proiectul de pe Lună are legătură cu un sistem de propulsie interstelară nou, cu totul deosebit şi la un preţ scăzut, care se apropie de viteza luminii şi care-ar putea fi închiriat oricărui grup politic sau etnic destul de important. Se pare că ideea lui Mick este că sistemul de propulsie va face posibilă colonizarea pe baza unei structuri de masă. Astfel, ea nu va mai fi un monopol pentru anumite guverne.”

Nina Freede întrerupse comunicarea şi Runciter se lăsă pe spate, în fotoliul său pivotant, din piele şi lemn de nuc, pentru a-şi pune ordine în idei.

— La ce vă gândiţi? întrebă domnişoara Wirt.

— Mă întreb, spuse, Runciter, dacă vă puteţi permite să apelaţi la serviciile noastre. De vreme ce nu am niciun fel de teste informative pe baza cărora să încep, nu pot decât să estimez cam de câţi inerţiali veţi avea nevoie. S-ar putea să trebuiască peste patruzeci.

Spuse acestea ştiind că Stanton Mick îşi putea permite – sau putea să determine pe altcineva să-l sprijine – să obţină un număr nelimitat de inerţiali.

— Patruzeci, repetă domnişoara Wirt. Destui…

— Cu cât folosim mai mulţi, cu atât terminăm mai repede treaba. De vreme ce vă grăbiţi, îi vom pune la lucru pe toţi odată. Dacă sunteţi autorizată să semnaţi un contract în numele patronului dumneavoastră… Îndreptă degetul spre ea, cu o mişcare hotărâtă; femeia nici măcar nu clipi… şi ne puteţi plăti

un avans pe loc, probabil că am putea face toate astea în şaptezeci şi două de ore.

Îşi îndreptă privirea asupra ei, aşteptând.

Microdifuzorul din urechea lui hârâi:

„Ca proprietară a lui Techprise este în totalitate implicată. Poate, în mod legal, să-şi angajeze firma pentru orice sumă, până la egalul valorii sale totale. Chiar acum, de pildă, calculează în minte cât de mult ar însemna asta, la preţul actual al pieţei."

Urmă o pauză.

„Mai multe miliarde de poscredite, a hotărât ea. Dar nu vrea să facă asta; nu-i place ideea să se angajeze şi printr-un contract şi printr-un avans. Ar prefera ca acest lucru să fie făcut de avocaţii lui Mick, chiar dacă înseamnă o întârziere de câteva zile."

Dar se grăbesc, reflectă Runciter. Sau cel puţin aşa pretind.

Microdifuzorul spuse:

„Ea intuieşte că ştiţi – sau aţi ghicit – pe cine reprezintă. Şi se teme că veţi creşte preţul în mod corespunzător. Mick îşi cunoaşte reputaţia. Se consideră drept cea mai mare ţintă din lume. Aşa că el negociază în felul său: prin cineva sau printr-o firmă pe care-o foloseşte ca paravan. Pe de altă parte, ei vor să obţină cât de mulţi inerţiali vor putea. Şi s-au resemnat la ideea că acest lucru va fi foarte costisitor."

— Patruzeci de inerţiali, spuse Runciter tărăgănat; mâzgăli cu pixul pe o bucăţică de hârtie albă, care se găsea pe biroul său tocmai într-un asemenea scop.

— Ia să vedem. De şase ori cincizeci ori trei… Ori patruzeci.

Domnişoara Wirt, încă având întipărit pe faţă zâmbetul ei fericit, aştepta cu o încordare vizibilă.

— Mă întreb, murmură el, cine l-a plătit pe Hollis pentru a-şi infiltra angajaţii în proiectul vostru.

— Asta nu are nicio importanţă, nu-i aşa? spuse domnişoara Wirt. Ceea ce contează este faptul că ei *sunt* acolo.

Runciter spuse:

— Uneori nu poţi afla niciodată un lucru. Dar, aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, e la fel ca atunci când în bucătărie îţi intră furnici. Nu întrebi de ce sunt acolo; pur şi simplu începi să le dai afară.

Ajunsese la un preţ estimativ.

Era enorm.

— Va trebui să mă gândesc, spuse domnişoara Wirt; îşi ridică privirea de la imaginea şocantă a estimării făcute de el şi se săltă pe jumătate din scaun. Aveţi, pe aici, vreun birou unde aş putea fi singură? Un loc de unde să-l pot suna pe domnul Howard?

Ridicându-se, la rândul lui, Runciter spuse:

— Este un lucru rar pentru orice organizaţie de prudenţă să aibă atât de mulţi inerţiali disponibili dintr-o dată. Dacă mai aşteptaţi, situaţia se va schimba în rău. Deci, dacă îi vreţi, ar fi mai bine să acţionaţi acum.

— Şi chiar credeţi că va fi nevoie de *atât de mulţi* inerţiali?

Luând-o pe domnişoara Wirt de braţ, Runciter o conduse afară din birou, apoi de-a lungul holului, până în camera unde se găsea harta firmei.

— Această hartă arată, o lămuri el, localizarea inerţialilor noştri, plus a inerţialilor altor organizaţii de prudenţă. De asemenea, arată – sau încearcă să arate – localizarea tuturor esperilor lui Hollis.

Enumeră, sistematic, steguleţele de identificare ale tuturor esperilor ce fuseseră scoase, pe rând, de pe hartă; termină ţinându-l în mână pe ultimul: cel al lui S. Dole Melipone.

— Acum ştiu unde sunt, îi spuse el domnişoarei Wirt, căreia-i pierise zâmbetul mecanic în timp ce începea să înţeleagă semnificaţia steguleţelor scoase de pe hartă.

Apucându-i mâna transpirată, îi aşeză steguleţul lui Melipone între degetele umede, silind-o să strângă pumnul în jurul lui.

— Puteţi sta aici să vă gândiţi, adăugă el. Acolo este un videofon…

I-l arătă.

— Nimeni n-o să vă deranjeze. Mă găsiţi în biroul meu.

Plecă din camera hărţii, gândind: Nu ştiu dacă ei se află într-adevăr acolo, toţi aceşti esperi dispăruţi. Dar e foarte posibil. Stanton Mick a refuzat procedura de rutină care constă în efectuarea unui test obiectiv. Prin urmare, dacă va ajunge să angajeze inerţiali de care nu are nevoie, va fi propria lui vină.

Din punct de vedere legal, Runciter Associates era obligată să anunţe Societatea că o parte dintre esperii care lipseau – dacă nu chiar toţi – au fost găsiţi. Dar avea la dispoziţie cinci zile în care să completeze această informare… şi se hotărî să aştepte până în ultima zi. Genul acesta de ocazie de afaceri, reflectă el, se iveşte o singură dată în viaţă.

— Doamnă Frick, spuse, intrând în anticameră. Bateţi la

maşină un contract în care să se specifice că patruzeci de…

Se întrerupse.

În partea opusă a încăperii, stăteau aşezate două persoane. Bărbatul, Joe Chip, arăta tras la faţă, mahmur şi mult mai supărat decât de obicei… de fapt, cam ca de obicei, cu excepţia supărării. Lângă el însă se lăfăia o fată cu picioare lungi, cu ochii la fel de negri şi de strălucitori ca şi părul ei ciufulit; frumuseţea ei intensă, sublimată, ilumina partea aceea a camerei, aprinzând-o cu un foc puternic, întunecat. Era, se gândi el, ca şi cum fata ar fi luptat împotriva propriei sale atractivităţi, ca şi cum i-ar fi displăcut netezimea pielii şi senzualitatea degajată de buzele sale întunecate şi proeminente.

Arată, se gândi el, de parcă tocmai s-a dat jos din pat. Încă în dezordine. Supărată pe această zi, de fapt, pe orice zi.

Apropiindu-se de cei doi, Runciter spuse:

— Trag concluzia că G.G. s-a întors de la Topeka.

— Ea e Pat, spuse Joe Chip. Alt nume nu are.

Arătă spre Runciter, apoi oftă. Avea un aer neobişnuit, de învins, extrem de vizibil însă; şi totuşi, în spatele acestuia, părea să nu se fi dat câtuşi de puţin bătut. O urmă vagă, neglijentă, de vitalitate stătea la pândă în spatele resemnării; lui Runciter i se păru că Joe ar fi putut fi foarte bine acuzat că simulează o decădere spirituală… aceasta, însă, nu exista cu adevărat.

— Ce fel de anti eşti? o întrebă Runciter pe fată, care continua să stea tolănită în scaunul ei, cu picioarele întinse.

Fata murmură:

— Anti-ketogeneză.

— Ce înseamnă asta?

— Prevenirea ketozei, spuse îndepărtat fata. La fel ca în cazul administrării glucozei.

Adresându-se lui Joe, Runciter ceru:

— Explică-mi!

— Dă-i domnului Runciter foaia cu testul tău, îi spuse Joe fetei.

Ridicându-se, aceasta îşi luă geanta, răscoli prin ea, apoi scoase o foaie galbenă, mototolită, din cele folosite de Joe pentru notarea rezultatelor testelor sale, pe care o desfăcu, o examină şi i-o dădu lui Runciter.

— Un rezultat uimitor, comentă Runciter. E chiar atât de bună? îl întrebă el pe Joe.

Apoi văzu cele două cruci subliniate, simbolul grafic al acuzării, de fapt, al trădării.

— Până acum este cea mai bună, spuse Joe.

— Vino în biroul meu, se adresă Runciter fetei. O luă înainte; în spatele său, cei doi îl urmară.

Dintr-o dată, apăru grasa domnişoară Wirt, cu răsuflarea întretăiată şi ochii rostogolindu-i-se în orbite.

— I-am telefonat domnului Howard, îl informă ea pe Runciter. Mi-a spus acum ce trebuie să fac.

Îi zări apoi pe Joe Chip şi pe Pat; pentru o clipă, ezită, apoi continuă:

— Domnul Howard ar vrea ca aranjamentele legale să fie făcute imediat. Deci, acum putem continua? V-am explicat necesitatea urgenţei, importanţa factorului timp.

Afişă zâmbetul ei inexpresiv, hotărât.

— Voi doi, vă supăraţi dacă aşteptaţi? îi întrebă ea. Afacerea mea cu domnul Runciter este prioritară.

Privind-o, Pat râse, un râs jos, gâtuit, dispreţuitor.

— Va trebui să aşteptaţi, domnişoară Wirt, spuse Runciter.

Se simţea înfricoşat; se uită la Pat, apoi la Joe şi teama lui deveni şi mai puternică.

— Luaţi loc, domnişoară Wirt, o pofti el şi-i arătă un scaun din sala de aşteptare.

— Vă pot spune exact, domnule Runciter, zise domnişoara Wirt, câţi inerţiali avem de gând să angajăm. Domnul Howard consideră că poate face o determinare adecvată a nevoilor noastre, a problemei noastre.

— Câţi? întrebă Runciter.

— Unsprezece, spuse domnişoara Wirt.

— Vom semna contractul imediat, acceptă Runciter. De îndată ce voi fi liber.

Cu mâna lui mare, îi conduse pe Joe şi pe fată în biroul său; închise uşa în urma lor şi se aşeză.

— Nu vor reuşi niciodată, îi spuse el lui Joe. Nici cu unsprezece, nici cu cincisprezece, nici cu douăzeci de inşi. Mai ales când S. Dole Melipone se află în tabăra adversă.

Se simţea pe cât de obosit, pe atât de temător.

— Dumneaei este, îmi închipui, talentul potenţial pe care G.G. l-a descoperit în Topeka. Crezi că ar trebui s-o angajăm? Sunteţi de acord şi tu şi G.G. în această privinţă? Atunci, bineînţeles c-o vom angaja.

Poate i-o plasez lui Mick, îşi spuse. Să fie una din cei unsprezece.

— Nimeni nu a reuşit să mă lămurească, totuşi, zise el, ce

talent psi contracarează.

— Doamna Frick spune că ai zburat până la Zürich, interveni Joe. Ce ţi-a sugerat Ella?

— Mai multă publicitate, spuse Runciter. La TV. Din oră în oră.

Vorbind în intercom, ceru:

— Doamnă Frick, redactaţi, vă rog, un contract între noi şi o oarecare Jane Doe; specificaţi salariul iniţial pe care l-am stabilit în decembrie trecut, la înţelegerea cu sindicatul; specificaţi…

— Care e salariul iniţial? întrebă Pat, cu vocea plină de o suspiciune sardonică, ieftină şi copilărească.

Runciter o privi.

— Nici măcar nu ştiu ce poţi face.

— E o precog, Glen, mârâi Joe. Dar într-un fel diferit.

Nu intră în amănunte; părea că se consumase, ca un ceas cu baterie de pe vremuri.

— E gata să înceapă munca? îl întrebă Runciter pe Joe. Sau este una dintre acelea pe care trebuie să le antrenăm, să le punem la lucru şi-apoi să aşteptăm? Avem aproape patruzeci de inerţiali care lâncezesc şi mai angajăm încă unul; patruzeci, minus – să zicem – unsprezece. Treizeci de angajaţi, leneşi, cu toţii plătiţi regeşte ca să se scobească în nas. Nu ştiu, Joe; pe cinstite nu ştiu. Poate c-ar trebui să-i concediem pe toţi cercetaşii noştri. Oricum, cred că am găsit restul esperilor lui Hollis. O să-ţi povestesc despre asta mai târziu.

Spuse iarăşi în intercom:

— Specificaţi că putem s-o dăm afară pe această Jane Doe fără preaviz şi fără vreo compensaţie bănească în cazul concedierii; de asemenea, nu poate fi luată în considerare, în primele nouăzeci de zile, pentru pensie, pentru asigurări sociale sau concediu de boală.

Adresându-se lui Pat, îi spuse:

— Salariul iniţial, în toate cazurile, este de patru sute de credite pe lună, reprezentând douăzeci de ore de muncă pe săptămână. Şi va trebui să te înscrii într-un sindicat. Sindicatul Mine, Mill şi Smetter; ei sunt cei care, cu trei ani în urmă, au reunit toţi lucrătorii din organizaţiile de prudenţă. Nu am nicio putere în privinţa asta.

— Primesc mai mult, spuse Pat, pentru întreţinerea releelor de videofoane din kibbutzul Topeka. Cercetaşul dumneavoastră, domnul Ashwood, spunea…

— Cercetaşii noştri mint, zise Runciter. În plus, nu suntem

obligaţi, din punct de vedere legal, să facem nimic din ceea ce spun ei. Niciuna dintre organizaţii nu este obligată.

Uşa biroului se deschise şi doamna Frick se strecură înăuntru, ţinând în mână contractul bătut la maşină.

— Mulţumesc, doamnă Frick, zise Runciter, luând hârtiile.

— Am o soţie în vârstă de douăzeci de ani, într-un container frigorific, le spuse el lui Joe şi lui Pat. O femeie frumoasă, care, când îmi vorbeşte, este dată la o parte de un puşti ciudat, pe care-l cheamă Jory, şi atunci ajung să vorbesc cu el, nu cu ea. Ella, încremenită în semi-viaţă şi stingându-se, iar eu trebuie să stau şi să privesc cât e ziua de lungă la vrăjitoarea asta ofilită de secretară! Se uită la Pat, cu părul ei negru, lung şi… gura senzuală şi simţi trezindu-se în el dorinţe nefericite, pofte neclare şi lipsite de sens, care nu duceau nicăieri, care se întorceau la el goale, pentru a închide un cerc perfect geometric.

— De acord, spuse Pat, şi se întinse spre birou, să ia un stilou cu care să semneze.

Nu pot să particip la concursul pomicol, Helen; am stomacul deranjat. Îţi prepar un Ubik! Ubik te readuce rapid în mijlocul acţiunii. Luat conform instrucţiunilor, Ubik grăbeşte limpezirea capului şi a stomacului. Ţineţi minte: Ubik e doar la câteva secunde de dumneavoastră. Feriţi-vă de o utilizare prelungită.

Capitolul 5

În perioada zilelor nesfârşite de trândăveală forţată şi artificială, anti-telepata Tippy Jackson dormea în mod regulat până la prânz. Un electrod implantat în creier îi stimula permanent somnul EREM – mişcarea *extrem* de rapidă a ochilor – aşa că avea destule de făcut în vreme ce stătea înfăşurată în cearşafurile de bumbac ale patului.

La un moment dat, starea sa de visare indusă în mod artificial se axă în jurul unui funcţionar mitic al lui Hollis dotat cu puteri psionice enorme. Oricare alt inerţial din sistemul Sol fie că renunţase, fie că fusese făcut bucăţele. Printr-un proces de eliminare, sarcina de anihilare a câmpului generat de această entitate supranaturală îi fusese transmisă ei.

— Nu pot fi eu însumi câtă vreme eşti în preajma mea, o informă adversarul său nebulos.

Pe faţa lui apăru o expresie sălbatică, plină de ură, dându-i înfăţişarea unei veveriţe psihotice.

În visul său, Tippy îi răspunse:

— Poate că definiţia pe care-o dai sistemului tău este lipsită de limitele adevărate. Ai construit o structură de personalitate precară, bazată pe nişte factori inconştienţi, asupra cărora nu ai niciun control. Iată de ce te simţi ameninţat de mine.

— Nu eşti angajata unei organizaţii de prudenţă? întrebă telepatul lui Hollis, părând foarte nervos.

— Dacă eşti talentul nemaipomenit care te lauzi a fi, spuse Tippy, poţi afla asta citindu-mi gândurile.

— Nu pot citi gândurile nimănui. Talentul meu s-a dus. O să te las să vorbeşti cu fratele meu, Bill. Vino-ncoace, Bill; vorbeşte cu doamna asta. Îţi place?

Bill, care semăna într-o oarecare măsură cu fratele său, telepatul, spuse:

— Îmi place mult pentru că eu sunt precog şi ea nu mă poate anihila.

Îşi mişcă picioarele şi rânji, descoperind nişte dinţi mari şi

albi, laţi ca nişte lopeţi.

— Eu, care am fost micşorat de la proporţiile normale, păcălit în ceea ce priveşte înfăţişarea de o natură simulantă…

Făcu o pauză, încreţindu-şi fruntea.

— Cum merge, Matt? îl întrebă pe fratele său.

— … deformat, neterminat, trimis înainte de vreme în această lume vie, făcut de-abia pe jumătate, spuse Matt, telepatul semănând cu o veveriţă, scărpinându-şi gânditor blana.

— Oh, da, încuviinţă Bill precogul, dând din cap. Îmi aduc aminte. „Şi toate astea atât de strâmte şi de nelalocul lor, încât câinii mă latră când mă opresc lângă ei”. E din *Richard al III-lea,* îi explică el lui Tippy.

Amândoi fraţii rânjiră. Chiar şi incisivii le erau tociţi. Ca şi cum hrana lor ar fi fost alcătuită numai din seminţe nefierte.

Tippy spuse:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, răspunseră la unison Matt şi Bill, că vom pune noi mâna pe tine…

Videofonul sună, trezind-o pe Tippy.

Împleticindu-se, ameţită, până la el, dezorientată de nişte baloane colorate ce-i pluteau în faţă, clipind din ochi, ridică receptorul şi spuse:

— Alo!

Dumnezeule, e târziu, gândi, uitându-se după ceas. O să ajung o legumă. Pe ecran apăru figura lui Glen Runciter.

— Bună, domnule Runciter, îl salută ea, stând în afara câmpului camerei de luat vederi a videofonului. A apărut ceva de lucru pentru mine?

— Aaa, doamnă Jackson, spuse Runciter, mă bucur că am dat de dumneavoastră. Constituim un grup sub conducerea lui Joe Chip şi a mea: unsprezece cu toţii, o însărcinare majoră pentru cei pe care-i alegem. Am examinat activitatea trecută a fiecăruia. Joe crede că a dumneavoastră arată bine şi eu tind să fiu de acord cu el. Cât timp v-ar trebui ca să veniţi până aici?

Tonul său suna aşa cum trebuie, adică optimist, numai că pe micul ecran figura lui părea tare stresată şi cuprinsă de griji.

Tippy spuse:

— Pentru treaba asta o să trebuiască să plec…

— Da, va trebui să vă faceţi bagajele.

Continuă mustrător:

— În principiu, trebuie să fiţi cu bagajele făcute şi gata de plecare în orice clipă; asta e o regulă care vreau să nu fie

niciodată încălcată, mai ales într-un caz ca acesta, când factorul timp este esenţial.

— Am bagajele *deja făcute.* Voi fi la biroul din New York în cincisprezece minute. Tot ce am de făcut este să-i las un bilet soţului meu, care se află la lucru.

— În regulă, aprobă Runciter, cu un aer preocupat; probabil că citea deja următorul nume de pe listă. La revedere, doamnă Jackson.

Închise videofonul.

Ciudat vis, îşi spuse ea, în vreme ce-şi desfăcea în grabă nasturii de la pijama şi se grăbea să se întoarcă în dormitor, pentru a-şi lua hainele. De unde-au spus Matt şi Bill că sunt versurile alea? Din *Richard al III-lea,* îşi reaminti, văzând încă o dată, în minte, dinţii lor mari şi laţi, capetele identice, neformate, ca nişte umflături, cu smocuri de păr roşcat răsărind din ele ca nişte tufe de buruieni. Nu cred că am citit vreodată *Richard al III-lea,* îşi dădu ea seama. Ori, dacă am făcut-o, trebuie să fi fost cu ani în urmă, pe vremea când eram copil.

Cum poţi visa versuri pe care nu le cunoşti? se întrebă. Poate că într-adevăr un telepat care nu visează a încercat să-mi pătrundă în minte în timp ce dormeam. Sau un telepat şi un precog, lucrând împreună, aşa cum i-am văzut eu în visul meu. Poate ar fi o idee bună să întreb la departamentul nostru de investigaţii dacă nu cumva Hollis, printr-o şansă oricât de mică, foloseşte o echipă de fraţi pe care-i cheamă Matt şi Bill.

Dezorientată şi stânjenită, începu să se îmbrace cât de repede putea.

Aprinzându-şi o havană Cuesta-Rey de culoare verde, Glen Runciter se lăsă pe spate în scaunul lui nobil, apăsă un buton al intercomului şi spuse:

— Doamnă Frick, completaţi un cec-recompensă, plătibil lui G.G. Ashwood, pentru o sută de poscredite.

— Imediat, domnule Runciter.

Îl privi pe G.G. Ashwood, care umbla de colo-colo, fără să se oprească, cu un neastâmpăr de maniac, prin biroul mare, pardosit cu lemn veritabil pe care paşii săi ţăcăneau enervant.

— Se pare că Joe Chip nu poate să-mi spună de ce e în stare fata, zise Runciter.

— Joe Chip e-un tâmpit, pufni G.G.

— Cum e posibil ca ea, Pat asta, să călătorească înapoi în timp şi nimeni altcineva să nu fie în stare? Pariez că talentul

ăsta nu-i deloc unul nou; probabil că voi, cercetaşii, pur şi simplu n-aţi fost în stare să-l descoperiţi până acum. Oricum, nu este logic pentru o organizaţie de prudenţă s-o angajeze; fata este un talent, nu un anti-talent. Ne ocupăm cu…

— Aşa cum am explicat şi aşa cum Joe a indicat în raportul privitor la test, acest talent îi scoate din competiţie pe precognitivi.

— Dar ăsta-i doar un efect secundar. Runciter rămase pe gânduri, încruntat. Joe crede că fata e periculoasă. Nu ştiu de ce.

— Pe el l-ai întrebat?

Runciter spuse:

— A mormăit ceva, aşa cum face de obicei. Joe n-are niciodată motive raţionale, el are doar intuiţii. Pe de altă parte, vrea s-o includă în operaţiunea cu Mick.

Răsfoi documentele departamentului Personal, aşezate în faţa sa, pe birou, căută ceva prin ele, apoi le aranjă la loc.

— Spune-i lui Joe să vină-ncoace, să vedem dacă avem deja grupul de unsprezece.

Se uită la ceas.

— Ar trebui să fi sosit deja. O să-i spun lui Joe în faţă că e nebun s-o includă în echipă pe fata asta, Pat Conley, dacă este atât de periculoasă. Nu crezi, G.G.?

— Are o treabă cu ea, zise G.G. Ashwood.

— Ce fel de treabă?

— Un aranjament sexual.

— Joe nu are niciun aranjament sexual. Nina Freede i-a citit gândurile ieri. Nu are bani nici măcar să…

Se întrerupse, deoarece uşa biroului se deschise; doamna Frick intră cu mers legănat, aducând cecul lui G.G. ce trebuia semnat de Runciter.

— Ştiu de ce o vrea şi pe ea în operaţiunea cu Mick, spuse Runciter, în vreme ce-şi mâzgălea semnătura pe cec. Ca s-o poată urmări îndeaproape. Merge şi el; o să măsoare câmpul psi, în ciuda celor stipulate de client. Trebuie să ştim cu cine ne batem. Vă mulţumesc, doamnă Frick.

Îi făcu semn că poate pleca şi-i întinse cecul lui G.G. Ashwood.

— Să presupunem că nu măsurăm câmpul psi şi că acesta se dovedeşte a fi prea intens pentru inerţialii noştri. Cine va fi învinovăţit?

— Noi, zise G.G.

— Le-am spus că unsprezece inşi nu sunt de-ajuns. Oferim tot ce avem mai bun, facem tot ce putem face. La urma urmelor, să-l avem client pe Stanton Mick este un lucru de mare importanţă pentru noi. Uluitor cum cineva atât de bogat şi de puternic, aşa cum este Mick, poate fi atât de lipsit de intuiţie, atât de afurisit de zgârcit. Doamnă Frick, Joe e cumva acolo? Joe Chip?

Doamna Frick răspunse:

— Domnul Chip este în anticameră, împreună cu alte câteva persoane.

— Câte alte persoane, doamnă Frick? Zece sau unsprezece?

— Cam aşa ceva, domnule Runciter. Una sau două, în plus sau în minus.

Runciter se întoarse către G.G.

— Ăsta-i grupul, spuse el. Vreau să-i văd pe toţi, împreună. Înainte să plece spre Lună.

Adresându-se doamnei Frick, zise:

— Trimiteţi-i înăuntru.

Pufăi cu vigoare din ţigara sa verde, de foi.

Ea se răsuci şi ieşi.

— Ştim, îi spuse Runciter lui G.G., că – individual – au performanţe bune. Scrie totul aici, pe hârtie.

Lovi cu palma documentele de pe biroul său.

— Dar cum va fi când se vor afla împreună? Cât de mare va fi anti-câmpul poliencefalic pe care-l vor genera? Întreabă-te asta, G.G.! Iată întrebarea ce trebuie pusă!

— Îmi închipui că timpul ne va aduce răspunsul, spuse G.G. Ashwood.

— Sunt în genul ăsta de afaceri de multă vreme, spuse Runciter.

Din anticameră începură să intre în birou mai multe persoane.

— Aceasta este contribuţia mea la civilizaţia contemporană.

— Sună bine, fu de acord G.G. Eşti un poliţist care păzeşte viaţa particulară a oamenilor.

— Ştii ce spune Ray Hollis despre noi? întrebă Runciter. Spune că noi încercăm să dăm ceasul înapoi. Se uită la cei care începuseră să-i umple biroul; se adunaseră unul lângă altul, fără ca vreunul dintre ei să vorbească. Aşteptând s-o facă el. Ce adunătură nepotrivită, gândi, sceptic. O tânără semănând a păstaie cu ochelari şi care avea un păr drept şi galben ca lămâia, purta pălărie de cowboy, şal de dantelă neagră şi bermude; asta trebuie să fie Edie Dorn. O femeie mai în vârstă,

brunetă, cu înfăţişare plăcută şi ochi vicleni, anormali, purtând un sari de mătase, o centură lată din nailon şi şosete; Francy nu-ştiu-cum, o schizofrenică ce-şi imagina că din când în când fiinţe inteligente de pe Betelgeuse aterizau pe acoperişul clădirii unde-şi avea ea apartamentul. Un adolescent cu părul ca lâna, înconjurat de o aură superioară şi cinică de mândrie; pe acesta, îmbrăcat într-un mumu înflorat şi cu pantaloni scurţi, largi şi legaţi la genunchi, marca Spandex, Runciter nu-l mai întâlnise niciodată până atunci. Şi tot aşa; cinci femei şi – numără el – cinci bărbaţi. Lipsea cineva.

Înaintea lui Joe Chip intră mohorâtă Patricia Conley, fata aceea ce părea să ardă ca un foc mocnit. Cu ea, se făceau unsprezece; apăruse întregul grup.

— Aţi venit repede, doamnă Jackson îi spuse el femeii de vreo treizeci de ani, cu tenul de culoarea nisipului şi aspect bărbătos, ce purta pantaloni din lână sintetică şi o bluză de trening gri, având imprimat un portret al lui Bertrand Lord Russell, care acum începuse să se şteargă.

— Aţi avut mai puţin timp decât oricine altcineva, din moment ce v-am anunţat ultima.

Tippy Jackson zâmbi, era un zâmbet palid, de culoarea nisipului.

— Pe unii dintre dumneavoastră vă cunosc, spuse Runciter, ridicându-se de pe scaun şi invitându-i, cu un gest al mâinii, să-şi găsească fiecare un loc, să se instaleze confortabil, eventual să şi fumeze dacă voiau.

— Pe dumneavoastră, domnişoară Dorn, domnul Chip şi cu mine v-am ales în primul rând datorită activităţii excelente vizavi de S. Dole Melipone, pe care – e adevărat – l-aţi pierdut în cele din urmă, dar nu din vina dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule Runciter, spuse Edie Dorn cu o voce şoptită şi sfioasă; roşi, apoi privi cu ochii larg deschişi spre peretele cel mai depărtat. Este grozav să iau parte la această nouă acţiune, adăugă ea, fără prea multă convingere.

— Cine dintre dumneavoastră este Al Hammond? întrebă Runciter, consultându-şi documentele.

Un negru foarte înalt, cu umerii aplecaţi şi cu o expresie blajină pe faţa alungită, făcu o mişcare, indicându-se pe sine.

— Nu v-am întâlnit până acum, spuse Runciter, citind materialul din dosarul lui Al Hammond. Aveţi cel mai ridicat punctaj dintre toţi anti-precogii noştri. Ar fi trebuit, bineînţeles, să fi reuşit să vă întâlnesc. Câţi dintre dumneavoastră, ceilalţi,

sunteţi tot anti-precogi?

Se ridicară încă trei mâini.

— Dumneavoastră patru, spuse Runciter, veţi avea fără îndoială o mare problemă întâlnindu-vă şi lucrând cu cea mai recentă descoperire a lui G.G. Ashwood, care-i blochează pe precognitivi într-un mod nou. Poate că ni-l va descrie însăşi domnişoara Conley.

Făcu un semn către Pat…

Şi se trezi în faţa vitrinei unui magazin de pe Fifth Avenue, un magazin de monede rare; studia un dolar, din aur, ce nu fusese niciodată pus în circulaţie şi se întreba dacă-şi putea permite să-l adauge colecţiei sale.

Ce colecţie? îşi zise el. Eu nu colecţionez monede. Dar atunci, ce fac aici? Şi de cât timp mă învârt aşa fără ţintă, uitându-mă la vitrine, când ar fi trebuit să mă aflu în biroul meu, supraveghind… nu-şi putea aminti ce supraveghea el, în general; o afacere oarecare, în legătură cu nişte oameni având anumite însuşiri, anumite talente speciale. Închise ochii încercând să se concentreze. Nu, trebuie să renunţ, constată el. Din cauza atacului de cord de anul trecut. Trebuie să mă retrag din afaceri. Dar tocmai acolo eram, îşi aminti. Doar cu câteva secunde în urmă. În biroul meu. Vorbind cu un grup de persoane despre un nou proiect. Strânse din pleoape. S-a dus, îşi spuse, dezorientat. Tot ceea ce-am construit s-a dus…

Când deschise ochii, se trezi din nou în biroul lui; se afla în faţa lui G.G. Ashwood, a lui Joe Chip şi-a unei fete oacheşe, foarte atrăgătoare, al cărei nume nu şi-l amintea. Cu excepţia lor, biroul era gol, fapt care, din cauze pe care nu le înţelegea, îl surprindea ca un lucru ciudat.

— Domnule Runciter, spuse Joe Chip, v-o prezint pe Patricia Conley.

Fata spuse:

— Ce bine-mi pare să fac, în sfârşit, cunoştinţă cu dumneavoastră, domnule Runciter. Ea râse şi ochii îi străluciră triumfători; Runciter nu ştia de ce.

Joe Chip îşi dădu seama imediat. Tocmai *a făcut ceva.*

— Pat, spuse el cu voce tare, nu-mi pot da seama în ce fel, dar lucrurile sunt diferite.

Privi gânditor de jur împrejurul biroului; arăta aşa cum fusese întotdeauna; un covor în culori prea ţipătoare, obiecte de artă prea multe şi disparate, pe pereţi picturi originale, dar fără nicio valoare artistică. Glen Runciter nu se schimbase; dezordonat şi

cenuşiu, cu faţa mohorâtă, plină de riduri, îi întoarse lui Joe privirea – şi el părea cuprins de confuzie. Lângă fereastră G.G. Ashwood, purtând obişnuiţii pantaloni impecabili, de culoarea scoarţei de mesteacăn, o curea de cânepă, o cămaşă din dantelă transparentă şi o şapcă înaltă de mecanic de locomotivă, ridică din umeri plin de indiferenţă. În mod evident, el nu vedea nimic în neregulă.

— Nu-i nimic diferit, spuse Pat.

— *Totul* este diferit, o contrazise Joe. Probabil că te-ai întors în timp şi ne-ai pus pe o pistă diferită; nu pot dovedi asta şi nici nu pot preciza natura schimbărilor, dar…

— Nu folosiţi timpul meu pentru certuri de familie, zise Runciter, încruntându-se.

— Certuri de familie? exclamă Joe, luat prin surprindere. Văzu apoi inelul de pe degetul lui Pat; argint lucrat şi jad; îşi aminti cum o ajutase să-l aleagă. Cu două zile, gândi el, înainte de a ne fi căsătorit. Asta fusese cu mai bine de un an în urmă, în ciuda situaţiei mele financiare proaste. Bineînţeles, acum acest lucru se schimbase; Pat, cu salariul ei şi cu înclinaţia pentru economisirea banilor, rezolvase totul. Pentru totdeauna.

— Oricum, să continuăm, spuse Runciter. Trebuie să ne întrebăm fiecare de ce Stanton Mick a oferit contractul altei organizaţii de protecţie şi nu nouă. În mod logic, noi ar fi trebuit să obţinem contractul; suntem cei mai buni în branşă şi avem sediul la New York, unde Mick preferă în general să-şi desfăşoare afacerile. Aveţi vreo teorie despre acest lucru, doamnă Chip?

Se uită plin de speranţă în direcţia lui Pat. Aceasta întrebă:

— Chiar vreţi să ştiţi, domnule Runciter?

— Da. Dădu din cap, hotărât. Aş vrea tare mult să ştiu.

— *Eu* am făcut-o, spuse Pat.

— Cum?

— Cu talentul meu.

Runciter spuse:

— Care talent? N-ai niciun fel de talent; tu eşti soţia lui Joe Chip.

De la fereastră, G.G. Ashwood spuse:

— Ai venit aici să te întâlneşti cu Joe şi cu mine, ca să luăm prânzul împreună.

— Are un talent, spuse Joe.

Încercă să-şi amintească, dar deja totul devenise neclar; în vreme ce voia s-o reînvie, imaginea slăbea din ce în ce mai mult.

O pistă diferită a timpului, gândi. Trecutul. Mai mult de-atât nu putu să scoată; acolo înceta amintirea. Soţia mea, îşi spuse, este unică; poate să facă ceva ce nimeni altul de pe Pământ nu poate face. În cazul acesta însă, de ce ea nu lucrează pentru Runciter Association? *Ceva nu e în regulă.*

— L-ai măsurat? întrebă Runciter. Vreau să spun, asta-i treaba ta. După cum vorbeşti, s-ar zice că ai făcut-o; pari sigur pe tine.

— Nu sunt sigur pe mine, se contrazise Joe. Şi, în gând: Dar sunt sigur în legătură cu soţia mea. O să-mi aduc echipamentul de testare, zise el, cu glas tare. Şi-o să vedem ce fel de câmp creează.

— Oh, haide, Joe, spuse Runciter enervat. Dacă soţia ta avea vreun talent sau un anti-talent, l-ai fi măsurat cu cel puţin un an în urmă; nu l-ai descoperi acum.

Apăsă un buton de pe intercomul aflat pe birou. Întrebă:

— Personalul? Avem un dosar despre doamna Chip? Patricia Chip?

După o pauză, intercomul spuse:

— Niciun dosar despre doamna Chip. Poate cu numele de fată?

— Conley, spuse Joe. Patricia Conley.

Din nou o pauză.

— Despre o anumită domnişoară Patricia Conley avem două informaţii; un raport de cercetare preliminară întocmit de domnul Ashwood şi, apoi, rezultatele testelor efectuate de domnul Chip.

Din fanta intercomului, copiile celor două documente ieşiră încetişor şi căzură pe birou.

Examinând raportul lui Joe Chip, Runciter spuse, încruntându-se:

— Joe, ai face mai bine să te uiţi la asta; vino-ncoace!

Împunse cu un deget în foaie şi Joe, apropiindu-se, văzu cele două cruci gemene subliniate; el şi cu Runciter se uitară unul la altul, apoi amândoi o priviră pe Pat.

— Ştiu ce scrie, spuse aceasta, calmă. „Putere incredibilă. Un câmp anti-psi unic ca acţiune.”

Se concentră, încercând în mod vizibil să-şi amintească cuvintele exacte.

— „Probabil că poate să...”

— Am obţinut contractul cu Mick, îi spuse Runciter lui Joe Chip. Aveam în birou un grup de unsprezece inerţiali şi apoi i-

am sugerat ei…

Joe spuse:

— Să arate grupului ce poate. Aşa că a făcut-o. A făcut exact asta. Şi evaluarea mea a fost corectă.

Sublinie cu vârful degetului simbolurile pericolului din partea de jos a paginii.

— Propria mea soţie, spuse el.

— Nu sunt soţia ta, zise Pat. Am schimbat şi asta. Vreţi să fie totul ca mai înainte? Fără schimbări, nici măcar în detalii? Asta nu le va dovedi totuşi inerţialilor voştri prea multe. Pe de altă parte, oricum nu realizează cele întâmplate… doar dacă nu cumva unii nu şi-au păstrat nişte vestigii de memorie, aşa cum a făcut Joe. La ora asta însă, ele ar fi trebuit să dispară.

Pe un ton muşcător, Runciter spuse:

— Aş vrea înapoi contractul lui Mick; atât, cel puţin…

— Când îi descopăr, rosti înciudat, G.G. Ashwood, apoi ştiu că-i descopăr, nu glumă…

Devenise cenuşiu la faţă.

— Da, aduci într-adevăr numai talente, fu de acord Runciter.

Intercomul bâzâi şi vocea bătrână şi tremurătoare a doamnei Frick hârâi:

— Un grup de inerţiali de-ai noştri aşteaptă să vă vadă, domnule Runciter; spun că i-aţi chemat în legătură cu un nou proiect de lucru. Aveţi timp să-i primiţi?

— Trimite-i încoace, spuse Runciter.

Pat spuse:

— Voi păstra acest inel.

Arătă verigheta din argint şi jad, pe care, pe o altă pistă temporală, o alesese împreună cu Joe; doar atât se hotărâse să păstreze din lumea alternativă. El se întrebă ce baze legale – dacă exista vreuna – îşi rezervase ea în plus. Niciuna, spera; înţelept, nu spuse totuşi nimic. Era mai bine nici să nu întrebe.

Uşa biroului se deschide şi, doi câte doi, inerţialii intrară; rămaseră o clipă nehotărâţi, apoi începură să se aşeze cu faţa spre biroul lui Runciter. Acesta se uită la ei, după care frunzări grămada de documente de pe birou; în mod clar, încerca să descopere dacă Pat schimbase în vreun fel componenţa grupului.

— Edie Dorn, spuse Runciter. Da, eşti aici.

Se uită la ea, apoi la bărbatul de alături.

— Hammond. Bine, Hammond. Tippy Jackson.

Privi în jur, întrebător.

— Am venit cât de repede am putut, spuse doamna Jackson. Nu mi-aţi oferit prea mult timp, domnule Runciter.

— Jon Ild, spuse Runciter.

Adolescentul cu părul ciufulit, aspru ca lâna, mormăi ceva drept răspuns. Aroganţa sa, observă Joe, părea să fi scăzut; băiatul părea acum mai interiorizat, ba chiar un pic şocat. Ar fi interesant de aflat ce-şi aminteşte, gândi Joe, ce-şi amintesc cu toţii, individual şi colectiv.

— Francesca Spanish, spuse Runciter.

Femeia strălucitoare, cu pielea oacheşă ca de ţigancă, ce radia o încordare ciudată, nelalocul ei, luă cuvântul:

— În ultimele câteva minute, domnule Runciter, în vreme ce aşteptam în anticameră, am auzit voci misterioase care mi-au spus anumite lucruri.

— Eşti Francesca Spanish? întrebă Runciter, răbdător; arăta mult mai obosit decât de obicei.

— Sunt, întotdeauna am fost şi întotdeauna voi fi.

Vocea domnişoarei Spanish suna plină de convingere.

— Pot să vă spun ce mi-au dezvăluit vocile?

— Poate mai târziu, zise Runciter, trecând la următorul document de personal.

— Trebuie spus acum, declară pe un ton vibrant domnişoara Spanish.

— E-n regulă, spuse Runciter. Facem o pauză de câteva minute.

Deschise un sertar al biroului, scoase o tabletă de amfetamină şi-o înghiţi fără apă.

— Haideţi s-auzim ce v-au dezvăluit vocile, domnişoară Spanish.

Aruncă o privire către Joe, ridicând din umeri.

— Cineva, spuse domnişoara Spanish, ne-a mutat pe toţi, cât ai clipi, într-o altă lume. Am locuit în ea, am trăit în ea, ca cetăţeni ai ei şi apoi o uriaşă, atotcuprinzătoare, entitate spirituală ne-a readus în universul nostru de drept.

— Asta trebuie să fie Pat, spuse Joe Chip. Pat Conley. Cea care s-a alăturat chiar astăzi firmei noastre.

— Tite Apostos, strigă Runciter. Eşti aici?

Îşi lungi gâtul, uitându-se prin încăpere, la persoanele aşezate.

Un bărbat cu chelie, purtând o barbă de ţap, arătă spre sine. Purta nişte pantaloni demodaţi din lame auriu, strânşi pe

şolduri, dar care-i dădeau totuşi un aer stilat. Poate că la asta ajutau şi nasturii de mărimea unor ouă de la bluza sa verde; în orice caz, emana o mare demnitate, o nobleţe depăşind media. Joe se simţi impresionat.

— Don Denny, spuse Runciter.

— Aici, prezent, domnule, declară o voce încrezătoare, de bariton, asemănătoare cu a unei pisici siameze, care-i aparţinea unui tip firav; ea provenea de la un tip firav, cu o mină gravă şi care stătea foarte drept pe scaunul său, ţinându-şi mâinile pe genunchi. Purta o fustă lungă, din poliester, prins pe talie; părul lung, prins cu o cordeluţă, apărătoare de pantaloni, gen cowboy, cu stele de argint false. Şi sandale.

— Eşti un anti-animator, spuse Runciter, citind foaia cu datele acestuia. Singurul pe care-l folosim.

Adresându-se lui Joe Chip, zise:

— Mă întreb dacă vom avea nevoie de el; poate că ar trebui să-l înlocuim cu un alt anti-telepat, cu cât mai mulţi dintr-ăştia, cu atât mai bine.

Joe spuse:

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. De vreme ce nu ştim în ce ne băgăm…

— Îmi închipui că aşa e.

Runciter încuviinţă dând din cap.

— Bine. Sammy Munde.

Un tânăr cu nasul turtit, îmbrăcat cu o fustă lungă, având un cap foarte mic, asemănător cu un pepene, îşi repezi în sus mâna, într-un gest spasmodic, tremurător, amintind foarte clar un tic; ca şi cum, se gândi Joe, corpul lui anemic ar fi făcut de unul singur respectiva mişcare. Cunoştea persoana aceea deosebită. Mundo arăta cu mulţi ani mai tânăr decât vârsta sa biologică; pentru el, procesele de dezvoltare, atât mentală, cât şi fizică, încetaseră de mult timp. Din punct de vedere tehnic, Mundo avea inteligenţa unui raton; putea să meargă, să mănânce, să se spele, ba chiar – de bine, de rău – să vorbească. Totuşi, dotarea sa anti-telepatică era considerabilă. Odată, îl neutralizase S. Dole Molipone de unul singur; după aceea, luni întregi revista firmei a vorbit despre asta.

— Oh, da, spuse Runciter. Acum ajungem la Wendy Wright.

Ca întotdeauna când i se ivea ocazia, Joe aruncă o privire lungă, pătrunzătoare, către fata pe care, dac-ar fi reuşit, şi-ar fi luat-o drept amantă sau şi mai bine, drept soţie. Nu părea posibil ca Wendy Wright să se fi născut din sânge şi organe

interne ca alţi oameni. În apropierea ei, se simţea ca un maimuţoi bondoc, gras, plin de transpiraţie, lipsit de educaţie, al cărui stomac ghiorăia şi a cărui respiraţie şuiera. În apropierea ei, devenea conştient de mecanismele fizice ce-l mai ţineau în viaţă; în interiorul lui, o maşinărie întreagă, ţevi, valve, compresoare de gaze şi curele de transmisie trudeau din greu, înhămate la o sarcină sortită eşecului, la o muncă lipsită de orice perspectivă. Văzându-i faţa, el descoperea că propria lui faţă era, de fapt, o mască de prost-gust; observându-i trupul, se simţea ca o jucărie ieftină, uzată. Toate culorile ei posedau o calitate subtilă, ca sub o lumină indirectă. Ochii femeii, acele pietre verzi şi alunecoase, priveau impasibili la orice; nu văzuse niciodată în ei teamă, sau aversiune, sau dispreţ. Tot ceea ce vedea, ea accepta. În general, părea calmă. Dar, mai mult decât orice, îl surprindea prin faptul că era rezistentă, netulburată şi cu sânge rece, neatinsă de griji, sau de oboseală, sau de vreo boală fizică ori îmbătrânire. Probabil că avea douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, dar nu şi-o putea imagina ca arătând mai tânără şi în mod sigur, nu va arăta niciodată mai bătrână. Avea prea mult control asupra sa şi asupra realităţii din afară pentru aşa ceva.

— Sunt aici, spuse Wendy, cu o linişte blândă.

Runciter încuviinţă din cap.

— Bine; a mai rămas Fred Zafsky.

Îşi fixă privirea asupra unui tip molatic, de vârstă mijlocie, cu un aer nenatural; individul avea picioare mari, părul lins pieptănat în jos, o piele noroioasă, plus un măr al lui Adam extrem de proeminent. Pentru această ocazie, se îmbrăcase într-o haină lungă, de culoarea fundului unui babuin.

— Dumneavoastră trebui să fiţi.

— Dreptate aveţi, fu de acord Zafsky şi chicoti. Ce ziceţi de asta?

— Hristoase, exclamă Runciter, clătinând din cap. Ei bine, trebuie să includem un anti-parakinezist, ca să fim asiguraţi şi acela eşti dumneata.

Puse jos dosarele şi se uită în jur, după trabucul său verde.

Îi spuse lui Joe:

— Asta-i grupul, plus noi doi. E vreo schimbare de ultimă oră care vrei s-o faci?

— Sunt mulţumit, răspunse Joe.

— Îţi închipui că grămada asta de inerţiali este cea mai bună combinaţie pe care o putem construi? Runciter îl cercetă cu

multă atenţie.

— Da, fu de părere Joe.

Dar el ştia că lucrurile nu stăteau aşa.

Nu era ceva pe care să-l poată numi. În mod hotărât, nu era ceva raţional. Capacitatea potenţială a anti-câmpului celor unsprezece inerţiali trebuia considerată enormă. Şi totuşi…

— Domnule Chip, pot să vă răpesc o secundă?

Domnul Apostos, chelios şi cu barbă, cu pantalonii săi din lame auriu strălucindu-i, îl apucă pe Joe Chip de braţ.

— Putem discuta despre o experienţă pe care am avut-o ieri noapte, târziu? Într-o stare hipnagogică, se pare că am luat legătura cu unul, posibil chiar doi, dintre oamenii domnului Hollis, un telepat care, în mod clar, apare cu unul din precognitivii lor. Credeţi că ar trebui să-i spun domnului Runciter? Este oare important?

Ezitând, Joe Chip se uită către Runciter. Aşezat în scumpul şi iubitul său scaun, încercând să-şi reaprindă ţigara de foi, Runciter părea teribil de obosit; pungile de sub ochi îi atârnau.

— Nu, spuse Joe. Las-o baltă!

— Doamnelor şi domnilor, spuse Runciter, ridicându-şi vocea deasupra gălăgiei generale. Vom pleca acum spre Lună, dumneavoastră, cei unsprezece inerţiali, Joe Chip, eu şi reprezentanta clientului nostru, Zoe Wirt; în total, paisprezece. Vom folosi propria noastră navă.

Îşi scoase anacronicul ceas de buzunar, din aur, cu capacul rotund, şi-l studie.

— 15:30. *Pratfall II* va decola la ora 16, de pe acoperişul principal.

Închise, cu un pocnet sec, ceasul şi-l puse la loc, în buzunarul vestei sale de mătase.

— Ei bine, conchise el, iată-ne vârâţi în afacerea asta până-n gât şi la bine şi la rău. Aş fi vrut să avem un precog rezident, care să poată privi pentru noi în viitor.

Faţa şi, deopotrivă, tonul vocii lui erau copleşite de griji, de povara ireversibilă a responsabilităţii şi a vârstei.

Am vrut să te radem. Cum n-ai mai fost ras niciodată. Am zis: Este vremea ca faţa unui bărbat să aibă puţină delicateţe. Am zis: Cu lama Ubik, din crom elveţian fără moarte, ce se autoascute, zilele obrajilor care zgârie s-au terminat. Aşa că încearcă-l pe Ubik. Şi fii iubit. Atenţie: a se folosi numai conform instrucţiunilor. Şi cu multă grijă.

Capitolul 6

— Bine-aţi venit pe Lună, spuse veselă Zoe Wirt, cu ochii săi jucăuşi măriţi de ochelarii triunghiulari, cu rame roşii, pe care-i purta. Prin persoana mea, domnul Howard vă salută pe fiecare dintre dumneavoastră şi, în mod special, pe domnul Glen Runciter, pentru că a pus la dispoziţia noastră organizaţia sa şi pe dumneavoastră, îndeosebi. Acest apartament din hotelul subteran în care vă aflaţi, decorat de Lada, talentata soră – din punct de vedere artistic – a domnului Howard, se găseşte la doar trei sute de metri depărtare, în linie dreaptă, de clădirile industriale şi pentru cercetări în care domnul Howard crede că au avut loc infiltrări. Ca atare, prezenţa dumneavoastră colectivă în această cameră ar trebui să inhibe deja capacităţile psionice ale agenţilor lui Hollis – o idee foarte plăcută pentru noi toţi. Făcu o pauză şi-i privi.

— Sunt întrebări?

Zăngănindu-şi echipamentul de testare, Joe Chip n-o băgă în seamă; în ciuda clauzei introduse de clientul lor, intenţiona să măsoare câmpul psionic înconjurător. În timpul călătoriei cu durata de o oră, de la Pământ la Lună, el şi Glen Runciter hotărâseră acest lucru.

— Am eu o întrebare, spuse Fred Zafsky, ridicând mâna. Chicoti. Unde este toaleta?

— Fiecare dintre dumneavoastră va primi o hartă miniaturală, spuse Zoe Wirt, pe care este indicat şi acest detaliu.

Dădu din cap spre o asistentă plictisită, care începu să împartă nişte hărţi viu colorate, imprimate pe hârtie strălucitoare.

— Acest apartament, continuă ea, este completat cu o bucătărie ale cărei dispozitive sunt gratuite, nu operabile contra cost. În mod clar, cheltuieli importante şi vizibile au fost făcute la construirea acestei unităţi de locuit, care este suficient de mare pentru douăzeci de persoane, având, aşa cum se prezintă

situaţia, aer, căldură şi apă în cantităţi reglabile în mod automat, precum şi o neobişnuit de variată provizie de hrană, plus televiziune cu circuit închis şi un sistem audio polifonic, de înaltă fidelitate, ultimele două, totuşi, spre deosebire de bucătărie, fiind operative prin introducerea de monede. Pentru a vă uşura utilizarea acestor echipamente recreaţionale, o maşină de schimbat mărunţiş a fost plasată în camera de jocuri.

— Harta mea, spuse Al Hammond, indică doar nouă dormitoare.

— Fiecare dormitor, zise domnişoara Wirt, conţine două paturi de o persoană; de unde, optsprezece locuri în total. În plus, cinci dintre aceste paturi sunt duble, ajutându-i pe aceia dintre dumneavoastră care doresc să doarmă împreună, în perioada şederii aici.

— Eu am un regulament, spuse enervat Runciter, în legătură cu dormitul angajaţilor mei unii cu alţii.

— Pentru sau împotrivă? întrebă Zoe Wirt.

— Împotrivă.

Runciter mototoli harta sa şi o lăsă să cadă pe podeaua de metal încălzită.

— Nu sunt obişnuit să mi se spună…

— Dar dumneavoastră nu veţi sta aici, domnule Runciter, sublinie domnişoara Wirt. Nu vă întoarceţi pe Pământ, de îndată ce angajaţii dumneavoastră vor începe să lucreze?

Îi adresă un zâmbet profesional.

Runciter îl întrebă pe Joe Chip:

— Ai obţinut vreo înregistrare în legătură cu câmpul psi?

— Mai întâi, spuse Joe, trebuie să obţin o înregistrare a anti-câmpului pe care-l generează inerţialii noştri.

— Ar fi trebuit să faci asta pe drum, spuse Runciter.

— Încercaţi să faceţi măsurători? întrebă alarmată domnişoara Wirt. Aşa cum v-am explicat, domnul Howard a interzis în mod expres acest lucru.

— Vom face o măsurătoare, oricum, replică sec Runciter.

— Domnul Howard…

— Asta nu-i treaba domnului Stanton Mick, i-o reteză Runciter.

Domnişoara Wirt îi ceru asistentei sale:

— Te rog, îi spui domnului Mick să coboare aici?

Asistenta porni brusc în direcţia bateriei de lifturi.

— Domnul Mick vă va comunica personal acest lucru, îi zise domnişoara Wirt lui Runciter. Până atunci, vă rog să nu faceţi

nimic, vă rog frumos să aşteptaţi până vine dânsul.

— Am obţinut o măsurătoare acum, îl anunţă Joe pe Runciter. A propriului nostru câmp. Este foarte mare. Probabil din cauza lui Pat, gândi el. Mult mai mare decât m-aş fi aşteptat, spuse, cu glas tare.

De ce-or fi atât de îngrijoraţi că avem de gând să facem măsurători? continuă în gând. Acum nu mai e vorba de factorul timp; inerţialii noştri sunt aici şi operează.

— Există nişte dulapuri, întrebă Tippy Jackson, unde să ne putem lăsa hainele? Aş vrea să despachetez.

— Fiecare dormitor, răspunse domnişoara Wirt, are un şifonier mare, acţionat cu monede. Şi pentru început…

Dădu la iveală o pungă mare de plastic.

— Aveţi aici o provizie de monede oferite ca un gest de ospitalitate. Îi dădu lui Jon Ild fişicurile de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi.

— Vrei să le împărţi în mod egal? Un gest de bunăvoinţă din partea domnului Mick.

Edie Dorn întrebă:

— Există vreo infirmieră sau vreun doctor în această aşezare? Câteodată, când lucrez din greu, fac nişte iritaţii psihosomatice ale pielii; de obicei, un unguent pe bază de cortizon îmi face bine, dar din cauza grabei am uitat să-l iau cu mine.

— Instalaţiile industriale şi de cercetare din apropierea acestor apartamente, spuse domnişoara Wirt, au mai mulţi medici în gardă permanentă şi pe lângă asta există un mic ambulatoriu cu paturi pentru cei bolnavi.

— Funcţionează pe bază de monede? întrebă Sammy Mundo.

— Toată îngrijirea noastră medicală, spuse domnişoara Wirt, este gratuită. Dar demonstrarea faptului că e, într-adevăr, bolnav cade pe umerii pretinsului pacient.

Adăugă:

— Totuşi, maşinile care împart medicamente sunt puse în funcţiune de monede. Aş putea să spun, în legătură cu asta, că veţi găsi în camera cu jocuri a acestui apartament un distribuitor de tranchilizante. Şi, dacă doriţi, probabil că am putea obţine să fie mutată acolo şi una dintre maşinile care oferă stimulente.

— Ce se întâmplă cu halucinogenele? întrebă Francesca Spanish. Atunci când lucrez, dau rezultate mai bune dacă folosesc un drog psihedelic, pe bază de corn de secară; el mă face să văd cu adevărat împotriva cui lupt şi am descoperit că

asta mă ajută.

Domnişoara Wirt spuse:

— Domnul Mick nu este de acord cu niciun fel de agent halucinogen pe bază de corn de secară; consideră că aceştia sunt toxici pentru ficat. Dacă v-aţi adus un asemenea drog, sunteţi liberă să-l folosiţi. Noi însă nu vă vom oferi aşa ceva, cu toate că am înţeles că avem.

— De când ai început să ai nevoie de droguri psihedelice ca să-ţi provoci halucinaţii? o întrebă Don Denny. Doar întreaga ta viaţă e o halucinaţie cu ochii deschişi…

Fără a părea tulburată, Francesca spuse:

— Acum două nopţi am avut o viziune deosebit de impresionantă…

— Nu mă miră, spuse Don Denny.

— O grămadă de precogi şi de telepi au coborât pe o scară împletită din cea mai fină cânepă naturală, pe balconul de sub fereastra mea. Şi-au deschis drum, topind peretele, şi s-au agitat în jurul patului meu, trezindu-mă cu pălăvrăgeala lor. Recitau poezii sau fragmente de proză languroasă din cărţi de demult, care îmi făceau plăcere; păreau atât de… Căută cuvântul: scânteietori. Unul dintre ei, care-şi spune Bill…

— Stai puţin, interveni Tito Apostos. Şi eu am avut un astfel vis.

Se întoarse spre Joe.

— Ţii minte, ţi-am spus chiar înainte de a pleca de pe Pământ?

Mâinile i se convulsionară, pline de încordare.

— Nu ţi-am spus?

— Şi eu am visat chestia asta, spuse Tippy Jackson. Bill şi Matt. Ziceau c-or să pună ei mâna pe mine…

Întunecându-se brusc la faţă, Runciter îi reproşă lui Joe:

— Ar fi trebuit să-mi spui *mie.*

— La vremea aia, începu Joe, tu…

Renunţă.

— Arătai tare obosit. Aveai alte probleme pe cap.

Francesca continuă pe un ton tăios:

— N-a fost un vis, ci o viziune autentică. Pot să simt diferenţa.

— Bineînţeles că poţi, Francy, spuse Don Denny.

Îi făcu cu ochiul lui Joe.

— Am avut un vis, interveni Jon Ild. Dar era în legătură cu nişte maşini pe pernă de aer. Le memoram numerele de înmatriculare. Am memorat şaizeci şi cinci şi încă le mai ţin

minte. Vreţi să le-auziţi?

— Îmi pare rău, Glen, îi spuse Joe Chip lui Runciter. Am crezut că numai Apostos a trecut prin asta; nu ştiam de ceilalţi. Eu…

Zgomotul uşilor trântite ale liftului îl făcu să se oprească; şi el şi ceilalţi se întoarseră să privească.

Burtos, scund şi cu picioare groase, Stanton Mick se îndreptă către ei. Purta nişte pantaloni de golf, de culoarea fucsiei, papuci roz din blană de iac, o bluză fără mâneci din piele de şarpe şi o panglică în părul vopsit alb, ce-i venea până la mijloc. Nasul său, se gândi Joe, semăna cu mingea de cauciuc de la trompeta-claxon a unui taxi din New Delhi, moale şi uşor de strâns. Şi zgomotos. Cel mai zgomotos nas pe care l-am văzut vreodată, îşi spuse.

— Hello, vouă, celor mai buni anti-psi, exclamă Stanton Mick, desfăcându-şi larg braţele, într-un gest de bun-venit. Exterminatorii sunt aici, când spun asta, mă refer la voi.

Vocea lui avea ceva asemănător cu tonalitatea pătrunzătoare a unui castrat, un zgomot neplăcut, se gândi Joe Chip, pe care te-ai putea aştepta să-l auzi răsunând dintr-un stup de albine de metal.

— Ciuma, sub forma unor mizerii psionice diverse, a cuprins lumea liniştită, prietenoasă şi blândă a lui Stanton Mick. Ce mai zi a fost aceea pentru noi în Mickville, cum numim noi atractiva şi apetisanta aşezare lunară pe care-o avem aici. Bineînţeles, aţi şi început să lucraţi, aşa cum ştiam că veţi face. Asta pentru că sunteţi cei mai buni în domeniul vostru, aşa cum îşi dă seama oricine, când este vorba de Runciter Associates. Încă de pe acum sunt încântat de activitatea voastră, cu o mică excepţie, referitoare la operatorul care vă face testele şi care se luptă din greu cu echipamentul său. Alo, domnule, vrei să te uiţi la mine când îţi vorbesc?

Joe închise poligraful şi indicatoarele şi întrerupse alimentarea cu curent.

— Pot să dispun acum de atenţia dumitale? îl întrebă Stanton Mick.

— Da, spuse Joe.

— Lasă echipamentul în funcţiune, îi ordonă Runciter. Nu lucrezi pentru domnul Mick, lucrezi pentru mine.

— Nu are nicio importanţă, îl linişti Joe. Am obţinut deja o înregistrare a câmpului psi generat în apropiere.

Îşi îndeplinise sarcina. Stanton Mick se mişcase prea încet.

— Cât de mare este câmpul lor?

Joe spuse:

— Nu *există niciun câmp.*

— Inerţialii noştri îl contracarează? Anti-câmpul nostru este mai mare?

— Nu, zise Joe. Aşa cum am spus: Nu există niciun câmp psi, de niciun fel, în raza de acţiune a echipamentului meu. Am detectat propriul nostru câmp, aşa că după câte îmi dau seama instrumentele mele funcţionează; consider că am obţinut un feedback foarte corect. Producem 2.000 de unităţi bir, fluctuând până la 2.100, la fiecare câteva minute. Probabil că cifra va creşte în mod gradat: după ce inerţialii noştri vor fi funcţionat împreună, să zicem, douăsprezece ore, s-ar putea să ajungă la…

— Nu înţeleg, spuse Runciter.

Acum, toţi inerţialii se strângeau în jurul lui Joe Chip. Don Denny luă una din benzile de hârtie ce ieşiră din poligraf, examină linia ce nu înregistrase niciun zigzag, apoi i-o dădu lui Tippy Jackson. Unul câte unul, o cercetară în tăcere şi ceilalţi inerţiali, apoi priviră către Runciter.

Adresându-se lui Stanton Mick, Runciter spuse:

— De unde v-a venit ideea că nişte esperi s-au infiltrat în operaţiunea de aici, de pe Lună? Şi de ce nu voiaţi să facem testele noastre obişnuite? Ştiaţi că vom obţine acest rezultat?

— E clar că ştia, spuse Joe Chip.

Pentru el era o certitudine.

Mişcări agitate, rapide, traversară faţa lui Runciter; începu să i se adreseze lui Stanton Mick, apoi se răzgândi şi-i spuse cu voce joasă lui Joe:

— Să ne întoarcem pe Pământ; să ne luăm inerţialii de aici, chiar acum.

Cu voce tare, adresându-se celorlalţi, anunţă:

— Strângeţi-vă lucrurile; zburăm înapoi la New York. În cincisprezece minute vreau să fiţi cu toţii pe navă; oricine absentează va fi lăsat aici. Joe, adună-ţi toate catrafusele într-o singură grămadă; o să te ajut să le cari până la navă, dacă va fi nevoie. Oricum, vreau să dispară de aici şi tu odată cu ele.

Se întoarse din nou către Mick, cu faţa deformată de mânie; începu să vorbească…

Chiţăind cu vocea sa de insectă metalică, Stanton Mick pluti până sub tavanul încăperii, cu braţele depărtate şi rigide.

— Domnule Runciter, nu lăsaţi ca talamusul să vi-o ia înaintea cortexului. Această afacere necesită discreţie, nu grabă; potoliţi-

vă oamenii şi haideţi să ne unim eforturile pentru a ne înţelege unii cu alţii.

Corpul său, colorat şi rotund, se mişca de sus în jos, deplasându-se într-o rotaţie transversală înceată, astfel încât acum picioarele şi nu capul, i se găseau în direcţia lui Runciter.

— Am auzit despre asta, îi spuse Joe lui Runciter. Este o bombă umanoidă cu sistem de autodistrugere. Ajută-mă să-i scot pe toţi de-aici. Tocmai au declanşat sistemul automat; de aceea a început să plutească şi s-a ridicat.

Bomba explodă.

Vălătuci de fum mirositor, care păreau să se lipească de pereţii şi de podeaua sfărâmată, coborâră şi ascunseră corpul contorsionat, prăbuşit cu faţa în jos, la picioarele lui Joe Chip.

Don Denny ţipă în urechea lui Joe:

— L-au ucis pe Runciter, domnule Chip. Ăsta e domnul Runciter!

Din cauza agitaţiei se bâlbâia.

— Şi pe mai cine? întrebă Joe răguşit, încercând să respire; fumul acru îi strângea pieptul. Capul îi răsuna de la explozia bombei şi, simţind pe ceafă ceva cald, care curgea, descoperi că îl rănise o schijă.

Wendy Wright spuse cu o voce greu de distins, în ciuda apropierii:

— Cred că toţi sunt răniţi, dar în viaţă.

Aplecându-se deasupra lui Runciter, Edie Dorn întrebă:

— Putem obţine un animator de la Ray Hollis?

Faţa ei părea zdrobită şi lipsită de sânge.

— Nu, zise Joe; se aplecă, la rândul lui. Te înşeli, îi spuse el lui Don Denny. Nu e mort.

Dar, pe podeaua sfâşiată, Runciter intrase în agonie. În două-trei minute, afirmaţia făcută de Don Denny mai devreme avea să fie corectă.

— Fiţi atenţi cu toţii, spuse cu voce tare Joe. De vreme ce domnul Runciter este rănit, acum eu comand, oricum, temporar, până ne vom întoarce pe Terra.

— Presupunând, spuse Al Hammond, că ne vom mai întoarce…

Cu o batistă împăturită, se tamponă peste tăietura adâncă, de deasupra ochiului drept.

— Câţi dintre voi aveţi arme de mână? întrebă Joe.

Inerţialii continuară să se agite, fără să răspundă.

— Ştiu că este împotriva regulilor societăţii, spuse Joe. Dar

mai ştiu şi că unii dintre voi au aşa ceva. Lăsaţi baltă regulamentul, uitaţi tot ce-aţi auzit vreodată în legătură cu inerţialii în activitate care poartă asupra lor arme.

După o scurtă pauză, Tippy Jackson spuse:

— A mea este în bagaje. În cealaltă cameră.

— A mea e-aici, cu mine, spuse Tito Apostos; ţinea deja, în mâna dreaptă, un pistol demodat cu gloanţe de plumb.

— Dacă aveţi arme, spuse Joe, şi se găsesc în camera unde v-aţi lăsat lucrurile, duceţi-vă să vi le luaţi.

Şase inerţiali porniră spre uşă. Adresându-se lui Al Hammond şi Wendy Wright, care rămăseseră pe loc, Joe le spuse:

— Trebuie să-l punem pe Runciter într-un container frigorific.

— Există un astfel de echipament pe navă, anunţă Al Hammond.

— Atunci îl cărăm acolo, decise Joe. Hammond, tu apucă-l de o parte şi eu îl ridic din partea cealaltă. Apostos, ia-o înainte şi împuşcă orice funcţionar de-al lui Hollis care încearcă să ne oprească.

Jon Ild, întorcându-se din camera alăturată cu o armă laser, întrebă:

— Crezi că Hollis este aici, cu domnul Mick?

— Cu el, spuse Joe, sau de unul singur. S-ar putea ca noi să nu fi dus deloc tratative cu Mick; s-ar putea ca de la început să fi fost vorba de Hollis.

Uluitor, gândi el, că explozia bombei comandate nu ne-a omorât pe toţi. Se întrebă ce se întâmplase cu Zoe Wirt. În mod evident, ieşise înainte de explozie; nu se zărea nicio urmă a ei. Mă întreb ce reacţie a avut, îşi spuse, atunci când a descoperit că nu lucrează pentru Stanton Mick, că patronul ei – *adevăratul* ei patron – ne-a angajat şi ne-a adus aici doar pentru a ne asasina. Probabil că vor trebui s-o ucidă şi pe ea. Pentru a fi mai siguri. În mod cert nu le va mai fi de folos; de fapt, ar fi o martoră la tot ce s-a întâmplat.

Acum înarmaţi, ceilalţi inerţiali se întorseseră; aşteptau ca Joe să le spună ce să facă. Având în vedere situaţia în care se aflau, cei unsprezece esperi păreau îndeajuns de stăpâni pe ei.

— Dacă-l putem pune pe Runciter într-un container suficient de repede, explică Joe, în vreme ce el şi Al Hammond îl cărau spre lifturi pe patronul lor care aparent era pe moarte, atunci el va putea să mai conducă firma. Aşa cum face şi nevastă-sa.

Apăsă cu cotul pe butonul de la lift.

— E o şansă foarte mică, spuse el, ca liftul să vină. Probabil c-

au întrerupt curentul în acelaşi moment cu explozia.
Liftul, totuşi, apăru. În grabă, Joe şi cu Al Hammond îl duseră pe Runciter în interiorul cabinei.
— Trei dintre voi, care au arme, spuse Joe, să vină cu noi. Ceilalţi…
— La dracu' cu chestia asta, spuse Sammy Mundo. Nu vrem să rămânem blocaţi aici, jos, aşteptând să se întoarcă liftul. S-ar putea să nu mai vină.
Porni înainte, cu faţa schimonosită de panică.
Joe spuse cu asprime:
— Runciter merge primul!
Atinse un buton şi uşile se închiseră, înăuntru rămânând el, Al Hammond, Tito Apostos, Wendy Wright, Don Denny şi Glen Runciter.
— Trebuia să procedăm aşa, le spuse el celorlalţi, în vreme ce liftul urca. Şi, oricum, dacă oamenii lui Hollis ne aşteaptă, or să ne prindă pe noi mai întâi. Numai că, probabil, nu se-aşteaptă să fim înarmaţi.
— Din cauza regulii ăleia, adăugă Don Denny.
— Vezi dacă n-a murit cumva, îi ceru Joe lui Tito Apostos.
Aplecându-se, Apostos examină corpul inert.
— Mai respiră încă, foarte slab, constată el. Deci mai avem o şansă.
— Da, o şansă, spuse Joe.
Rămase amorţit, aşa cum fusese de fapt, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic, din clipa când avusese loc explozia: resimţea o senzaţie de frig şi de slăbiciune şi se părea că timpanele, la rândul lor, îi fuseseră afectate. De îndată ce vom ajunge la navă, reflectă el, şi-l vom pune pe Runciter în container, o să putem trimite la New York o cerere de ajutor către toţi cei de la firmă. De fapt, către toate organizaţiile de prudenţă. Iar dacă noi n-o să reuşim să decolăm, pot să vină ei să ne caute.
Dar, în realitate, treaba n-o să meargă aşa. Pentru că până va ajunge pe Lună cineva de la Societate, toţi cei blocaţi în subteran, în puţul liftului şi la bordul navei vor fi morţi. Aşa că, într-adevăr, nu există nicio şansă.
Tito Apostos spuse:
— Ar fi trebuit să laşi să intre mai mulţi în lift. Ne-am fi putut înghesui ca să lăsăm şi restul femeilor să urce.
Se uită acuzator la Joe, cu mâinile tremurându-i din cauza agitaţiei.

— Noi vom fi mai expuşi decât ei pericolului de-a fi omorâţi, spuse Joe. Hollis se va aştepta ca orice supravieţuitor al exploziei să folosească liftul, aşa cum facem noi acum. Probabil de aceea nu au întrerupt alimentarea cu energie. Ei ştiu că trebuie să ne întoarcem la navă.

Wendy Wright îl întrerupse:

— Ne-ai mai spus asta, Joe.

— Încerc să raţionalizez ceea ce fac, să scuză el. Lăsându-i pe ceilalţi acolo jos.

— Cum rămâne cu talentul fetei aceleia noi? spuse Wendy. Tipa oacheşă, posomorâtă, cu o atitudine dispreţuitoare, Pat şi-nu-mai-ştiu-cum. Ai putea s-o trimiţi înapoi în trecut, înainte de rănirea lui Runciter; ea ar putea să schimbe toate astea. Ai uitat ce însuşiri are?

— Da, spuse Joe, încordat.

Uitase, în zăpăceala aceea lipsită de scop şi plină de fum.

— Haideţi înapoi, spuse Tito Apostos. Aşa cum zici, oamenii lui Hollis ne vor aştepta deasupra, la nivelul solului; aşa cum ai spus, suntem în mai mare pericol…

— Am ajuns la suprafaţă, îl întrerupse Don Denny. Liftul s-a oprit.

Palid şi rigid, îşi linse buzele, cuprins de teamă, în vreme ce uşile se deschiseră automat.

Se aflau în faţa unei scări rulante care ducea într-o sală de aşteptare, la capătul căreia, dincolo de uşile cu membrane de aer, putea fi zărită baza navei lor, aşezată în poziţie verticală. Exact aşa cum o lăsaseră. Şi nimeni nu se interpunea între ei şi navă. Ciudat, se gândi Joe Chip. Să fi fost ceilalţi atât de siguri că explozia acelei bombe cu aspect de bătrân ne va termina pe toţi? Ceva din cele plănuite de ei trebuie să nu fi mers bine, mai întâi în explozia propriu-zisă, apoi în neîntreruperea curentului, iar acum, acest coridor gol…

— Cred, spuse Don Denny, în vreme ce Al Hammond şi Joe îl cărau pe Runciter din lift până la scara rulantă, că i-a dat peste cap faptul că bomba a plutit până în tavan. Părea să fi fost o bombă cu fragmentare şi cea mai mare parte a schijelor au lovit pereţii deasupra capetelor noastre. Mă gândesc că nu le-a trecut prin minte că s-ar putea ca unii dintre noi să scape cu viaţă: probabil din cauza asta nu au oprit curentul.

— Ei bine, slavă Domnului că s-a ridicat, spuse Wendy Wright. Dumnezeule, tare e frig. Probabil că bomba a scos din funcţiune sistemul de încălzire al zonei ăsteia.

Tremura în mod vizibil.

Scara rulantă îi ducea înainte cu o încetineală îngrozitoare; lui Joe i se păru că trecuseră cinci minute sau poate chiar mai multe, înainte ca scara rulantă să-i lase în faţa uşilor cu membrane duble de aer. Această înaintare târâtă, într-un fel, i se păru partea cea mai rea din tot ce li se întâmplase, ca şi cum Hollis ar fi aranjat totul cu bună ştiinţă.

— Aşteptaţi! strigă o voce din spatele lor; se auziră paşi şi Tito Apostos se răsuci, arma sa se ridică, apoi se lăsă în jos.

— Sunt ceilalţi, îi spuse Don Denny lui Joe, care nu se putea întoarce; el şi cu Al Hammond începuseră să manevreze corpul lui Runciter prin sistemul complicat al uşilor cu membrane de aer. Sunt toţi, e-n regulă.

Le făcu semn cu mâna, să vină spre el.

— Haideţi!

Tunelul de legătură, din plastic, unea încă nava lor de sala de aşteptare; Joe auzi clămpănitul înfundat, caracteristic, de sub picioarele lor şi se-ntrebă: *Ne lasă să plecăm?* Sau, se gândi, ne aşteaptă pe navă? E ca şi cum, îşi spuse el, o forţă maliţioasă se joacă întruna cu noi, lăsându-ne să alergăm fără ţintă, ridicoli, ca nişte şoareci fără creier. O amuzăm. Eforturile noastre îi întreţin distracţia. Şi când vom ajunge acolo, pumnul i se va închide şi va lăsa să cadă apoi rămăşiţele noastre zdrobite, precum ale lui Runciter, pe podeaua ce se mişca atât de încet.

— Denny, spuse el. Intri tu primul în navă. Să vezi dacă nu cumva ne aşteaptă.

— Şi dacă ne aşteaptă? întrebă Denny.

— Atunci te întorci, replică Joe tăios, ne spui, iar noi ne predăm. Şi ei îi vor ucide şi pe aceia dintre noi care-au mai rămas.

Wendy Wright interveni la rândul ei:

— Cere-i lui Pat-şi-cum-o-mai-cheamă să-şi folosească puterea!

Vocea-i era joasă, dar insistentă.

— Te rog, Joe!

— Hai mai bine să-ncercăm să urcăm pe navă, spuse Tito Apostos. Nu-mi place fata aia; n-am încredere în talentul ei.

— N-o înţelegi nici pe ea, nici ce poate să facă, replică Joe.

Îl privi pe micuţul şi uscatul Don Denny înaintând rapid în susul tunelului, meşterind la sistemul de închidere-deschidere care controla sasul de acces în navă, apoi dispărând înăuntru.

— Nu se va mai întoarce, spuse el, abia respirând; greutatea

lui Glen Runciter părea să fi crescut; de-abia putea să-l mai ţină.

— Hai să-l punem pe Runciter jos, pe podeaua tunelului, se adresă el lui Al Hammond. Pentru un bătrân este tare greu, constată Joe, ridicându-se din nou în picioare.

Şi, adresându-se lui Wendy, spuse:

— Voi vorbi cu Pat.

Ceilalţi ajunseseră şi ei; se îngrămădeau cu toţii agitaţi, în tunelul de legătură.

— Ce fiasco, gâfâi Joe. În loc de ceea ce noi speraserăm să fie marea noastră afacere. Nu poţi şti niciodată. De data asta, Hollis chiar că ne-a terminat.

Îi făcu semn lui Pat să vină lângă el. Faţa femeii era murdară, iar bluza ei sintetică şi fără mâneci fusese sfâşiată; brasiera care – conform modei – îi apăsa sânii, putea fi acum văzută în mare parte; avea pe ea flori de crin de un roz-palid, imprimate într-un relief elegant şi – fără niciun motiv logic – percepţia acestui fapt disparat, lipsit de sens, i se înregistră în minte.

— Ascultă, îi spuse el, punându-i mâna pe umăr şi privind-o în ochi; foarte calmă, ea îi întoarse privirea. Poţi să te întorci în timp? Într-un moment anterior detonării bombei? Şi să-l refaci pe Glen Runciter?

— E prea târziu acum, spuse Pat.

— De ce?

— Uite-aşa… A trecut prea mult timp. Ar fi trebuit s-o fac imediat.

— Şi de ce n-ai făcut-o? o întrebă Wendy Wright, cu ostilitate.

Pat îşi întoarse privirea asupra ei.

— Dar *tu* te-ai gândit la asta? Dacă te-ai gândit, n-ai spus-o. Nimeni n-a spus-o.

— Prin urmare, nu simţi niciun fel de responsabilitate, spuse Wendy. Pentru moartea lui Runciter. Atunci când talentul tău ar fi putut s-o împiedice…

Pat râse.

Întorcându-se de la navă, Don Denny spuse:

— Nu e nimeni.

— OK, spuse Joe, făcându-i semn lui Al Hammond. Hai să-l ducem înăuntru şi să-l băgăm în containerul frigorific.

Împreună cu Al ridică din nou corpul greu, dificil de manevrat; îşi continuară drumul în interiorul navei; inerţialii se îngrămădiseră îmbulzindu-se în jurul lui, nerăbdători să ajungă la adăpost – simţi emanaţia pur fizică a fricii lor, câmpul care-i înconjura – inclusiv pe el. Posibilitatea de a putea să părăsească

Luna vii le sporise disperarea: resemnarea lor şocată dispăruse acum cu totul.

— Unde e cheia? ţipă, cu voce ascuţită, Jon Ild în urechea lui Joe, în vreme ce acesta şi Al Hammond se împleticeau, ameţiţi, către camera containerelor.

Îl apucă pe Joe de braţ.

— Cheia, domnule Chip.

Al Hammond explică:

— Cheia de contact pentru navă... Runciter trebuie s-o aibă asupra lui; luaţi-i-o înainte de a-l băga la rece, pentru că dup-aia n-o să mai putem să-l atingem.

Căutând prin buzunarele lui Runciter, Joe găsi un portchei din piele; i-l dădu lui Jon Ild.

— Acum putem să-l băgăm în container? întrebă el, cu o mânie sălbatică. Haide, Hammond, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să-l bag la rece!

Dar nu ne-am mişcat îndeajuns de repede, îşi spuse. Totul s-a terminat. N-am reuşit. Ei bine, se gândi, plin de oboseală, asta-i situaţia.

Primele rachete porniră urlând; nava se zgudui în vreme ce, la consola de control, patru dintre inerţiali colaborau nesiguri la programarea receptorilor de comandă computerizată.

De ce ne-au lăsat să plecăm? se întrebă Joe, în vreme ce el şi Al Hammond ridicau corpul lipsit de viaţă al lui Runciter – sau aparent lipsit de viaţă – în poziţie verticală, în containerul ce se întindea din podea până-n tavan; nişte sisteme automate de fixare se prinseră în jurul pulpelor şi umerilor lui Runciter, sprijinindu-l, răstimp în care frigul, lucind cu propria sa viaţă simulată, scânteia şi strălucea, zăpăcindu-i pe Joe Chip şi pe Al Hammond.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Nu le-a reuşit figura, spuse Hammond. Nu aveau niciun plan de rezervă în cazul în care treaba cu bomba nu le ieşea. La fel au păţit şi complotiştii care au încercat să-l ucidă pe Hitler cu o bombă; atunci când au reuşit să declanşeze explozia în buncăr, cu toţii şi-au închipuit că...

— Mai înainte ca frigul să ne omoare, spuse Joe, hai să ieşim totuşi din camera asta.

Îl împinse înaintea lui pe Hammond; odată ajunşi afară, cei doi răsuciră volantul uşii în poziţia „închis”.

— Dumnezeule, ce sentiment, zise el. Să te gândeşti că o forţă ca asta păstrează viaţa. Într-un fel...

Francy Spanish, cu lungile sale cozi pârlite, îl opri în vreme ce el pornea spre partea din faţă a navei.

— Există vreun circuit de comunicare în container? întrebă ea. Ne putem consulta cu domnul Runciter acum?

— Nicio consultaţie, zise Joe, clătinând din cap. Nu există difuzor, nu există microfon. Nu sunt protofazoni. Nu există semi-viaţă. Nu, până când ne întoarcem pe Pământ şi-l transferăm într-un moratorium.

— Atunci, cum putem şti dacă l-am îngheţat la timp? întrebă Don Denny.

— Nu putem să ştim, răspunse Joe.

— S-ar putea să i se fi deteriorat creierul, zise Sammy Mundo, rânjind. Chicoti.

— Aşa este, spuse Joe. S-ar putea să nu mai auzim niciodată vocea sau gândurile lui Glen Runciter. S-ar putea să trebuiască să facem ca Runciter Associates să funcţioneze fără el. S-ar putea să trebuiască să depindem de ceea ce-a mai rămas din Ella; s-ar putea să trebuiască să ne mutăm birourile la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii din Zürich şi să acţionăm de acolo.

Se aşeză într-un scaun lateral, de unde-i putea vedea pe cei patru inerţiali contrazicându-se în legătură cu modul în care trebuia condusă nava. Cuprins parcă de somnambulism, copleşit de o senzaţie dureroasă de şoc, obositoare şi confuză, scoase o ţigară îndoită şi o aprinse.

Ţigara, uscată şi veche, se rupse atunci când încercă s-o ţină între degete. Ciudat, se gândi.

— Explozia bombei, spuse Al Hammond, observând ce se întâmplase. Căldura.

— Ne-a îmbătrânit? întrebă Wendy, din spatele lui Hammond; trecu pe lângă el şi se aşeză lângă Joe. Mă simt bătrână. *Sunt* bătrână; pachetul tău de ţigări *este* vechi; din cauza celor întâmplate cu toţii suntem bătrâni, la fel ca şi ziua de astăzi. Ziua de azi a fost pentru noi ca nicio altă zi.

Cu energie, plină de dramatism, nava se ridică de pe suprafaţa Lunii, târând după ea, în mod absurd, tunelul de legătură din plastic.

Înveseliţi suprafeţele triste din casa dumneavoastră cu noul Ubik miraculos, uşor de aplicat, extra-strălucitor, cu suprafaţă de plastic antiderapantă. În totalitate lipsit de pericol, dacă este folosit conform modului de întrebuinţare. Vă face să nu mai frecaţi podelele la nesfârşit, vă face să alunecaţi afară din bucătărie!

Capitolul 7

— Cea mai bună mişcare a noastră, spuse Joe Chip, pare să fie aceasta; vom ateriza la Zürich.

Ridică audiofonul cu microunde, pus la dispoziţie de nava scumpă şi bine echipată a lui Runciter, şi formă codul regional pentru Elveţia.

— Punându-l şi pe el în acelaşi moratorium cu Ella, putem să-i consultăm pe amândoi, simultan; pot fi conectaţi în mod electronic, astfel încât să funcţioneze la unison.

— În mod protofazonic, îl corectă Don Denny.

— Ştie vreunul dintre voi numele directorului Moratoriumul Preaiubitei Frăţii? întrebă Joe, ignorându-l.

— Herbert şi-nu-mai-ştiu-cum, zise Tippy Jackson. Un nume german.

După ce se gândi un timp, Wendy Wright completă:

— Herbert Schoenheit von Vogelsang. Îmi amintesc pentru că domnul Runciter mi-a spus odată că înseamnă „Herbert, frumuseţea cântecului păsărilor”. Aş fi vrut să am un asemenea nume. Îmi amintesc că m-am gândit la asta, pe vremea aceea.

— Ai putea să te căsătoreşti cu el, interveni Tito Apostos.

— Eu o să mă căsătoresc cu Joe Chip, afirmă Wendy, cu o voce serioasă, introspectivă, având o gravitate ca de copil.

— Oh? spuse Pat Conley.

Ochii săi negri, saturaţi de lumină, se aprinseră.

— Chiar aşa?

— Poţi să schimbi şi asta? spuse Wendy. Cu talentul tău?

Pat spuse:

— Eu trăiesc cu Joe. Eu sunt amanta lui. În condiţiile aranjamentului nostru îi plătesc cecurile. I-am plătit şi uşa de la intrare, în această dimineaţă, ca să-i permită să iasă. Fără mine, ar fi şi acum tot în conaptul său.

— Şi călătoria noastră pe Lună, spuse Al Hammond, n-ar fi avut loc.

Se uită la Pat, cu o expresie intrigată.

— Poate că n-ar fi avut loc *astăzi,* sublinie Tippy Jackson, dar tot ar fi avut loc, în cele din urmă. Ce importanţă mai are? Oricum, cred că-i grozav pentru Joe să aibă o amantă care-i plăteşte uşa de la intrare.

Îl înghionti pe acesta în umăr, cu faţa strălucindu-i de o aprobare lascivă care-l miră pe Joe. Un fel de plăcere prin delegaţie, în faţa activităţilor lui personale, particulare; sub aspectul extravertit al doamnei Jackson, se găsea un caracter de voyeur.

— Daţi-mi anuarul telefonic mondial al navei, spuse Joe. O să anunţ moratoriumul să ne aştepte.

Se uită la ceasul de la mână. Încă zece minute de zbor.

— Poftiţi anuarul, domnule Chip, spuse Jon Ild, după ce căută puţin; îi dădu cutia pătrată şi grea, cu claviatură şi microscanner.

Joe tastă mai întâi ELV, apoi ZUR, apoi MORA PREAI FRA.

— Parcă ar fi ebraică, spuse Pat din spatele său. Condensare semantică.

Microscannerul se mişcă rapid înainte şi înapoi, selectând şi eliminând; în cele din urmă, mecanismul său ejectă o cartelă, pe care Joe o introduse în deschizătura de primire a telefonului.

Telefonul spuse cu o voce subţire:

— Aceasta este o înregistrare.

Ejectă cu putere cartela.

— Numărul pe care mi l-aţi dat nu mai este în uz. Dacă aveţi nevoie de ajutor, puneţi o cartelă roşie în…

— Ce dată figurează pe cartea aia de telefon? îl întrebă Joe pe Ild, care tocmai punea aparatul la loc, pe raftul lui.

Ild examină data imprimată pe spatele cutiei.

— 1990. Este veche de doi ani.

— Nu se poate una ca asta, zise Edie Dorn. Această navă nu exista acum doi ani. Totul, la bordul său, este foarte nou.

— Poate că Runciter a mai făcut economii, interveni Tite Apostos.

— Ba deloc, replică Edie. A investit din plin, atenţie, bani şi îndemânare inginerească în *Pratfall II.* Oricine a lucrat vreodată pentru el ştie lucrul ăsta, această navă este mândria şi bucuria lui.

— Era mândria şi bucuria lui, îl corectă Francy Spanish.

— Nu sunt încă pregătit să admit acest lucru, spuse Joe.

Introduse o cartelă roşie în fanta de primire a telefonului.

— Dă-mi numărul actual al Moratoriumului Preaiubitei Frăţii din Zürich, Elveţia, ceru el.

Adresându-se lui Francy Spanish, îi spuse:

— Această navă este încă mândria şi bucuria lui, deoarece el încă există.

O cartelă selectată de telefon ieşi la iveală; Joe o transferă către fanta de primire a receptorului său. De data aceasta, sistemele computerizate ale telefonului răspunseră fără nicio dificultate; pe ecran apăru figura de un galben bolnăvicios, cu un aer prefăcut, a interlocutorului onctuos ce se ocupa de conducerea Moratoriumului Preaiubitei Frăţii. Joe îşi aduse aminte de el cu neplăcere.

— Sunt Herr Herbert Schoenheit von Vogelsang. În supărarea dumneavoastră aţi venit la mine, domnule? Îmi puteţi dezvălui numele şi adresa, pentru cazul în care-am fi întrerupţi?

Proprietarul moratoriumului îşi luă o înfăţişare de om sigur de sine.

Joe rosti laconic:

— A avut loc un accident.

— Ceea ce noi considerăm un „accident”, spuse von Vogelsang, este întotdeauna o dovadă a acţiunii personale a lui Dumnezeu. Într-un anumit sens, toată viaţa ar putea fi numită un „accident”. Şi cu toate astea, de fapt…

— Nu vreau să mă angajez într-o discuţie teologică, îl întrerupse Joe. Nu acum.

— Acum este timpul cel mai potrivit, când consolările aduse de teologie sunt cele mai folositoare. Decedatul vă este rudă?

— E patronul nostru, zise Joe. Glen Runciter de la Runciter Associates, New York. O aveţi acolo pe soţia lui, Ella. Vom ateriza în opt sau nouă minute; se poate ca una dintre autodubele dumneavoastră pentru transportul containerelor să ne aştepte?

— Acum e în container?

— Nu, spuse Joe. Se încălzeşte pe plaja de la Tampa, Florida.

— Îmi închipui că răspunsul dumneavoastră amuzant înseamnă da.

— Trimiteţi o autodubă la spaceportul de la Zürich, ceru Joe şi închise.

Uite prin cine va trebui să comunicăm de-acum înainte, reflectă el.

— Vom pune mâna pe Ray Hollis, le spuse inerţialilor grupaţi în jurul său.

— Să punem mâna pe el, în loc să punem mâna pe domnul Vogelsang? întrebă Sammy Mundo.

— Să punem mâna pe el în sensul să-l omorâm, explică Joe. Pentru că a provocat toate astea.

Glen Runciter, se gândi; stând în picioare, îngheţat, într-un coşciug din plastic transparent, ornamentat cu boboci de trandafiri din plastic. Adus la activitatea de semi-viaţă o oră pe lună. Deteriorându-se, slăbind, pierzându-se… Hristoase, îşi zise el, cuprins de furie. Dintre toţi oamenii de pe lume… Un om atât de plin de viaţă. Şi atât de important…

— În orice caz, îl consolă Wendy, va fi mai aproape de Ella.

— Într-un fel, spuse Joe. Sper să-l punem şi pe el în container…

Se opri, nedorind să spună acel lucru.

— Nu-mi plac moratoriumurile, zise el. Sau proprietarii de moratoriumuri. Nu-mi place Herbert Schoenheit von Vogelsang. De ce preferă Runciter moratoriumurile elveţiene? Ce are diferit un moratorium din New York?

— Este o investiţie elveţiană, interveni Edie Dorn. Şi, conform unor estimări imparţiale, durata medie a semi-vieţii unei persoane dintr-un moratorium elveţian este mai mare cu două ore decât a unei persoane dintr-un moratorium de-al nostru. Elveţienii se pare că folosesc trucuri speciale.

— Naţiunile Unite ar trebui să abolească semi-viaţa, spuse Joe. Ca interpunându-se procesului natural al ciclului naşterii şi morţii.

— Dacă Dumnezeu ar fi aprobat semi-viaţa, zise Al Hammond, ironic, fiecare dintre noi s-ar fi născut într-un coşciug umplut cu gheaţă uscată.

De la consola de control, Don Denny anunţă:

— Suntem acum sub jurisdicţia emiţătorului de microunde de la Zürich. El va face restul.

Se îndepărtă de consolă, cu o figură întunecată.

— Fii mai vesel, îi spuse Edie Dorn. Ca să mă exprim foarte brutal în legătură cu toată povestea, gândeşte-te cât de norocoşi am fost cu toţii; am fi putut fi morţi acum. Fie din cauza bombei, fie doborâţi de lasere după explozie. Asta te va face să te simţi mai bine, de îndată ce vom ateriza; vom fi mult mai în siguranţă pe Pământ.

— Faptul că ne obligau să mergem pe Lună ar fi trebuit să ne dea de gândit, zise Joe.

Şi-ar fi trebuit să-i dea de gândit şi lui Runciter, medită el.

— Din cauza acelei fisuri a legii, în legătură cu autoritatea civilă pe Lună. Runciter spunea întotdeauna: „Să suspectaţi orice sarcină care ne cere să părăsim Pământul.” Dac-ar fi în viaţă, ar spune-o şi acum. „Dar mai ales nu cădeţi în plasă, dacă Luna este locul unde vor să ne ducem. Prea multe organizaţii de prudenţă au păţit-o acolo.”

Dacă-şi va reveni la moratorium, se gândi el, ăsta va fi primul lucru pe care-l va spune. „Întotdeauna am avut suspiciuni în legătură cu Luna”, va zice. Dar n-a fost îndeajuns de bănuitor. Contractul era prea avantajos; n-a putut să-i reziste. Şi cu asta, cu momeala asta, l-au prins. Aşa cum el ştiuse întotdeauna că se va întâmpla.

Retrofuzeele navei, acţionate de emiţătorul de microunde de la Zürich, începură să bubuie; nava se cutremură.

— Joe, zise Tito Apostos, va trebui să-i spui Ellei despre Runciter. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit, răspunse Joe, încă de când am decolat şi-am pornit înapoi.

Nava, încetinind puternic, se pregăti de aterizare prin intermediul diferitelor sale sisteme homeostatice servoasistate.

— Şi, pe deasupra, adăugă Joe, va trebui să informez şi Societatea în legătură cu cele întâmplate. Ne vor pune pe cărbuni aprinşi; vor scoate imediat în evidenţă faptul că am intrat ca oile în capcană.

Sammy Mundo protestă:

— Dar Societatea este de partea noastră?

— După un asemenea fiasco, nimeni, spuse Al Hammond, nu mai este de partea noastră.

Un elicopter alimentat cu baterii solare, pe care scria MORATORIUMUL PREAIUBITEI FRĂŢII, aştepta la marginea pistei din Zürich. Lângă el stătea un tip semănând cu un gândac, purtând un set de echipament Continental: togă din tweed, pantofi cu talpă subţire, brâu de un roşu-aprins şi, pe cap, o pălărie de forma unei elice de avion, de culoarea purpurei. Proprietarul moratoriumului se îndreptă plin de importanţă către Joe Chip, întinzându-i mâna înmănuşată, în vreme ce Joe păşea de pe rampa navei pe suprafaţa netedă a Pământului.

— După înfăţişarea dumneavoastră, aş considera că n-a fost chiar o călătorie încărcată de bucurii, spuse von Vogelsang, de îndată ce-şi strânseră scurt mâinile. Pot oamenii mei să urce la

bordul atractivei dumneavoastră nave şi să înceapă să…

— Da, spuse Joe. Urcaţi la bord şi luaţi-l.

Cu mâinile în buzunar, porni fără grabă către cafeneaua de pe pistă, simţindu-se al naibii de posomorât. De-acum încolo, îşi dădu el seama, numai proceduri standard. Ne-am întors pe Pământ; Hollis nu ne-a venit de hac, suntem norocoşi. Operaţiunea lunară, întreaga experienţă, cumplită, urâtă, ca o capcană de şobolani, s-a încheiat. Şi începe o nouă fază. Una asupra căreia nu avem niciun control direct.

— Cinci cenţi, vă rog, zise uşa cafenelei, rămânând închisă dinaintea lui.

Aşteptă până ce un cuplu ieşi, trecând pe lângă el; atunci se strecură cu îndemânare prin uşă, se îndreptă spre un scaun gol şi se aşeză. Aplecat, cu mâinile împreunate în faţa lui, pe tejgheaua barului, citi meniul.

— Cafea, spuse.

— Frişcă sau zahăr? întrebă difuzorul turelei de comandă ce domina cafeneaua.

— Şi una şi alta…

Ferestruica se deschise; o ceaşcă de cafea, două pliculeţe de zahăr şi un container cu frişcă, de forma unei eprubete, alunecară înainte şi se opriră pe tejghea, în faţa lui.

— Un poscred internaţional, vă rog! ceru difuzorul.

Joe spuse:

— Trece totul în contul lui Glen Runciter de la Runciter Associates, New York.

— Introduceţi cartela de credit potrivită, ceru difuzorul.

— Nu mi-au dat voie să deţin o cartelă de credit de vreo cinci ani, replică Joe. Continui şi-acum să plătesc ceea ce datorez în…

— Un poscred, vă rog, repetă aparatul. Începu să ticăie ameninţător. Sau în zece secunde voi anunţa poliţia…

Întinse un poscred. Ticăitul se opri.

— Ne putem descurca şi fără cei de genul tău, remarcă difuzorul.

— Într-o bună zi, scrâşni Joe plin de mânie, nişte oameni ca mine se vor ridica şi vă vor răsturna şi-atunci va fi sosit sfârşitul tiraniei maşinii homeostatice. Zilele valorilor umane, ale compasiunii şi căldurii sufleteşti se vor întoarce şi când asta se va întâmpla, cineva ca mine, care-a trecut printr-o încercare cumplită şi care are neapărată nevoie de o cafea fierbinte pentru a se reface şi a se menţine în funcţiune, va obţine această cafea fie că are sau nu, la îndemână, un poscred

disponibil.

Ridică minusculul recipient cu frişcă, apoi îl lăsă jos.

— Şi, pe deasupra, frişca asta a ta, sau lapte, sau ce-o mai fi, este acră.

Difuzorul rămase tăcut.

— N-ai de gând să faci nimic? întrebă Joe. Erai mult mai vorbăreţ atunci când voiai un poscredit.

Uşa cu plată a cafenelei se deschise şi Al Hammond pătrunse în încăpere; merse până la Joe şi se aşeză lângă el.

— Runciter a fost transbordat în elicopterul moratoriumului. Sunt gata de decolare şi vor să ştie dacă vrei să mergi cu ei.

Joe spuse:

— Uită-te la frişca asta.

Ridică recipientul; în el, fluidul se lipise de pereţi, sub formă de cheaguri groase.

— Asta primeşti pentru un poscred, într-unul dintre cele mai moderne şi mai avansate, din punct de vedere tehnologic, oraşe de pe Pământ! Nu plec de aici până când acest loc nu modifică ceva, fie înapoindu-mi poscredul, fie dându-mi alt recipient cu frişcă proaspătă, încât să-mi pot bea – totuşi – cafeaua.

Punându-i mâna pe umăr, Al Hammond se uită la Joe.

— Care-i problema, Joe?

— Mai întâi, ţigara, răspunse acesta. Apoi cartea de telefon din navă, veche de doi ani. Şi-acum îmi servesc frişcă acră, veche de o săptămână. Nu pricep, Al!

— Bea cafeaua simplă, îl sfătui acesta. Şi du-te la elicopter, ca să-l poată transfera pe Runciter la moratorium. Noi, ceilalţi, o să te-aşteptăm în navă, până te-ntorci. Apoi ne vom duce la cel mai apropiat birou al Societăţii şi le vom înainta un raport complet.

Joe ridică ceaşca şi găsi cafeaua rece, lipsită de gust şi veche; o pojghiţă prăfoasă îi acoperea suprafaţa. Puse ceaşca jos, cuprins de repulsie. Ce se întâmplă? gândi. Ce *mi* se întâmplă? Repulsia i se transformă dintr-o dată într-o panică ciudată, neclară.

— Haide, Joe, îl îndemnă Al, strângându-i cu putere umărul. Lasă baltă cafeaua; nu-i atât de importantă. Ceea ce contează este să-l ducem pe Runciter la…

— Ştii cine mi-a dat poscredul ăla? întrebă Joe. Pat Conley. Şi, imediat, am făcut ce fac eu întotdeauna cu banii; i-am făcut praf, pe nimic. I-am dat pe o ceaşcă de cafea de anul trecut!

Coborî de pe scaunul înalt al barului, sprijinit de braţul lui Al Hammond.

— Ce-ai zice să vii cu mine la moratorium? Am nevoie de ajutor, mai ales când o să mă duc să vorbesc cu Ella. Ce trebuie să facem, să dăm vina pe Runciter? Să-i spun că el a hotărât să mergem cu toţii pe Lună? Ăsta-i adevărul. Sau poate c-ar trebui să-i spunem altceva, de pildă că i s-a prăbuşit nava sau că a murit din cauze naturale.

— Dar Runciter va fi în cele din urmă în legătură cu ea, protestă Al. Şi el îi va spune adevărul. Aşa că şi tu trebuie s-o faci!

Părăsiră cafeneaua şi se îndreptară spre elicopterul aparţinând Moratoriumului Preaiubitei Frăţii.

— Poate că-l voi lăsa pe Runciter să-i spună, zise Joe, în vreme ce urcau la bord. De ce nu? A fost hotărârea lui să mergem pe Lună; lasă-l să-i spună singur. Doar e obişnuit să stea de vorbă cu ea.

— Sunteţi gata, domnilor? întrebă von Vogelsang, aşezat la comenzile elicopterului. Ne îndreptăm paşii îndureraţi în direcţia ultimei reşedinţe a domnului Runciter?

Joe mormăi şi se uită pe fereastră, fixându-şi atenţia asupra clădirilor care alcătuiau aeroportul din Zürich.

— Da, decolează, spuse Al.

În vreme ce elicopterul părăsea pista, proprietarul moratoriumului apăsă un buton de pe pupitrul de comandă. În cabina aparatului, din vreo duzină de difuzoare, se făcu auzită *Missa Solemnis* de Beethoven, rostogolindu-se plină de sonoritate, cu numeroasele voci cântând *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,* tot repetând şi repetând, acompaniate de o orchestră simfonică amplificată electronic.

— Ştiai că Toscanini obişnuia să cânte împreună cu interpreţii atunci când dirija o operă? întrebă Joe. Că în înregistrarea lui cu *Traviata,* îl poţi auzi în timpul ariei *Sempre libera?*

— Nu ştiam, spuse Al.

Se uită la conapturile lucioase, robuste, din Zürich, deplasându-se sub ei, o procesiune plină de demnitate şi pe care Joe se surprinse urmărind-o la rândul lui.

— *Libera me, Domine,* exclamă el.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă „Dumnezeule, ai milă de mine”, zise Joe. Nu ştii asta? Nu ştie nimeni asta?

— Ce te-a făcut să te gândeşti aşa? întrebă Al.

— Muzica, blestemata asta de muzică.

Adresându-se lui von Vogelsang, îi porunci:

— Închide muzica! Runciter oricum n-o poate auzi. Eu sunt singurul care-o aude şi nu mă simt în stare s-o ascult.

Şi, către Al:

— Tu nu vrei s-o auzi, nu-i aşa?

— Linişteşte-te, Joe, îl îndemnă Al.

— Ne ducem patronul mort într-un loc numit Moratoriumul Preaiubitei Frăţii, izbucni Joe, şi el îmi spune: „Linişteşte-te.” Ştii, Runciter nu era obligat să meargă pe Lună; ne-ar fi putut trimite doar pe noi şi el să fi rămas la New York. Aşa încât, acum, omul cel mai exuberant, cel mai îndrăgostit de viaţă pe care l-am întâlnit vreodată este…

— Sfatul însoţitorului dumneavoastră cu pielea oacheşă este bun, interveni patronul moratoriumului.

— Ce sfat? întrebă Joe.

— Să vă liniştiţi.

Von Vogelsang deschise compartimentul pentru mănuşi din panoul de bord al elicopterului; îi înmână lui Joe o cutie viu colorată.

— Mestecaţi una din astea, domnule Chip.

— Gumă tranchilizantă, spuse Joe, acceptând cutia; gânditor, o deschise. Gumă tranchilizantă cu aromă de pere…

Adresându-se lui Al, întrebă:

— Chiar trebuie să iau *asta?*

— Ar trebui, fu de acord Al.

— Runciter n-ar fi luat niciodată un tranchilizant în asemenea împrejurări, observă Joe. Glen Runciter n-a luat în toată viaţa lui vreun tranchilizant. Ştii ce-mi dau seama acum, Al? Că s-a sacrificat pentru a ne salva. Într-un mod indirect, desigur.

— Foarte indirect, completă Al. Am ajuns, anunţă el apoi. Elicopterul începuse să coboare înspre un teren de aterizare situat pe un acoperiş pictat ca o ţintă. Crezi că te poţi aduna? îl întrebă Al pe Joe.

— O să mă pot aduna, spuse Joe, când voi auzi din nou vocea lui Runciter. Atunci când voi şti că o anume formă de viaţă, de semi-viaţă, este încă acolo.

Proprietarul moratoriumului spuse pe un ton de îmbărbătare:

— Nu m-aş îngrijora din pricina asta, domnule Chip. În general, obţinem un flux protofazonic adecvat. Asta, la început. De-abia mai târziu, când perioada de semi-viaţă s-a consumat, încep durerile de inimă. Dar, cu o bună planificare, acest lucru poate fi amânat mulţi ani.

Opri motorul elicopterului, atinse un buton care făcu uşa

cabinei să culiseze spre înapoi.

— Bine-aţi venit la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii, zise el; îi conduse afară, pe acoperiş. Secretara mea personală, domnişoara Beason, vă va însoţi la un salon de consultaţii; dacă veţi avea bunăvoinţa de a aştepta acolo, conduşi în acest timp spre pace sufletească, pe cale subliminală, de culorile şi aranjamentele din jur, vi-l voi aduce înapoi pe domnul Runciter de îndată ce tehnicienii mei vor stabili legătura cu el.

— Vreau să asist la întregul proces, ceru Joe. Vreau să-i văd pe tehnicienii dumneavoastră cum îl reînvie!

Adresându-se lui Al, proprietarul moratoriumului spuse:

— Poate că, în calitate de prieten, puteţi să-l faceţi să înţeleagă…

— Trebuie să aşteptăm în salon, Joe, zise Al.

Joe îl privi fioros.

— Sfătosule, exclamă el.

— Aşa lucrează toate moratoriumurile, îl lămuri Al. Vino cu mine, în salon.

— Cât timp o să dureze? îl întrebă Joe pe proprietarul moratoriumului.

— Vom şti care-i situaţia în primele cincisprezece minute. Dacă până atunci nu vom fi obţinut un semnal măsurabil…

— O să încercaţi doar cincisprezece minute? se miră Joe.

Şi către Al:

— Vor încerca doar cincisprezece minute să aducă înapoi un om mai important decât noi toţi la un loc?! Simţi că-i vine să plângă. Cu voce tare, spuse: Vino, îi ceru el lui Al. Haide să…

— Vino tu, repetă Al. În salon.

Joe îl urmă în salon.

— O ţigară? întrebă Al, aşezându-se pe o canapea din blană sintetică de bizon; îi întinse lui Joe pachetul său.

— Sunt vechi, remarcă Joe.

Nu avea nevoie să ia una, s-o atingă, pentru a şti acest lucru.

— Da, aşa sunt.

Al puse pachetul deoparte.

— De unde-ai ştiut?

Aşteptă.

— Te descurajezi mai repede decât oricare om întâlnit de mine până acum. Suntem norocoşi că am rămas în viaţă; puteam fi noi, noi toţi în containerul de colo. Şi Runciter să stea aici, în salonul ăsta de culoarea nucilor.

Se uită la ceas.

— Toate ţigările din lume sunt vechi, spuse Joe. Se uită la ceas. E aproape miezul nopţii, observă el.

Căzu pe gânduri, deoarece avea o mulţime de idei negre, dezlânate şi fără nicio legătură între ele; se învârteau prin capul lui, asemenea unor peştişori argintii. Spaime şi aventuri potolite şi temeri. Şi toţi peştişorii argintii trecând încă o dată, reîncepând ciclul fricii.

— Dacă Runciter ar fi în viaţă, zise el, şi s-ar găsi aici, în acest salon, totul ar fi în regulă. Ştiu asta, dar nu ştiu de ce.

Se întrebă ce se întâmpla în acel moment între tehnicienii moratoriumului şi rămăşiţele lui Glen Runciter.

— Îţi aduci aminte de dentişti? îl întrebă el pe Al.

— Nu-mi aduc aminte, dar despre ce e vorba?

— Dinţii oamenilor se stricau.

— Îmi dau seama, spuse Al.

— Tatăl meu mi-a spus cum te simţeai pe-atunci, aşteptând în anticamera unui dentist. De câte ori asistenta deschidea uşa, te gândeai: Eu urmez. Lucrul de care mi-a fost frică toată viaţa.

— Şi asta simţi acum? îl întrebă Al.

— Sunt pe cale să-mi spun: Hristoase, de ce imbecilul care conduce treaba aici nu vine să ne spună că e în viaţă, că Runciter e în viaţă. Sau că nu mai trăieşte. Una sau alta. Da sau nu.

— Aproape întotdeauna este da. Din punct de vedere statistic, după cum spune Vogelsang…

— În situaţia asta va fi nu.

— N-ai de unde să ştii.

Joe spuse:

— Mă întreb dacă Ray Hollis are vreo filială aici, în Zürich.

— Bineînţeles că are. Dar până când vei chema un precog, vom şti acest lucru oricum.

— O să chem la telefon un precog, spuse Joe. O să intru în legătură cu unul chiar acum.

Se ridică, întrebându-se unde-ar putea găsi un videofon.

— Dă-mi o monedă de un sfert de dolar, ceru el.

Al dădu din cap, în semn că nu.

— Într-un fel, şi dacă se poate spune aşa, zise Joe, eşti angajatul meu; trebuie să faci ce-ţi cer, altfel te concediez. De îndată ce Runciter a murit, am preluat conducerea firmei. Eu iau hotărârile din clipa în care-a explodat bomba; a fost hotărârea mea să-l aduc aici şi este hotărârea mea să închiriez serviciile unui precog pentru câteva minute. Hai, dă-mi moneda.

Întinse mâna.

— Runciter Associates, spuse Al, condusă de un om care nu poate să păstreze la el nici măcar cincizeci de cenţi! Poftim un sfert de dolari.

Îl scoase din buzunar şi i-l aruncă lui Joe.

— Când o să-mi faci cecul de plată, adaugă-i şi pe ăştia.

Joe părăsi salonul şi o luă în lungul coridorului, frecându-şi obosit fruntea. Ăsta-i un loc nenatural, se gândi. La jumătatea drumului între lume şi moarte. Acum chiar *sunt* şeful Runciter Associates, îşi dădu el seama, exceptând-o pe Ella, care nu este vie şi care poate vorbi doar dacă eu vizitez acest loc şi îi pun s-o trezească. Cunosc testamentul lui Glen Runciter, care acum, în mod automat, se aplică: se aşteaptă din partea mea să preiau conducerea până când Ella sau Ella şi el, dacă va putea fi reînviat, vor hotărî cine mă va înlocui. Va trebui ca ei să se pună de acord; amândouă testamentele specifică acest lucru drept obligatoriu. Poate, se gândi, vor hotărî că eu pot face acest lucru în mod permanent.

Asta însă nu se va întâmpla niciodată, îşi dădu el seama. Nu pentru cineva care nu poate face faţă propriilor responsabilităţi fiscale. Acesta este un alt lucru pe care precogul lui Hollis l-ar şti. Pot să aflu de la ei dacă voi fi sau nu ridicat la gradul de director al firmei. Ar merita să ştiu acest lucru, laolaltă cu tot restul. Şi, oricum, trebuie să angajez precogul.

— Unde pot găsi un videofon public? îl întrebă el pe un funcţionar al moratoriumului, îmbrăcat în uniformă. Acesta îi arătă.

— Mulţumesc, spuse şi porni mai departe, ajungând în cele din urmă la videofonul cu plată. Ridică receptorul, aşteptă tonul, apoi introduse sfertul de dolar pe care i-l dăduse Al.

Telefonul spuse:

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot accepta bani ieşiţi din circulaţie.

Sfertul de dolar zdrăngăni pe fundul telefonului şi-i aterizǎ la picioare. Scuipat cu dispreţ.

— Ce vrei să spui? întrebă el, aplecându-se neîndemânatic să recupereze moneda. De când este ieşit din circulaţie un sfert de dolar al Confederaţiei Nord-Americane?

— Îmi pare rău, se scuză telefonul, dar moneda pe care aţi introdus-o în fanta mea nu a fost un sfert de dolar al Confederaţiei Nord-Americane, ci o monedă ieşită din uz, emisă de monetăria din Philadelphia, Statele Unite ale Americii. Acum

este de interes strict numismatic.

Joe examină moneda şi văzu suprafaţa ei decolorată, profilul în relief al lui George Washington. Şi data. Moneda era veche de vreo patruzeci de ani. Aşa cum spusese telefonul, era de mult ieşită din uz.

— Aveţi probleme, domnule? întrebă un funcţionar al moratoriumului, venind către el, plin de amabilitate. Am văzut că telefonul v-a aruncat afară moneda. Pot s-o văd şi eu?

Întinse mâna şi Joe îi dădu sfertul de dolar.

— Vă dau în schimbul ei o monedă de zece franci elveţieni. Pe care telefonul o va accepta.

— Excelent, spuse Joe.

Făcu schimbul, introduse moneda de zece franci în telefon şi formă numărul internaţional, scutit de taxe, al lui Hollis.

— Hollis Talents, îi vorbi în ureche o voce bine timbrată de femeie şi pe ecran apăru figura unei fete, modificată prin tehnicile estetice cele mai sofisticate. Oh, domnul Chip, exclamă fata, recunoscându-l. Domnul Hollis ne-a lăsat vorbă că veţi suna. Am aşteptat toată după-amiaza.

Precogi, gândi Joe.

— Domnul Hollis, spuse fata, ne-a dat instrucţiuni să vă punem imediat în legătură cu dânsul; vrea să se ocupe personal de cererile dumneavoastră. Vreţi să aşteptaţi puţin, până vă fac legătura? Deci aşteptaţi o secundă, da, domnule Chip? Următoarea voce pe care-o veţi auzi va fi aceea a domnului Hollis.

Faţa ei dispăru; Joe se trezi în faţa unui ecran gol, de culoare gri.

Apoi se contură o figură dură, de culoare albastră, cu ochii adânciţi în orbite, o figură misterioasă, plutind fără gât sau corp. Ochii îi aminteau de nişte pietre preţioase cu defecte; străluceau, dar şlefuirea nu fusese bună; împrăştiau lumina în direcţii aleatorii.

— Vă salut, domnule Chip!

Deci aşa arată, se gândi Joe. Fotografiile nu putuseră prinde acest lucru, planurile şi suprafeţele imperfecte, ca şi cum întregul edificiu, fragil, fusese cândva scăpat de jos; se spărsese, apoi fusese lipit loc, dar nu chiar ca înainte.

— Societatea, spuse Joe, va primi un raport detaliat în legătură cu uciderea de către tine a lui Glen Runciter. Au la îndemână o serie întreagă de căi legale de atac. Îţi vei petrece restul vieţii prin tribunale.

Aşteptă ca faţa să reacţioneze, dar aceasta nu o făcu.

— Ştim că tu eşti autorul, spuse Joe şi simţi lipsa de sens a acestui lucru, inutilitatea a ceea ce făcea.

— Cât despre scopul apelului dumneavoastră, spuse Hollis cu o voce alunecoasă, care-i evocă lui Joe nişte şerpi colcăitori, domnul Runciter nu va…

Tremurând, Joe puse receptorul la loc în furcă.

Parcurse coridorul în sens invers celui din care venise; ajunse din nou în salonul în care Al Hammond stătea posomorât, fărâmiţând ceea ce fusese cândva o ţigară uscată ca iasca. Urmă o clipă de tăcere, după care Al ridică privirea.

— Răspunsul este nu, spuse Joe.

— Te-a căutat Vogelsang, anunţă Al. Se comporta foarte ciudat şi era foarte clar ce se întâmplă acolo. Pun pariu că-i e frică să-ţi spună de-a dreptul; probabil că o va lua cât mai pe ocolite, dar că va ajunge la ceea ce-ai presupus tu, va ajunge la *nu…* Şi-acum?

Aşteptă.

— Acum punem mâna pe Hollis.

— N-o să reuşim.

— Societatea…

Se opri. Proprietarul moratoriumului intrase în salon, mergând într-o parte, arătând nervos şi tulburat, dar încercând în acelaşi timp să emită o aură de bărbăţie, austeră şi detaşată.

— Am făcut tot ce-am putut. La temperaturi atât de scăzute, fluxul curentului este efectiv neîngrădit; nu există nicio rezistenţă perceptibilă la minus 150 de grade. Semnalul ar fi trebuit să izbucnească clar şi puternic, dat tot ce-am obţinut în amplificator a fost un bâzâit de 60 de cicli. Amintiţi-vă, totuşi, că nu noi am supravegheat instalarea iniţială în container. Ţineţi minte asta…

Al îl întrerupse:

— Numai la asta ne gândim.

Se ridică ţeapăn în picioare şi-l privi în faţă pe Joe.

— Cred că asta-i tot.

— O să vorbesc cu Ella, zise Joe.

— Acum? întrebă Al. Mai bine-ai mai aştepta până când vei şti ce-ai de zis. Spune-i mâine. Acum du-te acasă şi dormi puţin.

— Să mă duc acasă, spuse Joe, înseamnă să mă duc la Pat Conley. Şi nu mă simt în stare să-i fac faţă.

— Ia-ţi o cameră la hotel, aici, în Zürich, îl sfătui Al. Dispari. Eu mă voi întoarce la navă, le voi comunica totul celorlalţi, apoi

voi face un raport către Societate. Poţi să-mi dai o procură în acest sens.

Adresându-se lui von Vogelsang spuse:

— Aduceţi-ne un stilou şi-o foaie de hârtie.

— Ştii cu cine aş vrea să vorbesc? întrebă Joe, în vreme ce proprietarul moratoriumului dispăru grăbit în căutare de stilou şi hârtie. Cu Wendy Wright. Ea va şti ce-i de făcut. Pun mare preţ pe părerea ei. De ce? Mă întreb şi eu. De-abia o cunosc.

Observă atunci că o muzică ambientală, discretă, se revărsa în salon. Fusese prezentă acolo în tot acest timp. Aceeaşi ca şi în elicopter. *„Dies irae! Dies illa”*, cântau vocile, sumbru. *„Solvet saeculum in favilla,/Teste David cum Sibylla!” Requiemul* lui Verdi, îşi dădu el seama. Probabil că von Vogelsang, personal, îi dădea drumul în fiecare dimineaţă, la ora 9, când venea la serviciu.

— Odată ce ţi-ai luat cameră la hotel, spuse Al, aş putea-o convinge pe Wendy Wright să vină acolo.

— Ar fi imoral, spuse Joe.

— Poftim? Al rămase cu ochii la el. Într-o asemenea situaţie? Atunci când întreaga organizaţie este gata să dispară în uitare, dacă tu nu reuşeşti să-ţi aduni minţile? Orice lucru care te va face să funcţionezi este de dorit, de fapt este necesar. Du-te din nou la telefon, sună la un hotel, apoi întoarce-te şi spune-mi cum se numeşte.

— Banii noştri n-au nicio valoare, zise Joe. Nu pot folosi telefonul dacă nu găsesc iarăşi vreun colecţionar de monede care să mi-i schimbe pentru o fisă de zece franci elveţieni, aflată în circulaţie.

— Iisuse, spuse Al, oftând şi clătinând din cap.

— Este greşeala *mea?* întrebă Joe. Am făcut eu ca sfertul de dolar pe care mi l-ai dat să nu mai fie în circulaţie?

Simţi că se înfurie.

— În chip ciudat, poate, zise Al, da, este vina ta. Dar nu ştiu cum. Poate că într-o bună zi voi afla. Bine, o să ne întoarcem împreună pe *Pratfall II.* De-acolo poţi s-o iei pe Wendy Wright şi s-o duci cu tine la hotel.

Quantus tremor est futurus, cântau vocile. *Quando judex est venturus,/cuncta stricte discussurus.*

— Şi cu ce-o să plătesc hotelul? N-or să-mi primească banii, aşa cum nu mi i-a primit nici telefonul.

Blestemând, Al îşi scoase portofelul, examinând bancnotele din el.

— Astea sunt vechi, dar încă în circulaţie.
Verifică monedele pe care le avea în buzunar.
— Astea nu sunt în circulaţie.
Cuprins de dezgust, aruncă monedele pe covorul din salon, aşa cum făcuse şi telefonul.
— Ia bancnotele astea.
Îi dădu lui Joe banii de hârtie.
— Îţi ajung să plăteşti hotelul pentru o noapte, cină şi un rând de băutură. Voi trimite mâine o navă de la New York să vă ia pe-amândoi.
— O să-ţi dau banii înapoi, îl asigură Joe. Ca director al Runciter Associates, voi avea un salariu mai mare; voi reuşi să-mi plătesc toate datoriile, inclusiv taxele restante, amenzile şi penalităţile pe care tipii de la fisc…
— Fără Pat Conley? Fără ajutorul ei?
— Acum pot s-o dau afară, spuse Joe.
— M-aş mira.
— Acesta este pentru mine un nou început. Un nou contract cu viaţa.
Pot să conduc firma, îşi spuse. Cu siguranţă, eu nu voi face greşeala pe care a făcut-o Runciter; Hollis, dându-se drept Stanton Mick, nu va reuşi să ne momească, pe mine şi pe inerţialii mei, să părăsim Pământul, ca să ne vină apoi de hac.
— După părerea mea, spuse Al cu voce cavernoasă, tu eşti sortit să eşuezi. Niciun complex de împrejurări – inclusiv cel de faţă – nu va schimba asta.
— În realitate, îl contrazise Joe, sunt sortit să reuşesc. Glen Runciter şi-a dat seama de asta, tocmai de aceea a specificat în testament ca eu să preiau conducerea în cazul morţii sale şi al nereuşitei de a fi readus la semi-viaţă, fie în Moratoriumul Preaiubitei Frăţii, fie în oricare alt moratorium respectabil ales de mine.
Încrederea îi deveni mai puternică; văzu acum variatele posibilităţi ce i se deschideau în faţă, la fel de clar ca şi cum ar fi avut puteri precognitive. Apoi, îşi reaminti de talentul lui Pat, de ceea ce le putea face ea precogilor, oricărei încercări de a prevedea viitorul.
Tuba mirum spargens sonum, cântau vocile. *Per sepulcra regionum,/coget omnes ante thronum…*
Înţelegându-i expresia feţei, Al spuse:
— N-o s-o dai afară. Nu, cu ceea ce este ea în stare să facă…
— Voi închiria o cameră la Hotel Zürich Rootes, se hotărî Joe.

Asta în ceea ce priveşte propunerea făcută de tine.

Dar, gândi, Al are dreptate. N-o să meargă. Pat, sau poate chiar ceva mai rău de-atât, va acţiona şi mă va distruge. Sunt condamnat, în sensul clasic al cuvântului. O imagine i se contură în mintea agitată şi obosită: o pasăre prinsă într-o pânză de păianjen. Imaginea părea să poarte patina timpului şi asta îl înspăimânta; totul arăta precis şi real. Şi real, se gândi Joe, profetic. Dar nu putea să înţeleagă exact cum. Monedele, îşi spuse. Scoase din circulaţie, refuzate de telefon. Piese pentru colecţionari. Ca acelea pe care le găseşti în muzee. Asta să fie? Greu de spus. Chiar că nu ştia…

Mors stupe bit, cântau vocile, *et natura,/cum resurget creatura,/judicanti responsura.* Şi cântau şi cântau…

Dacă problemele financiare vă copleşesc, mergeţi şi faceţi-i o vizită doamnei de la Ubik – Economii şi împrumuturi. Vă va elibera de toate problemele legate de datoriile dumneavoastră. Să presupunem, de exemplu, că împrumutaţi cincizeci şi nouă de poscredite, la o dobândă minimă. Ia să vedem, asta face în total…

Capitolul 8

Lumina zilei pătrunse cu vioiciune în eleganta cameră de hotel, dând la iveală forme maiestuoase care, îşi dădu seama Joe Chip în vreme ce clipea, erau tot atâtea articole de mobilier: draperii mari, pictate manual pe un fel de ecran de neo-mătase, care ilustra ascensiunea omului de la organismele unicelulare ale Cambrianului până la primul zbor al unui aparat mai greu decât aerul, la începutul secolului XX. O toaletă magnifică, din pseudomahon, patru şezlonguri diferit placate cu crypto-crom… Admiră ameţit splendoarea camerei, apoi realiză, cu un fior de profundă dezamăgire, că Wendy nu venise să bată la uşă. Ori poate că n-o auzise el; dormise prea adânc.

Astfel, noul imperiu al hegemoniei sale dispăruse chiar din clipa în care începuse.

Cu o tristeţe ce-l făcea să nu mai simtă nimic – rămăşiţă a zilei precedente – o tristeţe care-l cotropise în întregime, se aplecă de pe patul cel mare, îşi găsi hainele şi se îmbrăcă. Era frig, neobişnuit de frig; observă acest lucru şi reflectă asupra lui. Apoi ridică receptorul telefonului şi formă numărul de la recepţie.

— … înapoiază-i banii, în măsura posibilului, răsună receptorul în urechea sa. Mai întâi, bineînţeles, va trebui să se stabilească dacă Stanton Mick s-a implicat cu adevărat în nume propriu sau dacă împotriva noastră a acţionat doar un simplu substitut homo-simulacru şi, dacă acesta este cazul, de ce, iar dacă nu este cazul, atunci cum…

Vocea continuă monoton, vorbindu-şi sieşi, nu lui Joe. Părea să nu-şi dea seama de prezenţa lui, de parcă acesta nici n-ar fi existat.

— Din toate rapoartele noastre anterioare, declară vocea, s-ar părea că Mick acţionează în general în mod respectabil şi în deplin acord, din punct de vedere legal şi etic, cu regulile stabilite în tot cuprinsul Sistemului. Din acest punct de vedere…

Joe închise telefonul şi rămase ameţit, dând din cap, încercând să-şi limpezească mintea. *Vocea lui Runciter.* Fără nicio îndoială. Ridică din nou receptorul şi ascultă încă o dată.

— ... dat în judecată de Mick, care îşi poate permite şi e obişnuit cu litigii de această natură. În mod hotărât, vor trebui consultaţi avocaţii noştri, mai înainte de a face un raport oficial, adresat Societăţii. Ar fi o calomnie dacă faptul ar deveni public şi ar oferi motive pentru un proces care ar susţine că este o falsă arestare, dacă...

— Runciter! rosti Joe. O făcu cu voce tare.

— ... imposibil de verificat probabil, pentru cel puţin...

Joe puse receptorul în furcă.

Nu înţeleg, îşi spuse.

Ducându-se în baie, se stropi pe faţă cu apă rece ca gheaţa, se pieptănă cu un pieptene igienic, oferit gratuit de hotel, apoi, după ce se gândi un timp, se rase cu aparatul de ras igienic, de unică folosinţă, oferit de hotel, îşi dădu pe obraji, gât şi bărbie cu aftershave-ul igienic, oferit gratuit de hotel, despachetă paharul igienic, oferit gratuit de hotel şi bău din el. Cum a reuşit moratoriumul, în cele din urmă, să-l reînvie? se întrebă. Şi oare l-au pus în legătură cu telefonul meu? Runciter, de îndată ce şi-ar fi revenit, ar fi vrut să vorbească cu mine, probabil înaintea oricui altcuiva. Dar dacă asta e situaţia, el de ce nu mă poate auzi? De ce este vorba de o transmisie într-un singur sens? Să fie doar un defect tehnic ce se va rezolva?

Înapoindu-se la telefon, ridică iarăşi receptorul, în ideea de a suna la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii.

— ... nu este persoana ideală să conducă firma, având în vedere dificultăţile personale şi în special...

Nu pot să sun, îşi dădu seama Joe. Puse jos receptorul. Nici măcar nu reuşesc să prind recepţia.

Într-un colţ al spaţioasei încăperi sună un clopoţel şi o voce mecanică, zornăitoare, spuse:

— Sunt maşina dumneavoastră de homeoziare gratuite, un serviciu asigurat exclusiv de reţeaua superbelor Hoteluri Rootes, de pe Pământ şi din colonii. Tastaţi clasificarea ştirilor pe care le doriţi şi, în doar câteva secunde, vă voi oferi rapid un homeoziar, alcătuit conform cerinţelor dumneavoastră personale, proaspăt, cu ştiri de ultim moment şi, daţi-mi voie să repet, fără nicio cheltuială din partea dumneavoastră!

— OK, spuse Joe şi traversă camera spre maşină. Poate că până la această oră, se gândi el, vestea în legătură cu uciderea

lui Runciter a ieşit la iveală. Pentru cei ce se ocupă cu ştirile şi informaţiile este o problemă de rutină să verifice intrările în moratorium. Apăsă pe butonul marcat cu *Info interplan niv-sup.* Imediat, maşina începu să scoată ţăcănind o foaie imprimată, pe care el o strângea pe măsură ce aceasta ieşea.

Nicio menţiune în legătură cu Runciter. Prea devreme? Sau Societatea reuşise să suprime această ştire? Ori poate că era Al, se gândi; poate că Al i-a oferit câteva credite proprietarului moratoriumului. Dar toţi banii lui Al se aflau la el. Al nu putea cumpăra pe nimeni în stare să facă aşa ceva.

O ciocănitură răsună în uşa camerei de hotel.

Punând deoparte homeoziarul, Joe se apropie cu grijă de uşă, gândindu-se: Probabil e Pat Conley; m-a prins aici ca într-o capcană. Pe de altă parte, s-ar putea să fie cineva din New York, venit să mă ia şi să mă ducă înapoi. În mod teoretic, presupuse el, ar putea fi chiar Wendy. Dar asta nu părea plauzibil. Nu acum, nu atât de târziu.

Putea fi de asemenea un asasin trimis de Hollis. Pus să ne ucidă unul câte unul.

Joe deschise uşa.

Tremurând din cauza stânjenelii, frecându-şi una de alta mâinile grăsuţe, Herbert Schoenheit von Vogelsang stătea în prag, mormăind.

— Pur şi simplu nu înţeleg, domnule Chip. Am lucrat toată noaptea în schimburi. Nu obţin nici măcar o scânteie. Şi totuşi am folosit un electroencefalograf şi EEG-ul arată o activitate cerebrală slabă, dar imposibil de confundat. Aşa că viaţa de după viaţă este acolo, prezentă, dar nu reuşim să o captăm. Avem acum sonde în fiecare parte a cortexului. Nu ştiu ce altceva am putea face, domnule.

— Există un metabolism cerebral măsurabil? întrebă Joe.

— Da, domnule. Am chemat un expert străin de la un alt moratorium şi el l-a detectat, folosindu-şi propriul echipament. Este, de asemenea, la nivel normal. Exact la cât te aştepţi să fie imediat după moarte.

— Cum de-aţi ştiut unde să mă găsiţi? întrebă Joe.

— L-am sunat pe domnul Hammond, la New York. Apoi am încercat să vă sun aici, la hotel, dar telefonul dumneavoastră a fost ocupat toată dimineaţa. De aceea, am considerat necesar să vin aici personal.

— E deranjat, spuse Joe. Telefonul. Nu pot să sun nici în exterior.

Proprietarul moratoriumului spuse:

— Domnul Hammond a încercat şi dânsul să ia legătura cu dumneavoastră, tot fără succes. M-a rugat să vă transmit un mesaj din partea lui, ceva ce-ar dori să faceţi aici, în Zürich, înainte de-a vă întoarce la New York.

— Vrea să-mi reamintească, zise Joe, s-o consult pe Ella.

— Să-i povestiţi despre nefericita şi prematura moarte a soţului ei.

— Îmi puteţi împrumuta câteva poscredite? spuse Joe. Să comand micul dejun…

— Domnul Hammond m-a avertizat că veţi încerca să împrumutaţi bani de la mine. M-a informat că v-a pus deja la dispoziţie fonduri suficiente ca să vă plătiţi camera de hotel, plus câteva rânduri de băutură, precum şi…

— Al a făcut aceste estimări bazându-se pe faptul că voi închiria o cameră mult mai modestă decât aceasta. Totuşi, nicio cameră mai mică nu era disponibilă, ceea ce Al nu a prevăzut. Puteţi să adăugaţi suma la cecul pe care-l veţi prezenta Runciter Associates la sfârşitul lunii. Acum, aşa cum probabil v-am spus, eu sunt directorul firmei. Aveţi de-a face cu un om puternic, cu o gândire pozitivă, care şi-a croit drumul pas cu pas, până să ajungă în vârf. Aş putea, după cum vă daţi prea bine seama, să schimb hotărârea de bază a politicii noastre în legătură cu ce moratorium dorim să avem legături, am putea, de exemplu, să preferăm unul mai apropiat de New York.

Posomorât, von Vogelsang băgă mâna în pardesiul său de tweed şi scoase un portofel din imitaţie de piele de aligator, în care începu să caute.

— Trăim într-o lume foarte aspră, spuse Joe, acceptând banii. Regula este: „Câinii se mănâncă între ei.”

— Domnul Hammond mi-a mai comunicat şi alte informaţii pe care să vi le transmit. Nava trimisă de biroul dumneavoastră din New York va ajunge la Zürich peste două ore. Cu aproximaţie.

— Grozav, spuse Joe.

— Pentru ca să aveţi timp suficient să vorbiţi cu Ella Runciter, domnul Hammond va trimite nava să vă ia de la moratorium. În vederea acestui lucru, domnul Hammond a sugerat să vă iau cu mine la moratorium. Elicopterul meu este parcat pe acoperişul hotelului.

— A spus Al Hammond asta? Că ar trebui să mă întorc la moratorium împreună cu dumneavoastră?

— Exact. Von Vogelsang încuviinţă, dând din cap.

— Un negru înalt, cu umeri încovoiaţi, cam la vreo treizeci de ani? Cu dinţii îmbrăcaţi în aur, fiecare având un desen ornamental: cel din stânga o cupă, următorul o treflă, cel din dreapta un caro?

— Bărbatul care a venit ieri, cu noi, de la Aeroportul Zürich, cel care a aşteptat împreună cu dumneavoastră la moratorium.

Joe întrebă:

— Purta pantaloni de fetru verzi, ciorapi de golf de culoare gri, bluză adânc decoltată, din piele de bursuc şi sandale din imitaţie de piele?

— N-am putut să văd ce purta. I-am zărit doar faţa, pe ecranul videofonului.

— A folosit anumite cuvinte de cod, astfel încât să fiu sigur că este vorba de el?

Proprietarul moratoriumului bâigui stânjenit:

— Nu înţeleg problema, domnule Chip. Bărbatul care a vorbit cu mine la videofon, de la New York, este acelaşi care vă însoţea ieri.

— Nu pot risca, spuse Joe, să merg cu dumneavoastră, să urc în acel elicopter. Poate că sunteţi trimis de Ray Hollis. Ray Hollis este ucigaşul domnului Runciter.

Cu ochii asemenea unor nasturi de sticlă, von Vogelsang întrebă:

— Aţi informat Societatea de prudenţă despre asta?

— O s-o facem. O vom informa în timp util. Până atunci, trebuie să fim atenţi ca Hollis să nu ne termine şi pe noi, cei care-am mai rămas. Avea de gând să ne omoare şi pe noi, acolo, pe Lună.

— Aveţi nevoie de protecţie, zise proprietarul moratoriumului. Vă propun să vă duceţi imediat la telefon şi să chemaţi poliţia din Zürich; vor numi un om care să vă asigure securitatea, până când veţi pleca la New York. Şi, de îndată ce ajungeţi acolo…

— Telefonul meu, aşa cum am spus, este defect. Tot ceea ce obţin prin intermediul lui este vocea lui Glen Runciter. De aceea nu a putut nimeni să ia legătura cu mine.

— Într-adevăr? Foarte neobişnuit.

Proprietarul moratoriumului se strecură unduind pe lângă el şi intră în camera de hotel.

— Pot să ascult şi eu?

Ridică receptorul telefonului, cu o expresie întrebătoare.

— Vă costă un poscredit, spuse Joe.

Cotrobăind prin buzunarele pardesiului său de tweed,

proprietarul moratoriumului scoase un pumn de monede; pălăria lui în formă de elice de avion zbârnâi nervos, în vreme ce omul îi dădu lui Joe trei monede.

— Vă cer doar cât se cere pe-aici pentru o ceaşcă de cafea, se justifică Joe. Ar trebui să merite măcar atât.

Gândindu-se la treaba asta, îşi dădu seama că nu luase micul dejun şi că va trebui să se întâlnească cu Ella în aceste condiţii. Ei bine, în loc de micul dejun va înghiţi o amfetamină, probabil că hotelul le oferă gratuit, ca un gest de curtoazie.

Ţinând receptorul strâns lipit de ureche, von Vogelsang remarcă:

— Nu aud nimic. Nici măcar tonul. Acum aud doar un fel de fâsâit. Ca şi cum ar veni de la mare distanţă. Foarte slab.

Îi întinse receptorul lui Joe, care-l luă şi ascultă la rândul său.

Şi el auzi doar un fâsâit îndepărtat. De la mii de kilometri depărtare, se gândi. Ciudat. La fel de straniu, în felul său, ca şi vocea lui Runciter dacă asta fusese ceea ce auzise.

— O să-ţi dau înapoi poscreditele, zise, punând la loc receptorul.

— Nu-i nicio problemă, spuse von Vogelsang.

— Dar n-ai reuşit să-i auzi vocea.

— Hai să ne întoarcem la moratorium. Aşa cum a cerut domnul Hammond al dumneavoastră.

Joe spuse:

— Al Hammond lucrează pentru mine. Eu sunt cel care hotărăsc. Cred că mă voi întoarce la New York înainte de-a vorbi cu Ella. După părerea mea, este mai important să punem la punct raportul nostru către Societate. Atunci când ai vorbit cu Al Hammond ţi-a spus cumva dacă inerţialii au părăsit cu toţii Zürich-ul împreună cu el?

— Toţi au plecat, cu excepţia fetei care-a petrecut noaptea cu dumneavoastră, aici, în hotel.

Dezorientat, proprietarul moratoriumului se uită prin cameră, întrebându-se, în mod vizibil, unde era femeia. Figura sa ciudată se transformă într-o mască a îngrijorării.

— Nu-i aici?

— Despre ce fată e vorba? întrebă Joe. Moralul său, deja scăzut, se scufundă în cele mai negre adâncimi ale spiritului.

— Domnul Hammond n-a spus. Şi-a închipuit că ştiţi despre cine-i vorba. Ar fi fost indiscret din partea dânsului să-mi dezvăluie numele, având în vedere împrejurările. Ea nu a…

— Nu a venit nimeni.

Oare cine fusese? Pat Conley? Sau Wendy? Începu să se învârte prin încăpere, încercând în mod reflex să scape de frică. Sper din toată inima, gândi el, că a fost Pat.

— În şifonier, spuse von Vogelsang.

— Cee?

Se opri din mers.

— Poate că ar trebui să vă uitaţi acolo. Aceste apartamente mai scumpe au şifoniere extrem de încăpătoare.

Joe atinse butonul de acţionare a uşii; mecanismului său cu arc o făcu să se deschidă brusc.

Pe podeaua şifonierului, o grămăjoară deshidratată, aproape mumificată, zăcea adunată covrig. Fâşii în descompunere din ceea ce părea să fi fost cândva îmbrăcăminte acopereau cea mai mare parte a rămăşiţelor, ca şi cum gradat, de-a lungul unei lungi perioade de timp, lucrul s-ar fi stafidit în ceea ce mai rămăsese din haine. Aplecându-se, îl întoarse. Cântărea doar câteva kilograme; sub apăsarea mâinii lui, membrele mumiei se întinseră, reduse acum la nişte prelungiri fine, osoase, ce foşniră precum hârtia. Părul ei părea enorm de lung; ţeapăn şi încâlcit. Îi ascundea faţa asemenea unui nor negru. Se lăsă pe vine, fără să se mişte, nedorind să ştie cine era.

Cu vocea gâtuită, von Vogelsang hârâi:

— E veche. Şi complet uscată. De parcă s-ar afla aici de sute de ani. O să cobor să-l anunţ pe directorul hotelului.

— Nu poate fi o femeie adultă, spuse Joe. Nu poate să fie nici Pat, nici Wendy, comentă el, ridicând perdeaua de păr de pe faţa mumiei. Parcă ar fi stat într-un cuptor, mai adăugă. La o temperatură foarte ridicată, un timp îndelungat.

Explozia, se gândi. Căldura cumplită degajată de bombă.

Se uită în tăcere la feţişoara chircită, înnegrită de căldură. Şi ştiu despre cine era vorba. Cu dificultate, o recunoscu.

Wendy Wright.

Într-un moment oarecare din timpul nopţii, raţionă Joe, ea intrase în cameră şi-atunci începuse să i se întâmple ceva. Wendy simţise acest lucru şi se târâse de acolo, ascunzându-se în şifonier, astfel încât el să nu afle; în ultimele sale ore de viaţă – ori poate doar minute, spera să fi fost *doar* minute – femeia suferise acel fenomen, dar nu scosese niciun sunet. Nu-l trezise. Sau, se gândi, încercase şi nu reuşise, nu putuse să-mi atragă atenţia. Poate că numai după aceea, după ce încercase şi nu reuşise să mă trezească, de-abia după asta se târâse în şifonier.

Mă rog lui Dumnezeu, îşi zise el, ca totul să se fi petrecut repede.

— Nu puteţi face nimic pentru ea? îl întrebă pe von Vogelsang. La moratoriumul dumneavoastră?

— Nu cu o asemenea întârziere. Nu se poate să mai fi rămas nici urmă de semi-viaţă, cu această deteriorare completă. Ea… este fata?

— Da, spuse Joe, încuviinţând din cap.

— Mai bine aţi părăsi hotelul. Chiar acum. Pentru propria siguranţă. Hollis – căci Hollis *a fost,* nu-i aşa? – o să vă facă şi dumneavoastră acelaşi lucru.

— Ţigările mele, îşi aminti Joe. Uscate. Cartea de telefoane, veche de doi ani, de pe navă. Frişca acrită şi cafeaua cu pojghiţă de mucegai în ea. Banii deveniţi antichităţi.

O trăsătură comună: îmbătrânirea.

— A spus asta, acolo pe Lună, după ce-am reuşit să ajungem pe navă. A spus: „Mă simt bătrână.”

Căzu pe gânduri, încercând să-şi domine teama care începuse să se transforme acum în groază. Dar vocea de la telefon, se întrebă. Vocea lui Runciter. Asta ce înseamnă oare?

Nu vedea nicio schemă ascunsă, niciun înţeles. Vocea lui Runciter de la videofon nu corespundea nici unei teorii pe care şi-o putea imagina sau construi.

— Radiaţii, presupuse von Vogelsang. Am impresia că a fost expusă unei radioactivităţi puternice, probabil cu puţin timp în urmă. De fapt, unei doze enorme.

Joe spuse:

— Cred că a murit din cauza exploziei. Explozia care l-a ucis pe Runciter.

Particule de cobalt, îşi spuse. Praf fierbinte, care a acoperit-o şi pe care ea l-a inhalat. Dar, atunci, vom muri cu toţii la fel; praful trebuie să se fi aşezat pe noi toţi. Îl am în plămâni; aşa îl are şi Al, aşa îl au şi ceilalţi inerţiali. În acest caz, nu se mai poate face nimic. E prea târziu. La asta nu ne-am gândit, medită el. Nu ne-a trecut prin cap că explozia a fost, de fapt, o reacţie nucleară micronică.

Nu-i de mirare că Hollis ne-a permis să plecăm. Şi totuşi…

Asta explica moartea lui Wendy şi ţigările uscate. Dar nu explica nici cartea de telefoane, nici monedele, nici deteriorarea suferită de frişcă şi de cafea.

După cum nu explica nici vocea lui Runciter – monologul acela neîntrerupt de la videofonul camerei de hotel. Care a

încetat doar atunci când von Vogelsang a ridicat receptorul. Deci atunci când o altă persoană decât el a încercat să-l asculte.

Trebuie să mă întorc la New York, îşi spuse. Toţi am fost pe Lună, toţi am fost prezenţi atunci când a explodat bomba – trebuie să descurcăm treaba asta împreună. De fapt, acesta este probabil singurul mod în care se poate rezolva. Mai înainte ca şi noi, ceilalţi, să murim unul câte unul, aşa cum s-a întâmplat cu Wendy. Sau chiar într-un mod mai rău, dacă acest lucru este posibil.

— Spuneţi-le celor din conducerea hotelului să trimită aici un sac de polietilenă, îi ceru el proprietarului moratoriumului. O s-o pun pe Wendy înăuntru şi-o s-o iau cu mine la New York.

— Oare asta nu-i o treabă pentru poliţie? O crimă atât de oribilă… ar trebui ca cei de la poliţie să fie informaţi.

Joe spuse:

— Făceţi-mi doar rost de un sac.

— În regulă. Doar este angajata dumneavoastră…

Proprietarul moratoriumului porni spre hol.

— A fost odată, spuse Joe. Acum nu mai e…

Trebuise ca ea să fie prima, îşi spuse. Dar poate că, într-un fel, aşa era mai bine. Wendy, se gândi, te iau cu mine, te iau acasă. Dar nu aşa cum plănuise el…

Adresându-se celorlalţi inerţiali, aşezaţi în jurul mesei de conferinţe din lemn de stejar veritabil, Al Hammond spuse spărgând brusc tăcerea comună:

— Joe trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Se uită la ceasul de la mână pentru a fi sigur. Ceasul părea să se fi oprit.

— Până atunci, spuse Pat Conley, propun să urmărim ştirile de seară la TV, să vedem dacă Hollis a lăsat să se scurgă informaţia în legătură cu moartea lui Runciter.

— N-a fost în ziar astăzi, zise Edie Dorn.

— Ştirile de la TV sunt mai recente, replică Pat.

Îi dădu lui Al o monedă de cincizeci de cenţi cu care acesta să pornească televizorul aşezat în spatele unor perdele, în partea cea mai îndepărtată a sălii de conferinţe – un mecanism polifonic impresionant, color şi tridimensional, care fusese un izvor de mândrie pentru Runciter.

— Vreţi să introduc eu moneda pentru dumneavoastră, domnule Hammond? întrebă, plin de solicitudine, Sammy Mundo.

— OK, spuse Al gânditor şi-i aruncă moneda lui Mundo, care o prinse şi alergă spre televizor.

Nerăbdător, Walter W. Wayles, avocatul lui Runciter, se agita întruna pe scaun, jucându-se cu încuietoarea servietei cu mâinile sale de aristocrat cu vene fine.

— N-ar fi trebuit să-l lăsaţi pe domnul Chip la Zürich, zise el. Nu putem face nimic până la sosirea lui şi este de o importanţă vitală ca toate problemele legate de testamentul domnului Runciter să fie rezolvate rapid.

— Aţi citit testamentul, spuse Al. La fel şi Joe Chip. Ştim pe cine voia Runciter la conducerea firmei.

— Dar, din punct de vedere legal… începu Wayles.

— N-o să mai dureze mult, rosti brusc Al.

Folosindu-se de stilou, trasă nişte linii la întâmplare, de-a lungul marginilor listei pe care-o făcuse. Preocupat, desenă un chenar înflorat, apoi citi lista din nou.

ŢIGĂRI USCATE
CĂRŢI DE TELEFOANE ÎNVECHITE
BANI IEŞIŢI DIN CIRCULAŢIE
MÂNCARE PUTREZITĂ
RECLAMA DE PE CUTIA DE CHIBRITURI

— O să mai trec o dată lista asta pe la fiecare dintre voi, spuse el, cu voce tare. Vedeţi dacă puteţi descoperi vreo legătură între aceste cinci întâmplări… sau oricum vreţi să le numiţi. Aceste cinci lucruri care sunt…

Gesticulă.

— Sunt greşite, spuse Jon Ild.

Pat Conley interveni:

— Este uşor de găsit legătura dintre primele patru. Dar nu şi legătura dintre ele şi cutia de chibrituri. Acesta din urmă nu se potriveşte.

— Ia dă-mi să văd din nou chibriturile, spuse Al, întinzând mâna.

Pat i-o dădu şi Al citi încă o dată anunţul publicitar.

OCAZIE EXTRAORDINARĂ DE AVANSARE
PENTRU TOŢI CEI CE SE POT CALIFICA!

Domnul Glen Runciter, de la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii din Zürich, Elveţia, şi-a dublat veniturile într-o săptămână de la primirea

setului nostru de pantofi gratuit, împreună cu informaţii detaliate privind posibilitatea de a vinde mocasinii noştri autentici, din piele artificială, prietenilor, rudelor, partenerilor de afaceri. Domnul Runciter, deşi congelat în container, a câştigat patru sute de...”

Al se opri din citit; rămase pe gânduri, în vreme ce se scobea între dinţii de jos cu unghia degetului mare. Da, se gândi: e ceva diferit, anunţul ăsta publicitar. Celelalte indicii sunt formate din lucruri învechite sau alterate. Ăsta nu.

— Mă întreb, rosti el cu voce tare, ce s-ar întâmpla dac-am răspunde reclamei de pe chibrituri. Dă un număr de căsuţă poştală din Des Moines, Iowa.

— Am obţine o pereche de pantofi gratuit, spuse Pat Conley. Cu informaţii detaliate despre cum am putea şi noi să...

— Poate, o întrerupse Al, că ne-am trezi şi noi în legătură cu Glen Runciter.

Toată lumea de la masa de conferinţe, inclusiv Walter W. Wayles, îndreptă privirile spre el.

— Vorbesc serios, spuse el. Poftim.

Îi dădu cutia de chibrituri lui Tippy Jackson.

— Scrie-le o scrisoare expres.

— Şi ce să le spun? se interesă Tippy Jackson.

— Completează doar cuponul, răspunse Al.

Adresându-se lui Edie Dorn, întrebă:

— Eşti absolut sigură că aveai cutia în geantă încă de la sfârşitul săptămânii trecute? Nu s-ar putea s-o fi luat astăzi, de undeva?

Edie Dorn protestă:

— Miercuri mi-am pus în geantă mai multe cutii de chibrituri. Aşa cum v-am spus, azi-dimineaţă, în timp ce veneam încoace, s-a întâmplat s-o observ pe aceasta, când îmi aprindeam ţigara. Cu siguranţă, a fost în geantă mai înainte ca noi să fi mers pe Lună. Cu câteva zile înainte.

— Cu anunţul ăsta publicitar pe ea? întrebă Jon Ild.

— N-am fost atentă niciodată la cele scrise pe cutiile de chibrituri; pe aceasta am observat-o de-abia astăzi. Nu pot spune nimic despre ea înainte. Poate cineva?

— Nimeni, răspunse Don Denny. Tu ce crezi, Al? O glumă de-a lui Runciter? Oare el le-a imprimat, înainte de moartea sa? Sau poate Hollis? Ca un fel de glumă absurdă, ştiind că urma să-l ucidă pe Runciter? Şi că, până când vom observa *noi* cutia de chibrituri, Runciter va fi în container, la Zürich, aşa cum spune

reclama?

Tito Apostos interveni:

— Cum ar fi putut Hollis să ştie că-l vom duce pe Runciter la Zürich, nu la New York?

— Pentru că acolo se află Ella, răspunse Don Denny.

Lângă televizor stătea Sammy Mundo, cercetând în tăcere moneda de cincizeci de cenţi pe care i-o dăduse Al. Fruntea lui palidă, subdezvoltată, se încreţise într-o încruntare plină de perplexitate.

— Ce s-a întâmplat, Sam? întrebă Al.

Se simţea plin de-o încordare interioară; presimţi că iarăşi avea să se întâmple ceva.

— Pe moneda de cincizeci de cenţi nu trebuie să fie capul lui Walt Disney? se interesă Sammy.

— Fie al lui Disney, fie – dacă-i una mai veche – al lui Fidel Castro. Ia s-o vedem.

— Încă o monedă ieşită din uz, exclamă Pat Conley, în vreme ce Sammy îi ducea moneda de cincizeci de cenţi lui Al.

— Nu, spuse acesta, examinând bănuţul. E de anul trecut, perfect valabilă ca dată. Perfect acceptabilă. Orice maşină din lume ar primi-o. Inclusiv televizorul.

— Atunci care-i problema? întrebă timid Edie Dorn.

— Exact ce-a spus Sam, răspunse Al. Are un alt cap gravat pe ea.

Se ridică, se duse la Edie şi-i puse moneda în palma deschisă şi umedă.

— Cu cine ţi se pare că seamănă?

După un moment de ezitare, Edie spuse:

— Nu… nu ştiu.

— Ba ştii sigur, o contrazise Al.

— OK, rosti tăios Edie, supărată că e nevoită să răspundă împotriva voinţei sale. Împinse moneda înapoi, spre Al, descotorosindu-se de ea cu un fior de aversiune.

— E *Runciter,* spuse Al, adresându-se tuturor celor aşezaţi în jurul mesei mari.

După o pauză, Tippy Jackson comentă:

— Adaugă asta pe lista ta.

Vocea de-abia i se auzea.

— Eu văd două procese în plină desfăşurare, spuse Pat, în vreme ce Al se aşeză la loc, pentru a face adăugirea pe foaia lui de hârtie. Unul, un proces de deteriorare care pare evident. Am căzut de acord asupra acestui lucru.

Ridicând capul, Al întrebă:

— Şi care este cel de-al doilea?

— Nu sunt foarte sigură. Pat ezită. Ceva în legătură cu Runciter. Cred că ar trebui să ne uităm cu toţii la restul monedelor pe care le avem. Chiar şi la banii de hârtie. Lăsaţi-mi încă puţin timp de gândire.

Unul, câte unul, cei de la masă îşi scoaseră portofelele, poşetele, se căutară prin buzunare.

— Am o bancnotă de cinci poscredite, spuse Jon Ild, cu o superbă gravură reprezentând portretul domnului Runciter. Restul… Aruncă o privire lungă la ceea ce ţinea în mână. Este normal. Vreţi să vedeţi bancnota de cinci poscredite, domnule Hammond?

— Am deja două. Cine mai are? întrebă Al.

Privi de jur împrejurul mesei. Se ridicaseră şase mâini.

— Opt dintre noi, contabiliză el, posedă parţial ceea ce îmi închipui că ar trebui să numim „banii Runciter”. Probabil că până la sfârşitul zilei toţi banii vor fi bani Runciter. Sau, hai să zicem, în două zile. Oricum, moneda Runciter va merge; ea va porni maşinile şi instrumentele şi ne putem plăti datoriile folosind-o.

— Poate că nu, interveni Don Denny. De ce crezi asta? Ceea ce tu numeşti bani Runciter…

Lovi cu mâna una dintre bancnotele pe care o ţinea în palmă.

— Există vreo raţiune pentru care băncile ar onora aceşti bani? Nu este vorba de o emisiune legală; nu guvernul a pus-o în circulaţie. Sunt bani de amuzament; nimic veritabil.

— De acord, spuse Al, înţelegător. Poate că nu sunt veritabili; poate că vor fi refuzaţi de bănci. Dar nu asta este adevărata problemă.

— Adevărata problemă, interveni Pat Conley, este în ce constă al doilea proces, aceste manifestări ale lui Runciter?

— Expresia e potrivită, încuviinţă Don Denny. „Manifestări ale lui Runciter” – iată cel de-al doilea proces, alături de învechire. Unele monede ies din circulaţie; altele apar cu portretul sau bustul lui Runciter pe ele. Ştiţi ce cred eu? Cred că aceste procese se desfăşoară în direcţii opuse. Una este de plecare, ca să spunem aşa. O ieşire-în-afara-existenţei. Acesta este procesul numărul unu. Cel de-al doilea este de pătrundere-în-existenţă. Dar a unui lucru care n-a mai existat niciodată înainte.

— Împlinirea unei dorinţe, murmură Edie Dorn.

— Poftim? spuse Al.
— Poate că asta-şi dorea Runciter, explică Edie. Să aibă portretul pe banii legali, pe toţi banii noştri, inclusiv pe monede. Un vis grandios.
— Dar pe *cutiile de chibrituri?* întrebă Tito Apostos.
— Cred că nu, fu de acord Edie. Asta nu-i prea grandios.
— Firma face deja anunţuri publicitare pe cutii de chibrituri, spuse Don Denny. Şi la TV şi în ziare şi în reviste, trimite scrisori publicitare, departamentul nostru de relaţii cu publicul se ocupă de toate astea. În general însă, lui Runciter nu i-a păsat câtuşi de puţin de aspectul respectiv al afacerii şi în mod sigur nu i-a păsat nici de cutiile de chibrituri. Dacă toată treaba ar fi un fel de materializare a psihicului său, te-ai aştepta mai degrabă ca faţa să-i apară la televizor, nu pe bani sau pe cutii de chibrituri.
— Poate că *este* şi la TV, spuse Al.
— Aşa-i, aprobă Pat Conley. N-am încercat. Niciunul dintre noi n-a avut timp să se uite la TV.
— Sammy, spuse Al, înapoindu-i cei cincizeci de cenţi, du-te şi dă drumul televizorului.
— Nu ştiu dacă vreau să mă uit, comentă Edie, în vreme ce Sammy Mundo introducea moneda în fanta anume prevăzută, dându-se apoi într-o parte, ca să umble la butoanele de reglaj.
Uşa camerei se deschise. În prag apăru Joe Chip; Al îi văzu faţa.
— Închide televizorul, spuse Al şi se ridică în picioare. Toată lumea din cameră îl urmări din priviri, în vreme ce se apropia de Joe.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el.
Aşteptă. Joe nu spuse nimic.
— Care-i problema?
— Am închiriat o rachetă ca să mă aducă încoace, răspunse Joe, răguşit.
— Pe tine şi pe Wendy?
Joe ignoră întrebarea:
— Completează un cec pentru navă. E pe acoperiş. Nu am destui bani pentru ea.
Adresându-se lui Walter W. Wayles, Al întrebă:
— Poţi oferi asemenea fonduri?
— Pentru aşa ceva pot. Mă duc să aranjez cu nava.
Luându-şi servieta, Wayles părăsi încăperea. Joe rămase în prag, tăcut. Arăta cu o sută de ani mai bătrân decât atunci când

îl văzuse Al ultima oară.

— În biroul meu...

Joe se întoarse cu spatele către masă; clipi, ezită.

— Nu... nu cred că ar trebui să vedeţi. Bărbatul de la moratorium era cu mine când am găsit-o. A spus că nu putea face nimic; trecuse prea mult timp. Ani.

— *Ani?* repetă Al, înmărmurit.

Joe spuse:

— Să mergem jos, în biroul meu.

Îl conduse pe Al afară din sala de şedinţe, în hol, apoi către lift.

— Pe drumul de întoarcere aici, nava mi-a dat tranchilizante. Asta figurează pe nota de plată. Într-adevăr, acum mă simt mult mai bine. De fapt, nu mai simt nimic. Probabil că e din cauza medicamentelor. Îmi închipui însă că în clipa în care efectul lor va dispărea, voi simţi din nou totul.

Sosi liftul. Coborâră împreună, fără să spună nimic, până când ajunseră la etajul trei, unde-şi avea Joe biroul.

— Nu te sfătuiesc să te uiţi. Joe descuie uşa, lăsându-l pe Al în încăpere. Depinde însă de tine. Dacă eu am reuşit să rezist, probabil vei reuşi şi tu.

Aprinse plafoniera.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Al, după un moment de tăcere.

— Nu deschide sacul, îl preveni Joe.

— N-o să-l deschid. Când s-a petrecut totul? În dimineaţa asta sau noaptea trecută?

— În mod clar s-a întâmplat devreme, în cursul serii, poate chiar înainte ca ea să fi ajuns în cameră. Noi – proprietarul acela de moratorium şi cu mine – am găsit bucăţi de haine pe coridor. Care duceau spre uşa mea. Dar ea trebuie să fi fost în stare normală, sau aproape normală, când a trecut prin holul hotelului; oricum, nimeni n-a observat nimic. Şi, într-un hotel atât de mare, există continuu cineva de pază, iar faptul că ea a reuşit să ajungă în camera mea...

— Mda, asta dovedeşte că era cel puţin în stare să meargă. Oricum, aşa pare probabil.

Joe spuse:

— Mă gândesc la noi, ceilalţi.

— La ce te referi?

— Acelaşi lucru. O să ni se întâmple şi nouă.

— Cum s-ar putea una ca asta?

— Ei cum i s-a întâmplat? Din cauza exploziei. O să murim în acelaşi fel, unul după altul. Pe rând. Până când nu va mai rămâne niciunul dintre noi. Până când fiecare vom fi numai cinci kilograme de piele şi de păr, într-un sac de plastic, cu câteva oase uscate, risipite înăuntru.

— Bun, zise Al. Există o forţă anume care acţionează producând o îmbătrânire rapidă. Acţionează încă de pe vremea – sau începând cu – explozia de pe Lună. Lucrul ăsta îl ştiam deja. Ştim de asemenea, sau credem că ştim, că o altă forţă, de sens contrar, acţionează în prezent, făcând lucrurile să evolueze într-o direcţie opusă. Ceva având legătură cu Runciter. Banii noştri au început să aibă pe ei imaginea lui. O cutie de chibrituri…

— A fost şi pe videofonul meu, spuse Joe. La hotel.

— *Pe* videofon? Cum?

— Nu ştiu; pur şi simplu, a fost acolo. Nu pe ecran, nu în partea video. Doar vocea i s-a auzit.

— Ce spunea?

— Nimic deosebit.

Al îl privi cercetător.

— Dar el te putea auzi? întrebă, în cele din urmă.

— Nu. Am încercat să-i vorbesc. Dar era o legătură exclusiv într-un singur sens; îl ascultam şi-atât.

— Deci din cauza asta n-am putut să iau legătura cu tine?

— De asta n-ai putut, încuviinţă Joe.

— Tocmai voiam să încercăm la televizor, când ai apărut tu. Îţi dai seama că n-a apărut nimic în ziare în legătură cu moartea lui. Ce porcărie!

Nu-i plăcea cum arăta Joe Chip. Bătrân, mic şi obosit, gândi. Aşa începe oare? *Trebuie să stabilim legătura cu Runciter,* îşi spuse. Să fii în stare să-l auzi nu-i de-ajuns; în mod evident, el încearcă să ia legătura cu noi, dar…

Dacă o să reuşim să supravieţuim chestiei ăsteia, va trebui să luăm legătura cu el.

— Faptul de a-l capta la televizor n-o să ne ajute cu nimic, îi explică Joe. O să fie la fel ca la videofon. Doar dacă nu cumva ne va spune el cum să comunicăm. Poate că el *poate* să ne spună, poate că ştie. Poate că înţelege ce s-a întâmplat.

— Ar trebui să înţeleagă ce i s-a întâmplat lui însuşi. Ceva ce noi nu ştim.

Într-un fel oarecare, îşi spuse Al, încă trăieşte, chiar dacă moratoriumul n-a reuşit să-l trezească. Evident, proprietarul

moratoriumului şi-a dat toată silinţa pentru un client de o asemenea importanţă.

— Von Vogelsang l-a auzit la telefon? îl întrebă el pe Joe.

— A încercat. Dar tot ce-a obţinut a fost tăcerea, apoi nişte fâsâituri, după toate aparenţele venind de undeva, de foarte de departe. Am ascultat şi eu asta. Nimic. Sunetul nimicului absolut. Ceva foarte straniu.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Al. Nu era sigur de ce. M-aş fi simţit mult mai bine dacă l-ar fi auzit şi von Vogelsang. Cel puţin aşa am fi putut fi siguri că s-a aflat acolo, că n-a fost o halucinaţie a ta.

Sau, în acelaşi fel, se gândi el, din partea noastră, a tuturor. Ca în cazul cutiei de chibrituri.

Dar unele dintre întâmplări nu fuseseră, în mod hotărât, halucinaţii; nişte maşini refuzaseră monede ieşite din circulaţie, maşini obiective, concepute să reacţioneze doar la proprietăţi fizice. Aici nu pot fi amestecate niciun fel de elemente psihologice. Maşinile nu au imaginaţie.

— O să părăsesc clădirea asta pentru o vreme, zise Al. Gândeşte-te la un oraş sau un orăşel, la întâmplare, cu care niciunul dintre noi n-a avut de-a face vreodată şi unde niciunul dintre noi nu merge sau n-a fost niciodată.

— Baltimore, zise Joe.

— În regulă, plec la Baltimore. Voi vedea dacă un magazin ales la întâmplare acceptă banii Runciter.

— Cumpără-mi nişte ţigări, spuse Joe.

— OK, o să fac şi asta; voi vedea dacă ţigările dintr-un magazin din Baltimore, ales la întâmplare, au fost şi ele afectate. Voi verifica, de asemenea, şi alte produse; voi lua probe la întâmplare. Vrei să vii cu mine sau vrei să te duci sus, să le povesteşti şi lor despre Wendy?

— Merg cu tine, răspunse Joe.

— Poate că n-ar trebui să le spunem ce i s-a întâmplat lui Wendy.

— Eu cred c-ar trebui, îl contrazise Joe. De vreme ce urmează să ni se întâmple din nou. S-ar putea întâmpla chiar înainte ca noi să ne întoarcem. S-ar putea întâmpla chiar acum.

— Atunci am face bine să încheiem călătoria la Baltimore cât mai repede, constată Al.

Porni spre uşa biroului. Joe Chip îl urmă.

Părul meu este atât de uscat, atât de greu de întreţinut... Ce-i rămâne atunci de făcut unei fete? Doar să-l ungă cu crema revitalizantă Ubik. În numai cinci zile veţi descoperi o nouă înfăţişare a părului dumneavoastră, o nouă strălucire. Iar sprayul Ubik pentru coafură, folosit conform indicaţiilor, este absolut inofensiv.

Capitolul 9

Au ales supermagazinul Oamenii Norocoşi, de la periferia oraşului Baltimore.

La tejghea, Al îi ceru vânzătorului autonom computerizat:

— Dă-mi un pachet de Pall Mall.

— Wings sunt mai ieftine, observă Joe.

Enervat, Al spuse:

— Nu se mai fac Wings. De ani de zile.

— Ba se fac, îl contrazise Joe, dar nu se mai face reclamă la ele. Este o ţigară cinstită, care nu pretinde nimic.

Îi ceru vânzătorului:

— Schimbă Pall Mall-ul cu Wings!

Pachetul de ţigări alunecă prin sistemul de ejectare până la tejghea.

— Nouăzeci şi cinci de cenţi, anunţă vânzătorul-automat.

— Poftim o bancnotă de zece poscredite.

Al introduse banii în maşină, ale cărei circuite începură să bâzâie în timp ce verifica bancnota.

— Restul dumneavoastră, domnule, spuse vânzătorul, depozitând un teanc frumos aşezat de bancnote şi de monede în faţa lui Al. Acum vă rog să vă daţi la o parte.

Deci banii Runciter sunt valabili, îşi spuse Al în vreme ce el şi Joe se fereau din calea următorului client, o doamnă mai în vârstă, purtând un impermeabil din pânză de culoarea afinelor şi o geantă pentru cumpărături, model mexican, din sfoară împletită. Cu precauţie, Al deschise pachetul de ţigări.

Ţigările i se sfărâmară între degete.

— Ar fi dovedit ceva, spuse Al, dacă ar fi fost vorba de un pachet de Pall Mall. Eu mă aşez din nou la rând.

Se pregătea s-o facă, moment în care descoperi că doamna în vârstă, corpolentă şi cu haina de culoare închisă, se certa violent cu vânzătorul automat.

— Era moartă când am ajuns acasă, strigă ea cu o voce

ascuţită. Poftim, poţi s-o iei înapoi.

Aşeză pe tejghea un ghiveci de flori; acesta, văzu Al, conţinea o plantă lipsită de viaţă, poate o azalee, în starea în care se găsea, nu se putea distinge prea bine.

— Nu vă pot restitui banii, răspunse vânzătorul. Noi nu oferim garanţii pentru viaţa plantelor pe care le vindem. Regula noastră de bază este: „Cumpărătorule, ai grijă.” Aşa că vă rog să vă daţi la o parte.

— Şi *Saturday Evening Post,* ripostă doamna în vârstă, pe care l-am luat de la standul vostru de ziare, era vechi de mai bine de un an. Ce se întâmplă cu voi? Iar cina cu viermi marţieni de la TV…

— Următorul client, spuse vânzătorul, fără s-o ia în seamă.

Al ieşi din rând. Rătăci prin magazin până când ajunse la cutiile cu ţigări – toate mărcile imaginabile – aranjate până la înălţimi de doi metri jumătate şi chiar mai mult.

— Ia un cartuş, îi spuse el lui Joe.

— Domino, spuse Joe. Au acelaşi preţ cu Wings.

— Dumnezeule, nu cumpăra marfă care nu se vinde; alege ceva gen Winston sau Kool.

Scoase cu mâna lui un cartuş din grămadă.

— E gol.

Agită cutia.

— Pot să-ţi spun asta după greutate.

Totuşi, în interiorul cutiei, se simţea ceva care izbea pereţii, ceva uşor şi mic; deschise ambalajul şi se uită înăuntru.

Un bileţel scris de mână. Cu un scris familiar atât lui, cât şi lui Joe. Îl scoase şi îl citiră împreună:

„Absolută nevoie să iau legătura cu voi. Situaţie serioasă, care în mod sigur va deveni din ce în ce mai gravă odată cu trecerea timpului. Există mai multe explicaţii posibile, pe care le voi discuta cu voi. Oricum, nu vă daţi bătuţi. Îmi pare rău de Wendy Wright; în privinţa ei, noi am făcut tot ce-am putut.”

— Deci ştie despre Wendy, constată Al. Ei bine, poate că asta înseamnă că lucrurile nu se vor repeta şi cu noi, cei care-am mai rămas.

— Un cartuş de ţigări luat la întâmplare, zise Joe, într-un magazin ales la întâmplare, dintr-un oraş ales la întâmplare şi iată că găsim un bilet trimis nouă de Glen Runciter. Oare ce se află în celelalte cutii? Acelaşi bilet?

Dădu jos un cartuş de LM, îl scutură, apoi îl deschise. Zece pachete de ţigări, plus alte zece dedesubtul lor; absolut normal. Oare aşa să fie? se întrebă Al. Scoase unul dintre pachete.

— Poţi vedea că sunt în regulă, spuse Joe alegând un alt cartuş din mijlocul stivei. Şi ăsta-i plin.

Nu-l mai deschise; în loc de asta, scoase un altul. Apoi un altul. Toate aveau în interior pachete de ţigări.

Şi toate se fărâmiţară între degetele lui Al.

— Mă întreb cum de-a ştiut că vom veni aici, se miră Al. Şi cum de-a ştiut că vom încerca tocmai cartuşul acela.

N-avea niciun sens. Şi totuşi, chiar şi aici se putea vedea acţionând perechea de forţe opuse. Învechirea contra lui Runciter, îşi spuse Al. În întreaga lume. Poate în întregul Univers. Poate că Soarele se va stinge, presupuse Al, iar Glen Runciter îl va înlocui cu un altul. Dacă va putea.

Da, medită el, asta-i întrebarea. Cât de mult poate face Runciter?

Sau altfel pusă problema, până unde poate să meargă procesul de alterare?

— Hai să încercăm altceva, zise Al; merse de-a lungul rafturilor, trecând printre rândurile de pachete şi cutii de conserve şi în cele din urmă ajunse la raionul de echipamente electronice din centrul magazinului. Acolo, acţionând din impuls, alese un casetofon foarte costisitor, fabricat în Germania.

— Ăsta pare a fi în regulă, îi spuse el lui Joe, care-l urmase. Luă un casetofon încă sigilat.

— Hai să-l cumpărăm şi să-l luăm cu noi la New York.

— Nu vrei să-l deschizi? se interesă Joe. Să-l încerci, înainte de a-l cumpăra?

— Cred că ştiu deja ce vom găsi, răspunse Al. Şi e ceva ce nu vom putea controla aici.

Merse cu casetofonul la casă.

Întorşi la New York, la sediul Runciter Associates, duseră casetofonul la atelierul firmei.

Un sfert de oră mai târziu, şeful atelierului, după ce demontase mecanismul aparatului, veni să-şi prezinte raportul.

— Toate părţile mobile din etajul de acţionare a benzii sunt uzate. Rola presoare are porţiuni tocite; bucăţi de cauciuc sunt împrăştiate cam peste tot, în interior. Frânele pentru derulare rapidă, înainte şi înapoi, sunt efectiv terminate. E nevoie ca totul să fie curăţat şi gresat. Aparatul a fost folosit din plin; de

fapt, aş spune că necesită o revizie completă, inclusiv curele noi.

— O folosinţă de mai mulţi ani? întrebă Al.

— Posibil. De câtă vreme îl aveţi?

— Astăzi l-am cumpărat, zise Al.

— Nu se poate, exclamă şeful atelierului. Sau, dacă-i aşa, înseamnă că v-au vândut…

— Ştiu ce mi-au vândut, îl întrerupse Al. Ştiam încă de când l-am cumpărat, mai înainte de-a deschide cutia.

Adresându-se lui Joe, spuse:

— Un casetofon nou-nouţ, complet uzat. Cumpărat cu bani ciudaţi, pe care magazinul i-a acceptat. Bani fără valoare, un obiect fără valoare; are o oarecare logică.

— Azi nu-i ziua mea cea mai bună, se plânse şeful atelierului. Dimineaţă, când m-am sculat, mi-am găsit papagalul mort.

— Mort de ce? întrebă Joe.

— Nu ştiu, pur şi simplu mort. Ţeapăn ca o scândură.

Şeful atelierului bâţâi un deget osos în direcţia lui Al.

— O să vă spun ceva ce nu ştiţi despre casetofonul dumneavoastră. Nu-i numai uzat, e un model vechi de patruzeci de ani. Astăzi nu se mai folosesc roţi de ghidare din cauciuc sau curele de transmisie. N-o să mai găsiţi piese de schimb, decât dacă vi le face cineva manual. Şi nu merită; afurisitul ăsta de lucru este o antichitate. Aruncați-l. Uitaţi de el.

— Ai dreptate, spuse Al. N-am ştiut.

Îl însoţi pe Joe la ieşirea din atelier, apoi de-a lungul coridorului.

— Acum discutăm despre altceva decât despre alterare; asta-i o problemă diferită. Şi vom avea greutăţi în a găsi hrană acceptabilă, oriunde şi de orice fel. Cât din mormanele de solduri aflate în supermarketuri va mai fi bun după atâţia ani?

— Conservele, spuse Joe. Şi am văzut o grămadă de conserve la supermarketul acela din Baltimore.

— Acum ştim şi de ce, explică Al. Cu patruzeci de ani în urmă, supermarketurile vindeau o proporţie mult mai mare din produsele lor sub formă de conserve în stare congelată. S-ar putea ca acestea să fie singura noastră sursă de alimente; ai dreptate.

Rămase pe gânduri.

— Dar într-o singură zi s-a sărit de la doi la patruzeci de ani; în ritmul ăsta, mâine, la aceeaşi oră, s-ar putea să se ajungă la o sută de ani. Şi niciun fel de hrană nu mai este consumabilă la o sută de ani după conservare, fie ea în cutii de conserve sau în

orice altceva.

— Ouăle chinezeşti, interveni Joe. Le ţin îngropate în pământ, vreme de o mie de ani, înainte de a le mânca.

— Şi nu-i vorba numai de noi, continuă Al. Bătrâna aia din Baltimore… fenomenul a afectat şi ce-a cumpărat ea, azaleea.

Oare întreaga lume o să moară de foame din cauza unei explozii pe Lună? se întrebă el. *De ce sunt afectaţi toţi, în loc să fim afectaţi numai noi?*

Joe spuse:

— Iată că…

— Taci puţin, se opri Al. Trebuie să mă gândesc la ceva. Poate că Baltimore se află acolo numai când unul dintre noi calcă în acel loc. La fel, supermarketul Oamenii Norocoşi; de îndată ce-am plecat, poate c-a încetat să mai existe. Totuşi, e posibil ca numai noi, cei care-am fost pe Lună, să trăim cu adevărat aceste lucruri?

— O problemă filosofică fără importanţă sau înţeles, conchise Joe.

Şi imposibil de dovedit, într-un fel sau altul.

Al replică, pe un ton caustic:

— Ar fi importantă pentru bătrâna aceea cu impermeabil de culoarea afinelor. Şi pentru ceilalţi ca ea.

— Iată-l pe şeful atelierului, zise Joe.

— Tocmai m-am uitat pe instrucţiunile de folosire ale casetofonului dumneavoastră, anunţă şeful atelierului.

Îi întinse lui Al cărţulia, păstrând pe faţă o expresie foarte greu de descifrat.

— Aruncaţi numai o privire.

Dintr-o dată se răzgândi şi trase broşura înapoi spre el.

— O să vă scutesc de deranjul de a o mai citi; uitaţi-vă aici, pe ultima pagină, unde scrie cine a făcut afurisitul ăsta de obiect şi unde trebuie trimis pentru reparaţii.

— „Fabricat de filiala Runciter din Zürich, citi Al, cu voce tare. Şi există o staţie de întreţinere în Confederaţia Nord-Americană – în Des Moines. Acelaşi nume ca şi pe cutia de chibrituri…

Îi dădu lui Joe cărţulia şi hotărî:

— Mergem la Des Moines. Această broşură este primul semn de legătură între cele două localizări.

Mă întreb însă, de ce Des Moines, îşi spuse în gând.

— Poţi să-ţi aminteşti, îi ceru el lui Joe, orice legătură pe care a avut-o vreodată Runciter, în timpul vieţii sale, cu Des Moines?

Joe spuse:
— Runciter s-a născut acolo. Este locul unde şi-a petrecut primii cincisprezece ani din viaţă. Din când în când, obişnuia să menţioneze acest lucru.
— Deci acum, după moartea sa, s-a întors acolo. Într-un fel sau altul.
Aşadar, Runciter se află în Zürich, gândi el, şi în acelaşi timp în Des Moines. În Zürich are un metabolism cerebral ce poate fi măsurat; corpul său fizic, de semi-viaţă, este suspendat într-un container în Moratoriumul Preaiubitei Frăţii şi totuşi nu se poate lua legătura cu el. În Des Moines nu are o existenţă fizică şi totuşi, în mod evident, acolo legătura poate fi stabilită – de fapt, *a fost* stabilită, prin asemenea mijloace, cum ar fi cărţulia cu instrucţiuni – cel puţin într-o direcţie, de la el la noi. Iar între timp, îşi continuă Al raţionamentul, lumea noastră decade, se răsuceşte în sine însăşi aducând la suprafaţă faze trecute ale realităţii. Până la sfârşitul săptămânii, s-ar putea să ne trezim şi să găsim tramvaie de epocă zăngănind de-a lungul Fifth Avenue. Acele Trolley Dodgers, se gândi şi se întrebă ce-o fi însemnând asta. Un termen abandonat, ivit din trecut; o emanaţie a minţii lui, îndepărtată şi ceţoasă, care ştergea realitatea prezentă. Chiar şi numai această percepţie nedesluşită, încă subiectivă, îl făcu să nu se simtă în largul său; devenise deja prea reală, o entitate despre care nu ştiuse niciodată nimic, înainte de acest moment.
— Trolley Dodgers, rosti el, cu voce tare.
Vechi de cel puţin o sută de ani. În mod obsesiv, termenul îi rămase fixat în minte: nu-l putea uita.
— De unde ştiţi cuvintele astea? întrebă şeful de atelier. Nimeni nu le mai ştie: este vechiul nume pentru Brooklyn Dodgers.
Se uită la Al, bănuitor. Joe spuse:
— Mai bine am merge sus. Să ne asigurăm că sunt toţi teferi. Mai înainte de a pleca la Des Moines.
— Dacă nu pornim imediat într-acolo, comentă Al, s-ar putea ca drumul să înceapă să dureze o zi sau chiar două.
Asta pe măsură ce mijloacele de transport involuează, gândi el. De la propulsia cu rachete la cea cu reacţie, de la avionul cu reacţie la avionul cu motor cu piston, apoi la mijloacele de călătorie terestre cum ar fi trenul tras de o locomotivă cu cărbuni, trăsura cu cai dar nu putea să regreseze chiar atât de mult, îşi spuse. Şi totuşi, avem deja în mâinile noastre un

casetofon vechi de patruzeci de ani, care foloseşte un sistem de curele de transmisie şi o roată de cauciuc pentru ghidarea benzii. În final, poate că toate astea se puteau întâmpla.

El şi Joe merseră repede către lift; apăsă butonul şi aşteptară amândoi crispaţi, fără să spună nimic; retraşi în propriile lor gânduri.

Liftul veni zdrăngănind din toate încheieturile; gălăgia îl trezi pe Al din introspecţie. Cu un gest reflex, dădu de-o parte grilajul uşii de siguranţă.

Şi se trezi în faţa unei cabine deschise, cu ornamente din alamă lustruită, suspendată de un cablu. Un operator îmbrăcat în uniformă, cu privirea opacă, stătea pe un scaun înalt, acţionând maneta; se uită la ei, indiferent. Ceea ce simţi Al, totuşi, nu era indiferenţă.

— Nu intra, îi spuse el lui Joe, trăgându-l înapoi. Uită-te la asta şi gândeşte-te; încearcă să-ţi aminteşti liftul cu care am mers astăzi, ceva mai devreme, acţionat hidraulic, închis, automat, complet silenţios…

Tăcu. Pentru că drăcia aceea, veche şi zdrăngănitoare, se estompase şi, în locul ei, liftul familiar îşi reluase existenţa. Şi totuşi, simţea încă prezenţa celuilalt ascensor, mai vechi; pândea undeva, la periferia câmpului său vizual, ca şi cum ar fi fost gata să se repeadă de îndată ce el şi Joe n-ar mai fi fost atenţi. Vrea să se întoarcă, îşi dădu el seama. Are *intenţia* să se întoarcă. Putem să amânăm pentru un timp acest lucru; probabil câteva ore, cel mult. Acţiunea forţei retrograde este în continuă creştere; formele arhaice tind să devină dominante mai repede decât credeam. Acum, la fiecare oscilaţie este vorba de câteva sute de ani. Ascensorul pe care tocmai l-am văzut trebuie să fi fost vechi de un secol.

Cu toate acestea, îşi spuse, s-ar părea că suntem încă în stare să exercităm un oarecare control asupra respectivului proces. Am forţat liftul realităţii contemporane să-şi recapete existenţa. Dacă noi am rămâne cu toţii împreună, dacă am funcţiona ca o entitate de – nu două – ci de douăsprezece minţi…

— Ce-ai văzut? îl întrebă Joe. Ce te-a făcut să-mi spui să nu mă urc în lift?

Al rosti gânditor:

— Tu n-ai văzut ascensorul cel vechi? Cabină deschisă, alamă, cam de pe la 1910? Cu operatorul stând cocoţat pe scaunul lui? …

— Nu, spuse Joe.

— Dar ai văzut *ceva?*

— Asta.

Joe arătă cu mâna.

— Liftul obişnuit pe care-l văd în fiecare zi când vin la serviciu. Am văzut ceea ce văd întotdeauna, ceea ce văd şi acum.

Intră în cabină şi se întoarse cu faţa spre Al.

Atunci înseamnă că percepţiile noastre încep să difere, realiză Al. Se întrebă ce înţeles avea acest lucru.

Părea ameninţător, nu-i plăcea câtuşi de puţin. În felul său, neclar şi înfricoşător, fenomenul se arăta a fi cea mai periculoasă schimbare de la moartea lui Runciter încoace. Nu mai regresăm toţi cu aceeaşi viteză şi avu o senzaţie acută, intuitivă, că Wendy Wright încercase exact aceeaşi senzaţie înaintea morţii ei.

Se întrebă cât timp îi mai rămăsese lui.

Devenise acum conştient de un fel de răceală insidioasă, strecurându-i-se pe furiş în suflet şi care, într-un moment anterior, imposibil de rememorat, începuse să-l cuprindă încercându-l atât pe el, cât şi lumea dimprejur. Îi aducea aminte de ultimele lor minute petrecute pe Lună. Răceala distrugea suprafaţa obiectelor; o deforma, o umfla, devenea vizibilă prin nişte bulbi asemănători unor becuri ce oftau cu zgomot şi apoi plesneau. Frigul pătrundea prin nenumăratele răni deschise, până în inima lucrurilor, în miezul care le făcea să trăiască. Ceea ce vedea acum părea să fie un deşert de gheaţă din care răsăreau bolovani rigizi. Un soi de vânt bătea cu disperare peste câmpia în care se transformase realitatea; vântul se congelă, transformându-se în gheaţă şi majoritatea bolovanilor dispărură. Iar la marginea câmpului său vizual îşi făcu apariţia întunericul; zări doar o mică parte din acesta.

Dar, gândi el, asta-i doar o proiecţie creată de mine. Nu Universul este cel îngropat sub straturi de vânt, ger, întuneric şi gheaţă; toate acestea au loc în interiorul meu şi totuşi mi se pare că le văd în afară. Ciudat, îşi spuse. Oare întreaga lume se află în interiorul meu? Înghiţită de corpul meu? Când s-a întâmplat asta?

Trebuie să fi fost o manifestare a morţii, îşi dădu el seama. Nesiguranţa pe care o resimt, încetinirea până la entropie, iată în ce constă procesul, iar gheaţa pe care o văd e rezultatul succesului acestui proces. Când mă voi stinge, se gândi, întregul Univers va dispărea. Dar cum rămâne cu diversele lumini pe

care-ar trebui să le văd, intrările către noi pântece? Unde este îndeosebi lumina roşie, fumegândă, a cuplurilor ce fac dragoste? Şi lumina întunecată şi lipsită de strălucire, semnificând lăcomia animală? Tot ceea ce pot distinge, se gândi, este întunericul atotcuprinzător şi o cumplită pierdere de căldură, o câmpie care se răceşte, abandonată de soarele său.

Asta nu poate fi moartea normală, îşi spuse. Este nefiresc; obişnuitul moment de descompunere a fost înlocuit cu un alt factor, impus în detrimentul lui, o presiune arbitrară şi forţată.

Poate c-aş fi în stare să înţeleg totul, gândi el, dac-aş putea să mă întind şi să mă odihnesc, dac-aş reuşi să adun suficientă energie cât să gândesc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Joe, în vreme ce urcară împreună în lift.

— Nimic, replică sec Al.

Ceilalţi s-ar putea să scape, gândi, eu însă nu…

Împreună cu Joe îşi continuă ascensiunea, în linişte goală.

Când intră în sala de conferinţe, Joe realiză că Al nu mai este cu el. Întorcându-se, cercetă din priviri coridorul; îl observă pe Al stând de unul singur, în picioare, fără să mai înainteze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou.

Al nu se mişcă.

— Te simţi bine? întrebă Joe, mergând înapoi către el.

— Mă simt obosit, mărturisi Al.

— Nu arăţi prea grozav, recunoscu Joe, încercat de o profundă nelinişte.

Al spuse:

— Mă duc la toaletă. Tu ia-o înainte şi întâlneşte-te cu ceilalţi; convinge-te că sunt în regulă. Vin şi eu, cât pot de repede.

Începu să se depărteze nesigur; părea zăpăcit.

— O să-mi revin, îl asigură el pe Joe.

Porni de-a lungul coridorului, oprindu-se din loc în loc, ca şi cum i-ar fi fost dificil să distingă drumul.

— Merg cu tine, spuse Joe. Ca să fiu sigur că ajungi.

— Poate că dac-o să-mi stropesc puţin faţa cu apă caldă… începu Al; găsi uşa cu acces gratuit de la toaleta bărbaţilor şi, cu ajutorul lui Joe, o deschise şi dispăru înăuntru. Joe rămase pe coridor. E ceva în neregulă cu el, îşi spuse. Vederea vechiului lift a produs o schimbare în comportamentul lui. Se întrebă de ce.

Al reapăru.

— Ce este? întrebă Joe, văzându-i expresia feţei.

— Hai s-arunci o privire, spuse Al; îl duse pe Joe la toaleta bărbaţilor şi arătă spre peretele cel mai îndepărtat. Graffiti, îl lămuri el. Ştii, fel de fel de cuvinte mâzgălite. Cum găseşti întotdeauna în toaletele pentru bărbaţi. Citeşte!

În creion sau cu pix cu pastă roşie, cuvintele spuneau:

SĂRIŢI ÎN PIȘOAR ŞI STAŢI ÎN CAP.
EU SUNT CEL VIU.
VOI SUNTEŢI CU TOŢII MORŢI.

— Ăsta nu-i scrisul lui Runciter? întrebă Al. Îl recunoşti?

— Da, încuviinţă Joe. E scrisul lui Runciter.

— Deci acum ştim adevărul, spuse Al.

— Aşa să fie, oare?

Al spuse:

— Bineînţeles. Este evident.

— Al dracului mod de a-l afla. De pe peretele unei toalete pentru bărbaţi.

Simţi, mai mult decât orice altceva, o supărare amară.

— Aşa sunt graffiti-urile; aspre şi directe. Am fi putut să ne uităm la televizor, să ascultăm videofonul şi să citim ziarele luni întregi – pentru veşnicie, poate – fără să aflăm. Fără să ni se fi spus totul ca acum, pe şleau.

Joe protestă:

— Dar noi nu suntem morţi. Cu excepţia lui Wendy…

— Suntem în semi-viaţă. Probabil încă pe *Pratfall II;* ne găsim, probabil, pe drumul de întoarcere de pe Lună pe Pământ, după explozia care ne-a omorât, ne-a omorât *pe noi,* nu pe Runciter. Iar el încearcă să capteze fluxul de protofazoni ce vine de la noi. Până acum n-a reuşit; noi nu putem trece din lumea noastră într-a lui. El însă a găsit o cale să ajungă până la noi. Îl recepţionăm la fiecare pas, chiar şi în locuri alese la întâmplare. Prezenţa lui ne invadează din toate părţile, pe el şi numai pe el, pentru că e singura persoană care încearcă să…

— A lui şi numai a lui, îl întrerupse Joe. În loc de „pe el”; aşa ai spus „pe el”.

— Mi-e rău, se plânse Al.

Dădu drumul la apă şi începu să se stropească pe faţă. Nu era apă fierbinte totuşi, constată Joe: conţinea bucăţi de gheaţă ce crăpau şi se topeau.

— Întoarce-te în sala de conferinţe. O să vin şi eu când o să

mă simt mai bine; presupunând că mă voi mai simţi vreodată bine…

— Cred c-ar trebui să stau aici, cu tine, spuse Joe.

— Nu, fir-ar să fie, ieşi!

Cu faţa pământie şi cuprinsă de panică, Al îl împinse spre uşa toaletei; îi făcu vânt pe coridor.

— Du-te, convinge-te că sunt în regulă!

Al intră din nou în toaletă, ducându-şi mâinile la ochi; dispăru din vedere, atunci când se închise uşa.

Joe ezită.

— OK, mormăi, voi fi în sala de conferinţe cu ei.

Aşteptă, ascultând; nu auzi nimic.

— Al? întrebă.

Dumnezeule, îşi zise. E cumplit. Se întâmplă ceva cu el.

— Vreau să văd cu propriii mei ochi, spuse împingând uşa, dacă te simţi într-adevăr bine.

Cu o voce calmă şi joasă, Al răspunse:

— E prea târziu, Joe. Nu te uita.

Toaleta bărbaţilor se cufundase în întuneric; în mod clar, Al reuşise să stingă lumina.

— Nu poţi să mă ajuţi în niciun fel, adăugă el cu o voce slabă, dar sigură. N-ar fi trebuit să ne despărţim de ceilalţi; din cauza asta i s-a întâmplat lui Wendy ce i s-a întâmplat. Poţi să rămâi în viaţă cel puţin pentru un timp, dacă te duci şi stai *împreună* cu ei. Spune-le acest lucru; fii sigur că-l vor înţelege cu toţii. Tu înţelegi?

Joe întinse mâna spre întrerupător.

O lovitură slabă şi moale îl atinse prin întuneric; îngrozit, îşi retrase mâna, şocat de neputinţa loviturii lui Al. Asta spunea totul. Nu mai avea nevoie să vadă.

— Mă duc să mă întâlnesc cu ceilalţi, anunţă el. Da, înţeleg. E dificil de suportat?

Tăcere, după care o voce imaterială şopti:

— Nu, nu e dificil de suportat. Vreau doar…

Vocea i se stinse. Din nou, numai tăcerea.

— Poate că te voi revedea cândva, spuse Joe.

Ştia că e un gest deplasat şi se înspăimântă auzindu-se debitând asemenea inepţii. Dar era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Dă-mi voie să încerc altfel, zise, dar ştia că Al nu-l mai aude. Sper că te simţi mai bine, continuă. Mă întorc după ce le povestesc despre cele scrise pe perete. Le voi spune să nu vină

aici şi să se uite, pentru că s-ar putea să…

Încercă să găsească o ieşire, să exprime corect ceea ce trebuia.

— S-ar putea să te deranjeze, termină el.

Niciun răspuns.

— Ei bine, pe curând, spuse Joe şi ieşi din întunecimea toaletei pentru bărbaţi.

O luă nesigur de-a lungul coridorului, până la sala de conferinţe; oprindu-se pentru o clipă, inspiră o dată, profund şi agitat, apoi împinse uşa, deschizând-o.

Televizorul montat în peretele cel mai îndepărtat urla din răsputeri o reclamă comercială pentru detergenţi; pe marele ecran color, tridimensional, o gospodină examina cu ochi critic un prosop din blană sintetică imitând foca; cu o voce ascuţită şi pătrunzătoare, femeia declară că obiectul nu este potrivit să ocupe un loc în baie. Apoi ecranul oferi vederii această baie şi pe peretele de acolo se văzură de asemenea graffiti-uri. Acelaşi scris familiar care, de data asta anunţa:

APLECAŢI-VĂ PESTE CADĂ ŞI APOI PLONJAŢI.
CU TOŢII SUNTEŢI MORŢI. EU SUNT VIU.

O singură persoană privea totuşi televizorul din marea sală de conferinţe. Joe se afla singur într-o încăpere goală. Ceilalţi, tot grupul, dispăruseră.

Se întrebă unde-or fi. Şi dacă el avea să mai trăiască suficient de mult pentru a-i găsi. Se părea însă că lucrurile nu vor sta aşa.

V-a scos din minţi mirosul de transpiraţie? Zece zile cu deodorantul spray UBIK vă rezolvă toate grijile, vă readuce în miezul acţiunii. Atunci când e folosit conform instrucţiunilor, într-un program conştient de igienă corporală, este lipsit de pericol.

Capitolul 10

Crainicul de la televiziune spuse:

— Şi acum din nou Jim Hunter, cu ultimele ştiri.

Pe ecran apăru faţa bronzată şi spână a prezentatorului de ştiri.

— Glen Runciter s-a întors astăzi în oraşul său natal, dar n-a fost genul de întoarcere care să înveselească inima cuiva. Ieri, nenorocirea a lovit Runciter Associates, probabil cea mai cunoscută organizaţie de protecţie de pe Pământ. În cursul unei explozii provocate de terorişti la o instalaţie subterană secretă de pe Lună, Glen Runciter a fost rănit mortal şi a decedat înainte ca rămăşiţele sale să fi putut fi transferate în containerul frigorific. Transportat la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii din Zürich, s-au depus toate eforturile pentru a-l readuce pe Runciter la stadiul de semi-viaţă, dar în zadar. Ca semn al recunoaşterii înfrângerii, acum aceste eforturi au încetat, iar corpul lui Glen Runciter a fost trimis aici, la Des Moines, unde va fi expus pe catafalc, la Capela Bunului Păstor.

Ecranul arătă o clădire din lemn, albă şi demodată, cu o mulţime de persoane agitându-se în jurul ei.

Mă întreb cine a autorizat transferul la Des Moines, îşi zise Joe Chip.

— Hotărârea tristă, dar inexorabilă, luată de soţia lui Glen Runciter, continuă vocea prezentatorului, a dus la acest capitol final pe care îl urmărim acum. Doamna Ella Runciter, ea însăşi aflată în stare de criogenizare, stare în care sperase să-şi întâlnească soţul a fost readusă la semi-viaţă pentru a lua cunoştinţă de această calamitate. Doamna Runciter a aflat azi-dimineaţă despre soarta soţului său şi a dat instrucţiuni să fie abandonate eforturile de a trezi o întârziată semi-viaţă în bărbatul cu care sperase să se reunească, speranţă înşelată de realitate.

O fotografie a Ellei, făcută când aceasta era în viaţă, apăru rapid pe ecran.

— Într-un ritual solemn, continuă prezentatorul, angajaţii de la Runciter Associates, îndureraţi, s-au adunat în Capela Bunului Păstor, pregătindu-se cât au putut mai bine, având în vedere circumstanţele, să-şi prezinte ultimele omagii.

Ecranul arăta acum terenul de aterizare de pe acoperişul morgii; o navă parcată în poziţie verticală îşi deschise sasul şi din ea ieşiră mai mulţi bărbaţi şi femei. Un microfon, întins de reporteri, îi opri.

— Spuneţi-mi, domnule, rosti o voce, probabil a unui ziarist, pe lângă faptul că lucraţi pentru Glen Runciter, îl cunoşteaţi personal, dumneavoastră şi ceilalţi angajaţi de aici? Nu ca şef, ci ca om?

Clipind aidoma unei bufniţe orbite de lumină, Don Denny rosti în microfonul întins către el:

— Cu toţii îl cunoşteam pe Glen Runciter ca om. Îl ştiam ca o persoană deosebită şi ca un cetăţean în care puteam avea încredere. Ştiu că vorbesc şi în numele celorlalţi, atunci când afirm asta.

— Se află aici toţi angajaţii domnului Runciter, sau poate ar trebui să spun foştii angajaţi, domnule Denny?

— Majoritatea suntem aici, zise Don Denny. Domnul Len Niggelman, preşedintele Societăţii de Protecţie, a luat legătura cu noi la New York şi ne-a informat că a aflat de moartea lui Glen Runciter. Ne-a mai spus că trupul decedatului urma să fie adus aici, în Des Moines, şi că ar trebui să mergem şi noi; am fost de acord, aşa că ne-a adus la bordul navei sale. Cea de acolo…

Denny arătă spre nava din care ieşiseră şi ceilalţi.

— Îi suntem recunoscători că ne-a informat despre transferarea de la Moratoriumul din Zürich la morga de aici. Totuşi, mai mulţi dintre noi nu sunt prezenţi, pentru că ei nu se aflau în acel moment în birourile din New York ale firmei; mă refer îndeosebi la inerţialii Al Hammond şi Wendy Wright, precum şi la specialistul firmei în domeniul testării câmpurilor, domnul Chip. Localizarea celor trei ne este necunoscută, dar poate că odată cu…

— Da, îl întrerupse reporterul cu microfonul. Poate că vor vedea emisiunea transmisă prin satelit pe tot Pământul şi vor veni aici, în Des Moines, pentru această ocazie tragică, aşa cum sunt sigur – şi cum fără îndoială sunteţi şi dumneavoastră – că domnul Runciter şi, de asemenea, doamna Runciter şi-ar fi dorit din partea lor. Şi-acum, din nou legătura lui Jim Hunter, în

studioul central de ştiri.

Jim Hunter, reapărând pe ecran, spuse:

— Ray Hollis, al cărui personal cu talente psionice constituie obiectul anihilării inerţiale şi, ca atare, ţinta organizaţiilor de protecţie, a afirmat astăzi, într-o declaraţie dată publicităţii de biroul său de presă, că regretă moartea accidentală a lui Glen Runciter şi că va încerca, pe cât posibil, să asiste la serviciul funerar de la Des Moines. S-ar putea întâmpla, totuşi, ca Len Niggelman, reprezentantul Societăţii de Protecţie (aşa cum am spus mai devreme), să ceară ca el să fie pus sub interdicţie, având în vedere aluziile din partea purtătorilor de cuvânt ai unor organizaţii de protecţie care au afirmat că iniţial Hollis reacţionase la ştirea morţii lui Runciter cu o uşurare prost deghizată.

Prezentatorul Hunter făcu o pauză, ridică o foaie de hârtie, apoi continuă:

— Trecând acum la alte ştiri…

Joe Chip acţionă cu piciorul pedala care controla televizorul, ecranul se stinse şi sunetul se transformă în tăcere.

Treaba asta nu se potriveşte cu graffiti-ul de pe pereţii toaletei, reflectă Joe. Poate că, la urma urmelor, Runciter este mort. Cei de la televiziune aşa cred. Ray Hollis aşa crede. La fel crede şi Len Niggelman. Cu toţii îl consideră mort şi tot ce-avem care să ne spună altceva sunt nişte cuvinte ce-ar fi putut fi mâzgălite de oricine în ciuda ideilor lui Al.

Ecranul TV se aprinse din nou. Spre marea sa surprindere, căci nu apăsase pedala de deschidere. Şi, pe deasupra, aparatul schimba şi canalele; imaginile se succedau, înfăţişări ale unui lucru, apoi ale altuia, până când, în sfârşit, misteriosul autor al operaţiei fu mulţumit. Imaginea finală rămase fixată pe ecran. Faţa lui Glen Runciter.

— Aţi obosit să n-aveţi la ce vă folosi papilele gustative? întrebă Runciter cu vocea sa aspră, familiară. Lumea mâncărurilor dumneavoastră a fost invadată de varză fiartă? De acelaşi vechi, acru, stătut miros de la început de săptămână, indiferent câte monede de zece cenţi băgaţi în fanta cuptorului? Ubik schimbă toate astea; Ubik revigorează aroma mâncării, repune gustul adevărat acolo unde-i este locul şi restaurează mirosul minunat al mâncării.

Pe ecran, un tub de spray, viu colorat, îl înlocui pe Glen Runciter.

— O pulverizare invizibilă, cu Ubik-ul la preţ economic şi veţi

face să dispară temerile apăsătoare şi obsesive cum că întreaga lume s-ar putea transforma în lapte prins, casetofoane uzate şi lifturi învechite, plus alte viitoruri şi încă neobservate manifestări de descompunere. Vedeţi dumneavoastră, deteriorarea lumii în acest mod regresiv este o experienţă normală pentru mulţi oameni aflaţi în semi-viaţă, îndeosebi în stadiile iniţiale, când legăturile cu adevărata realitate sunt încă foarte puternice. Un fel de univers remanent este reţinut ca încărcătură reziduală, resimţit sub forma unui fals mediu înconjurător, foarte schimbător şi nesprijinit de nicio substructură ergică. Acest lucru este valabil mai ales atunci când sunt conectate mai multe sisteme de memorie, ca în cazul grupului vostru. Dar cu Ubik-ul, noua formulă mai-activ-ca-niciodată, totul s-a schimbat!

Ameţit, Joe se aşeză pe un scaun, cu ochii aţintiţi asupra ecranului; o zână ca de desen animat zbura uşurel în spirale, dând ici şi colo cu Ubik.

O gospodină cu ochi duri, dinţi mari şi bărbie de cal luă apoi locul zânei; cu o voce tunătoare, femeia spuse:

— Am ajuns la Ubik după ce-am încercat alte suporturi de realitate, demodate şi fragile. Toate oalele şi cratiţele mele se transformau în grămezi de rugină. Podelele conaptului începuseră să se lase. Soţul meu, Charlie, trecea cu piciorul direct prin uşa dormitorului. Dar acum folosesc Ubik noua formulă, puternic şi economic şi obţin rezultate miraculoase. Uitaţi-vă la frigiderul acesta!

Pe ecran apăru un vechi aparat marca General Electric, dotat cu compresor exterior.

— Ei bine, el a regresat cu optzeci de ani.

— Cu patruzeci şi doi, o corectă Joe, maşinal.

— Dar priviţi-l acum, continuă gospodina, stropind vechea carcasă cu tubul său de spray Ubik. Scântei de lumină vrăjită se aprinseră ca într-un nimb în jurul vechiului frigider şi, cât ai clipi, un modern dispozitiv cu şase uşi, acţionat pe bază de fise, îl înlocui pe cel vechi, în toată splendoarea sa.

— Da – reluă vocea sumbră a lui Runciter – folosind cele mai avantajoase tehnici ale ştiinţei actuale, reîntoarcerea materiei la forme anterioare *poate* fi înfăptuită, ba chiar la un preţ pe care orice proprietar de conapt şi-l poate permite. Ubik este vândut în toate magazinele importante de articole menajere de pe suprafaţa Pământului. A nu se înghiţi. A se feri de foc deschis. Nu vă abateţi de la instrucţiunile de folosire înscrise pe etichetă.

Aşa încât caută-l, Joe. Nu sta acolo, pur şi simplu; du-te şi cumpără un tub de Ubik şi pulverizează-l în jurul tău zi şi noapte.

Ridicându-se, Joe rosti cu voce tare:

— Ştii că sunt aici. Asta înseamnă că poţi să mă auzi şi să mă vezi?

— Bineînţeles, nu pot să te aud, nici să te văd. Această reclamă comercială este înregistrată pe bandă video; am înregistrat-o acum două săptămâni, mai exact, cu douăsprezece zile înaintea morţii mele. Ştiam că va urma explozia bombei; am folosit talente precog.

— Deci, eşti într-adevăr mort!

— Evident, sunt mort. N-ai urmărit acum câteva clipe reportajul de la Des Moines? Ştiu că ai făcut-o, pentru că precogul meu a văzut şi asta.

— Şi cum rămâne cu graffiti-urile de pe peretele toaletei pentru bărbaţi?

Din sistemul audio al televizorului, vocea lui Runciter bubui:

— Un alt fenomen de deteriorare. Du-te şi cumpără un tub de Ubik şi nu ţi se va mai întâmpla nimic; toate aceste lucruri vor înceta.

— Al crede că noi suntem morţi, spuse Joe.

— Al se deteriorează, râse Runciter – o pulsaţie profundă, cu ecou, ce făcu să vibreze sala de conferinţe. Uite ce-i, Joe, am înregistrat afurisitul ăsta de spot publicitar TV pentru a te ajuta, a te ghida, pe tine, în mod deosebit, pentru că noi doi am fost întotdeauna prieteni. Şi ştiam că vei fi foarte dezorientat, căci exact aşa eşti acum, total dezorientat. Ceea ce nu e surprinzător, având în vedere starea ta obişnuită. Oricum, încearcă să te ţii tare; poate că odată ce vei ajunge la Des Moines şi-mi vei vedea corpul întins pe catafalc, te vei linişti.

— Ce este acest „Ubik”? întrebă Joe.

— Cred, totuşi, că e prea târziu să-l mai ajutăm pe Al.

Joe insistă:

— Din ce este făcut Ubik? Cum funcţionează?

— De fapt, probabil că Al a determinat cele scrise pe peretele toaletei. N-ai fi văzut inscripţia, dacă el nu ar fi fost acolo.

— Chiar eşti înregistrat pe bandă, nu-i aşa? întrebă Joe. Nu mă poţi auzi. Este adevărat.

Runciter continuă.

— Şi pe deasupra, Al…

— La naiba, zise Joe dezgustat. N-avea niciun rost. Renunţă.

Gospodina cu fălci ca de cal apăru din nou pe ecranul TV, pentru a încheia reclama; cu vocea mai blândă acum, intonă:

— Dacă magazinul de articole casnice al cărui client sunteţi nu are Ubik, întoarceţi-vă la conaptul dumneavoastră, domnule Chip, şi veţi descoperi că aţi primit prin poştă o mostră gratuită, o mostră de prezentare gratuită, domnule Chip, care vă va permite să vă menţineţi până când veţi putea cumpăra modelul obişnuit.

Apoi dispăru. Televizorul deveni opac şi tăcut. Acelaşi proces care-l pornise acum îl oprise. Deci ar trebui să dau vina pe Al, gândi Joe. Ideea nu-i spunea nimic; simţi ciudăţenia acestei logici, orientarea ei poate deliberat greşită. Al, ţapul ispăşitor; Al, devenit victimă, totul explicat în termenii lui Al. Absurd, îşi spuse. Şi încă ceva, pusese Runciter să-l audă? *Sau doar pretinsese că fusese înregistrat pe bandă video?* Pentru o vreme, în timpul reclamei, Runciter păruse că-i răspunde la întrebări; de-abia la sfârşit cuvintele lui deveniseră nepotrivite. Dintr-o dată se simţi ca o molie neputincioasă, dând din aripi în faţa geamului de la fereastra realităţii, pe care o vedea neclar, din afară.

Un nou gând îi trecu prin minte, o idee stranie. Să presupunem că Runciter înregistrase banda bazându-se pe ipoteza, sprijinită de o informaţie precog incorectă, conform căreia explozia bombei îl va ucide pe el, iar pe ceilalţi îi va lăsa în viaţă. Banda fusese înregistrată în mod cinstit, dar se dovedise a fi o greşeală; Runciter nu murise; ei muriseră, aşa cum spusese graffiti-ul de pe peretele toaletei pentru bărbaţi. Runciter încă trăia. Înainte de explozia bombei, dăduse instrucţiuni ca spotul publicitar să fie difuzat la această oră, iar reţeaua de televiziune exact aşa şi făcuse, Runciter nereuşind să contramandeze ordinul dat iniţial. Acest lucru ar explica diferenţa dintre cele spuse de Runciter pe bandă şi cele scrise pe pereţii toaletei; de fapt, le-ar explica pe amândouă. Ceea ce, după câte îşi dădea el seama, nicio altă ipoteză nu ar putea-o face.

Doar dacă Runciter nu juca vreun scenariu cumplit, bătându-şi joc de ei, indicându-le mai întâi o direcţie, apoi alta. O forţă gigantică şi nenaturală, bântuindu-le vieţile. Care emană fie din lumea vie, fie din cea de semi-viaţă; ori, se gândi el pe neaşteptate, poate chiar din amândouă. În orice caz, controlând tot ceea ce li se întâmplase, sau cel puţin o mare parte din evenimente. Poate că nu şi alterarea, decise el. Nu asta. *Dar de*

ce nu? Poate, se gândi, şi asta. Dar Runciter nu ar admite aşa ceva. Runciter şi Ubik. Ubicuitate, realiză el brusc; de aici derivă cuvântul inventat, numele presupusului spray al lui Runciter. Care probabil nici nu există. Probabil era încă o păcăleală, ca să-i zăpăcească şi mai mult.

În plus, dacă Runciter trăia, atunci existau nu unul, ci doi indivizi cu acest nume: cel original, din lumea reală, care încerca cu disperare să intre în legătură cu ei şi Runciter cel fantasmagoric, care devenise un cadavru în lumea de semi-viaţă, corpul zăcându-i în Des Moines, Iowa. Şi atunci, pentru a împinge acest raţionament până la extrem, alte persoane de aici, cum ar fi Ray Hollis şi Len Niggelman, erau de asemenea fantasme, în vreme ce omologii lor autentici rămăseseră în lumea celor vii.

Extrem de complicat, îşi spuse Joe Chip. Nu-i plăcea câtuşi de puţin situaţia. De acord că avea o calitate simetrică satisfăcătoare, dar, pe de altă parte, îl frapa aspectul ei dezordonat.

O şterg până acasă, se hotărî, iau mostra gratuită de Ubik, apoi mă duc la Des Moines. La urma urmelor, asta m-a îndemnat spotul publicitar de la TV să fac. Şi voi fi mai în siguranţă dacă voi avea la mine un spray Ubik, aşa cum a evidenţiat reclama, în felul ei sprinţar şi inteligent.

Trebuie să iei în seamă asemenea avertismente, îşi spuse el, dacă vrei să rămâi în viaţă sau în semi-viaţă.

Oricare ar fi dintre acestea două.

Taxiul îl lăsă pe terasa de pe acoperişul clădirii ce adăpostea conaptul său; coborî cu scara rulantă şi ajunse la propria-i uşă.

Cu o monedă pe care i-o dăduse cineva – Al sau Pat, nu-şi putea aminti – deschise uşa şi intră.

În sufragerie domnea un miros slab de grăsime arsă, o mireasmă pe care n-o mai întâlnise din copilărie. Ducându-se în bucătărie, descoperi şi cauza. Cuptorul regresase. Se transformase într-un model vechi marca Buck, cu gaz natural, arzătoare îmbâcsite şi o uşă ce făcuse crustă şi nu se închidea complet. Rămase cu ochii aţintiţi la bătrâna maşină de gătit, arhifolosită, apoi descoperi că şi celelalte instalaţii din bucătărie suferiseră metamorfoze similare. Maşina de homeoziare dispăruse cu totul. Aparatul de prăjit pâine se disipase pe parcursul zilei, reapărând sub forma unui model neautomat, rablagit şi ciudat. Nici măcar nu avea sistem de ejectare, constată el, întorcându-l pe toate părţile, fără niciun pic de

tragere de inimă. Frigiderul care-l întâmpină era unul enorm, acţionat prin intermediul unei curele de transmisie, o relicvă ivită Dumnezeu ştie din ce trecut îndepărtat; era încă şi mai arhaic decât modelul cu turelă GE, ce-i fusese arătat în reclama de la televizor. Cafetiera suferise cele mai puţine schimbări; de fapt, într-o anumită privinţă, se îmbunătăţise, îi lipsea acum deschizătura pentru introducerea monedei, funcţionând, în mod evident, gratuit. Acest aspect era valabil pentru toate aparatele, îşi dădu el seama. Mă rog, pentru cele care mai rămăseseră. Asemenea maşinii de homeoziare, echipamentele de distrugere a gunoiului dispăruseră în întregime. Încercă să-şi amintească ce alte instalaţii avusese, dar deja memoria îi devenise neclară; renunţă şi se întoarse în sufragerie.

Televizorul parcursese un lung drum înapoi, în timp; se trezi în faţa unui radio marca Atwater-Kent de pe vremuri, cu modulaţie de frecvenţă, un dulap negru, din lemn, înzestrat cu antene şi fire de împământare. Dumnezeule mare! îşi spuse Joe, consternat.

De ce nu regresase televizorul, în loc de asta, la stadiul de bucăţi diforme de metal şi mase plastice? La urma urmelor, acestea erau constituentele sale; fusese construit din ele, nu dintr-un radio anterior. Poate că astfel se verifica în mod straniu o filosofie veche, la care se renunţase, teoria lui Platon în legătură cu obiectele-idee, cu arhetipurile care, pentru orice clasă de obiecte, erau singurele reale. Forma de receptor TV fusese un tipar impus drept succesorul altor tipare asemenea succesiunii cadrelor dintr-o secvenţă de film. Formele anterioare, reflectă el, trebuie să continue să ducă o viaţă invizibilă, reziduală, în fiecare obiect. Trecutul este latent, este submers, dar mereu acolo, capabil să se ridice la suprafaţă îndată ce ultima imagine imprimată, din nefericire – şi în ciuda experienţelor obişnuite – dispărea. Bărbatul conţinea nu băiatul – ci pe toţi bărbaţii de dinainte, se gândi el. Istoria a început cu mult timp în urmă.

Rămăşiţele deshidratate ale lui Wendy… Procesiunea de forme care se desfăşoară în mod normal, acea procesiune încetase. Şi ultima formă se consumase fără ca nimic să-i succeadă; nicio formă mai nouă, nici următorul stadiu din ceea ce noi înregistrăm sub forma creşterii, nimic care să-i ia locul. Asta trebuie să fie ceea ce trăim sub numele de bătrâneţe; din această absenţă vin degenerarea şi senilitatea. Numai că în acest caz totul s-a petrecut brusc în decurs de câteva ore.

Dar această veche teorie… nu considera oare Platon că ceva supravieţuise totuşi declinului, ceva aflat în interior, incapabil să se altereze? Vechiul dualism; corpul separat de suflet. Corpul terminând aşa cum sfârşise Wendy, sufletul, pasăre ieşită din cuib, zburând aiurea. Poate că aşa e, se gândi el. Ca să te naşti din nou, cum glăsuieşte *Cartea tibetană a morţilor.* Este adevărul adevărat. Hristoase, sper să fie. Pentru că în acest caz ne putem întâlni iarăşi cu toţii. În altă parte a pădurii, ca în *Winnie-the-Pooh,* unde vor exista întotdeauna un băiat şi ursuleţul său jucându-se… o categorie, se gândi, care nu piere. Ca noi toţi. Cu toţii vom sfârşi împreună cu Pooh, într-un loc nou, mai luminos şi mai durabil.

Din pură curiozitate, dădu drumul radioului preistoric; scala din celuloid galben străluci, aparatul emise un bâzâit zgomotos pe frecvenţa de şaizeci de herţi, apoi, în mijlocul paraziţilor şi al pârâiturilor, se făcu auzit un post.

— Este ora familiei Pepper Young, anunţă prezentatorul, pe un gâlgâit de muzică de orgă. Emisiune oferită de Camay, săpunul femeilor frumoase. Ieri Pepper a descoperit că în munca sa de mai multe luni ajunsese la o concluzie neaşteptată, datorită…

Joe închise radioul. Un foileton de dinaintea celui de-al doilea război mondial, îşi spuse el, mirându-se. Ei bine, acest lucru era conform logicii după care avea loc regresiunea formelor în această semilume muribundă sau orice era ea.

Uitându-se prin sufragerie, descoperi o măsuţă pentru servitul cafelei, cu picioare în stil baroc şi partea superioară din sticlă, pe care se odihnea un număr din revista *Liberty.* Şi aceasta data tot dinaintea celui de-al doilea război mondial; revista prezenta un serial intitulat „Lumină în noapte”, o fantezie plasată în viitor, ce presupunea un război atomic. Răsfoi paginile, cuprins de o stare de amorţeală, apoi studie camera în întregime, încercând să identifice alte schimbări.

Podeaua rigidă, neutru colorată, se acoperise acum cu scânduri late, din lemn moale; în centrul camerei era întins un covor turcesc, îmbâcsit de praful atâtor ani.

Pe perete rămăsese un singur tablou, o gravură monocromă, înrămată şi acoperită cu geam, înfăţişând un indian muribund, aşezat pe spatele unui cal. N-o mai văzuse niciodată. Nu-i trezea nicio amintire. Şi nici nu-i păsa vreun pic de ea.

Videofonul fusese înlocuit de un telefon negru, o cutie înaltă, ci receptorul agăţat în furcă. Model anterior celui cu disc.

Ridică receptorul şi auzi o voce de femeie spunând:

— Numărul, vă rog.

Se grăbi să pună receptorul în furcă.

Sistemul de încălzire controlat prin termostat, în mod evident, dispăruse. Într-un colţ al sufrageriei, zări o sobă cu gaz, având inclusiv un burlan larg, din tablă, ce se ridica pe perete până aproape de tavan.

Ducându-se în dormitor, se uită în debara, scotoci pe acolo, apoi strânse elementele unei vestimentaţii complete: pantofi negri cu talpă joasă, ciorapi de lână, pantaloni de golf, cămaşă albastră din bumbac, haină sport din păr de cămilă şi şapcă de golf. Pentru o ţinută mai protocolară, scoase şi puse pe pat un costum albastru-închis, la două rânduri, din stofă cu dunguliţe, bretele, o cravată lată cu model floral şi o cămaşă albă cu guler din celuloid. Dumnezeule, îşi zise el cuprins de panică, în vreme ce, în debara, dădu peste o geantă de golf în care se aflau un set de crose. Ce relicvă!

Se întoarse iarăşi în sufragerie. De data aceasta observă locul în care se aflaseră componentele liniei sale audio de înaltă fidelitate. Tuner-ul multiplex FM, platanul High-hysteresis şi braţul aproape lipsit de greutate, difuzoare, selectoare de frecvenţă, amplificatorul multicanal, toate dispăruseră. În locul lor îl întâmpină o structură înaltă din lemn maroniu; observă manivela şi nu avu nevoie să ridice capacul pentru a şti în ce consta acum sistemul său audio. Ace de bambus, o cutie întreagă, pe etajera de lângă Victrola. Şi o placă de douăzeci şi cinci de cm, cu viteza 78, purtând eticheta neagră Victor şi conţinând înregistrarea orchestrei lui Ray Noble, cu piesa *Plăceri turceşti.* Cam asta era tot ce rămăsese din colecţia lui de benzi şi de LP-uri.

Probabil că până mâine se va trezi echipat cu un fonograf cu cilindru, pus în mişcare printr-o rotiţă elicoidală. Iar pe el urma să asculte Tatăl Nostru.

Un ziar ce părea recent, aflat în partea cea mai îndepărtată a unei sofale înţesate cu lucruri, îi atrase atenţia. Îl ridică şi citi data: Marţi, 12 septembrie 1939. Parcurse în grabă titlurile:

FRANCEZII SUSŢIN CĂ LINIA SIEGFRIED A FOST STRĂPUNSĂ.
SE RAPORTEAZĂ VICTORII ÎN ZONA DIN APROPIEREA LOCALITĂŢII SAARBRUCKEN.
SE VORBEŞTE DESPRE O BĂTĂLIE MAJORĂ ÎN PREGĂTIRE PE

FRONTUL DE VEST.

Interesant, îşi spuse. Cel de-al doilea război mondial abia începuse. Şi francezii credeau că-l vor câştiga. Citi un alt titlu:

RAPORTUL POLONEZILOR SUSŢINE CĂ FORŢELE GERMANE AU FOST OPRITE.
INVADATORII ARUNCĂ NOI FORŢE ÎN LUPTĂ, FĂRĂ A MAI OBŢINE VICTORII.

Ziarul costase trei cenţi. Alt detaliu care-l interesă. Ce mai puteai să cumperi acum cu trei cenţi? se întrebă. Aruncă ziarul la loc, mirându-se încă o dată de cât de nou era. Cam de o zi sau două, presupuse el. Nu mai mult. Deci acum am şi un punct de reper în timp: ştiu exact până unde a mers această regresie.

Rătăcind prin apartament, în căutarea altor schimbări, se trezi în dormitor, faţă în faţă cu o comodă având mai multe sertare. Pe ea se aflau mai multe fotografii înrămate, acoperite cu geam.

Toate erau ale lui Runciter. *Dar nu ale lui Runciter pe care-l ştia el.* Reprezentau un bebeluş, un băieţel, apoi un tânăr. Runciter aşa cum fusese cândva, dar uşor de recunoscut.

Scoţându-şi portofelul, nu găsi înăuntru decât instantanee cu Runciter, nicio fotografie a familiei sale, niciuna a prietenilor. Peste tot Runciter! Puse portofelul la loc, în buzunar, când, cu o tresărire, îşi dădu seama că era făcut din piele naturală, nu din plastic. Ei bine, chestia se potrivea. Pe vremuri pielea organică era încă disponibilă. Şi ce-i cu asta? îşi spuse. Scoţând din nou portofelul, îl cercetă cu multă atenţie; frecă pielea şi resimţi o nouă senzaţie tactilă, una plăcută. Infinit mai bună decât plasticul, decise el.

Întors în sufragerie, cotrobăi de colo-colo, în căutarea fantei familiare pentru scrisori, cavitatea ascunsă în perete care-ar fi trebuit să conţină corespondenţa din acea zi. Aceasta însă dispăruse, nu mai exista. Rămase pe gânduri, încercând să-şi imagineze practicile poştaşilor de odinioară. Pe coridor, în faţa uşii conaptului? Nu. Într-un fel de cutie; îşi aminti termenul de *cutie poştală.* OK, trebuie să fie în cutia poştală, dar unde se amplasau cutiile poştale? La intrarea principală în clădire? Ipoteza – în mod neclar – părea să fie corectă. Va trebui să-şi părăsească conaptul. Corespondenţa se afla la parter, douăzeci de etaje mai jos.

— Cinci cenţi, vă rog, spuse uşa de la intrare, când încercă s-o deschidă.

Un lucru cel puţin nu se schimbase. Uşa cu plată avea în ea o încăpăţânare înnăscută; probabil va rezista mai mult decât orice alt lucru. Până ce totul, cu excepţia ei, se va fi schimbat regresiv de mult timp, probabil în întreg oraşul… dacă nu în întreaga lume.

Plăti uşii cinci cenţi şi-o luă la goană de-a lungul coridorului, către scara rulantă pe care o folosise doar cu câteva minute în urmă. Dar escalatorul se transformase acum într-o înşiruire inertă de trepte de beton. Douăzeci de etaje mai jos, socoti el. Treaptă cu treaptă. Imposibil, nimeni nu putea coborî atâtea etaje pe jos. Liftul. Porni către acesta, apoi îşi aminti ce i se întâmplase lui Al. *Ce-ar fi dacă de data asta aş vedea acelaşi lucru pe care l-a văzut el?* se întrebă. O veche cuşcă metalică suspendată de un cablu, acţionată de un idiot în pragul senilităţii, îmbrăcat în uniformă şi cu o caschetă oficială pe cap. Nu o viziune din 1939, ci una din 1909, o regresie cu mult mai mare decât oricare alta întâlnită de mine până acum.

Mai bine nu risc. Mai bine o iau pe scări.

Resemnat, începu să coboare.

Aproape că ajunsese la jumătatea drumului, când o idee ameninţătoare îi trecu prin minte. Nu mai exista nicio cale de întoarcere sus fie în conaptul său, fie pe terasa de pe acoperişul unde-l aştepta taxiul. Odată ajuns la parter, avea să fie blocat acolo, poate pentru totdeauna. Doar dacă sprayul Ubik nu era îndeajuns de puternic pentru a readuce liftul sau scara rulantă. Călătoria la suprafaţă, îşi spuse. Oare în ce dracu’ va consta asta în clipa când voi ajunge jos? Tren? Căruţă cu coviltir?

Sărind câte două trepte o dată, îşi continuă mohorât coborârea.

Acum era prea târziu ca să se mai răzgândească.

Ajunse la parter, se trezi în faţa unui hol foarte spaţios, incluzând o masă cu tăblia din marmură, foarte lungă, pe care se odihneau două vaze ceramice cu flori, evident irişi. Patru trepte late duceau către uşa dinspre stradă, împodobită cu perdele; răsuci clanţa din sticlă cu faţete lustruite şi o deschise.

Alte trepte. Şi, în dreapta, un rând de cutii poştale din alamă, toate încuiate, fiecare purtând un nume, fiecare având nevoie de o cheie. Avusese dreptate; doar până aici era adusă poşta. Localiză propria-i cutie, descoperind în partea de jos a acesteia o fâşie de hârtie pe care scria JOSEPH CHIP 2 075, alături de un

buton care, atunci când apăsai pe el, acţiona în mod evident o sonerie aflată sus, în conaptul său.

Cheia. Nu avea cheie. Sau avea? Căutând prin buzunare, dădu peste un inel de care atârnau mai multe chei metalice, de diverse forme; perplex, le studie întrebându-se la ce foloseau fiecare. Încuietoarea de la cutia poştală părea neobişnuit de mică; evident, necesita o cheie pe măsură. Alegând cheiţa cea mai mică de pe inel, o introduse în broască şi o răsuci. Uşiţa de alamă a cutiei poştale se deschise. Privi înăuntru.

În cutie se găseau două scrisori şi un pachet pătrat, ambalat în hârtie maro şi lipit cu o bandă de aceeaşi culoare. Timbre purpurii, de trei cenţi, cu portretul lui George Washington; făcu o pauză pentru a admira aceste neobişnuite amintiri din trecut, apoi, neluând în seamă scrisorile, desfăcu pachetul pătrat, găsindu-l îndeajuns de greu. Dar, îşi dădu el seama brusc, nu avea forma potrivită pentru un tub de spray; nu era suficient de înalt. Teama puse stăpânire pe el. Dacă nu era o mostră gratuită de Ubik? Trebuia să fie; pur şi simplu trebuia. Altfel… din nou amintirea lui Al. *Mors certa et hora certa,* îşi spuse, în vreme ce lăsa să cadă ambalajul din hârtie maro şi examina cutia de carton pe dinăuntru.

UBIK – BALSAM PENTRU FICAT ŞI RINICHI

În interiorul cutiei, găsi un borcan din sticlă albastră, cu un capac mare. Pe etichetă scria: „MOD DE ÎNTREBUINŢARE. Acest preparat analgezic unic, pus la punct timp de patruzeci de ani de către dr. Edward Sonderbar, garantează dispariţia, odată pentru totdeauna, a inconfortului provocat de trezirile din timpul nopţii. Pentru prima oară veţi dormi liniştiţi, într-o relaxare la superlativ. Dizolvaţi o singură linguriţă de BALSAM UBIK PENTRU FICAT ŞI RINICHI într-un pahar cu apă caldă şi beţi-l imediat, cu o jumătate de oră înainte de culcare. Dacă durerile sau iritaţiile persistă, măriţi doza până la o lingură. A nu se administra copiilor. Conţine frunze de leandru special tratate, salpetru, ulei de mentă, N-Acetyl-aminofenol, oxid de zinc, cărbune, dorit de cobalt, cofeină, digitalină, steroizi în cantităţi infime, citrat de sodiu, acid ascorbic, colorant şi aromatizant artificial. BALSAMUL UBIK PENTRU FICAT ŞI RINICHI este puternic şi eficace dacă este folosit conform instrucţiunilor. Inflamabil. A se folosi cu mănuşi de cauciuc. Feriţi-vă să vă intre în ochi. Nu stropiţi pielea. Nu inhalaţi

pentru perioade lungi de timp. Atenţie: folosirea prelungită sau excesivă poate provoca dependenţă.”

E o nebunie, îşi spuse Joe. Citi încă o dată compoziţia, cu o mânie şi o confuzie crescânde şi, de asemenea, cu o senzaţie de neajutorare tot mai accentuată, care se înrădăcinase în el şi i se răspândise în tot corpul. Sunt terminat, îşi spuse. Chestia asta n-are nicio legătură cu produsul căruia Runciter i-a făcut reclamă la TV; este un fel de mixtură barbară de medicamente patentate pe vremuri, alifii pentru piele, calmante, otrăvuri, substanţe inactive, plus, ca o încoronare, cortizon. Care nu exista înaintea celui de-al doilea război mondial. Est evident că Ubik, aşa cum fusese descris în reclama televizată, regresase, sau cel puţin această mostră. O ironie care merge mult prea departe: substanţa creată să inverseze procesul de schimbări regresive regresase şi ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama de îndată ce-am văzut vechile timbre purpurii de trei cenţi.

Privi în susul şi în josul străzii şi văzu, parcată într-o curbă, o maşină clasică, o piesă de muzeu. O LaSalle.

Oare pot să ajung la Des Moines într-un automobil LaSalle din 1939? se întrebă. Dacă rămâne stabil, probabil peste vreo săptămână de-acum încolo. Dar până atunci n-o să mai conteze. Şi, în orice caz, maşina nu va rămâne stabilă. Nimic nu va rămâne stabil, probabil cu excepţia uşii mele de la intrare.

Se apropie totuşi de automobil pentru a-l examina mai îndeaproape. Poate că-i al meu, îşi spuse: poate că una dintre cheile de pe inel se potriveşte la contactul acestei maşini. Nu aşa funcţionau maşinile? Pe de altă parte, cum să o conduc? Nu ştiu cum să pilotez un automobil de pe vremuri, în special unul care are – cum îi spuneau? – schimbător de viteze. Deschise portiera şi se strecură pe locul şoferului, stătu acolo, trăgându-se aiurea de buza de jos şi încercând să reflecteze asupra situaţiei.

Poate că ar trebui să înghit o lingură de balsam Ubik pentru ficat şi rinichi, îşi spuse el sumbru. Cu asemenea ingrediente ar trebui să mă omoare. Dar nu i se păru genul de moarte pe care-ar putea s-o întâmpine cu plăcere. Cloritul de cobalt ar rezolva problema, foarte încet şi cu dureri groaznice, doar dacă digitalina nu i-ar veni de hac înainte. Şi mai erau, bineînţeles, frunzele de leandru. Cu greu puteau fi trecute cu vederea. Întreaga combinaţie îi va transforma oasele în jeleu. Centimetru cu centimetru.

Stai o clipă, se gândi. Transportul aerian exista în 1939. Dac-

aş putea să ajung până la aeroportul din New York – poate cu această maşină – aş putea închiria un avion. Să închiriez un avion trimotor Ford, cu tot cu pilot. Asta m-ar duce până la Des Moines.

Încercă diferitele chei şi, în cele din urmă, găsi una care se potrivea în contact. Starterul maşinii se puse în funcţiune, apoi motorul tuşi; cu un zumzet sănătos, motorul continuă să funcţioneze şi sunetul lui îi plăcu. Ca şi portofelul din piele adevărată, această regresie deosebită îl frapă, putând-o considera drept o îmbunătăţire; fiind complet silenţioase, mijloacele de transport din vremea sa erau lipsite de această nuanţă palpabilă de robusteţe.

Acum ambreiajul, îşi spuse. Deasupra, în stânga. Îl găsi cu piciorul. Ambreiajul apăsat până la podea, apoi schimbi viteza cu schimbătorul de viteze. Încercă acest lucru şi obţinu un zgomot cumplit de izbire, metal frecându-se de metal. Evident, luase piciorul de pe ambreiaj. Încercă din nou. De data asta, reuşi să bage în viteză.

Dintr-o dată, maşina porni înainte, hurducându-se; icnea şi tremura, dar se mişca. Se deplasa greoi, fără ţintă, în susul străzii şi Joe simţi cum renaşte în el un fel de optimism cumpătat. Acum să vedem dacă pot găsi afurisitul ăla de aeroport, îşi zise. Mai înainte de a fi prea târziu, mai înainte de a ne fi întors în zilele motorului axial Gnome, cu cilindrii săi exteriori ce se roteau şi cu lubrifiantul din ulei de castor. Bun pentru salturi ca de purice, de 80 km, cu o viteză de 120 km/oră.

O oră mai târziu ajunse la aeroport, parcă maşina şi rămase observând hangarele, cilindrul de pânză care indica direcţia vântului, bătrânele avioane biplane, cu uriaşele lor proptele de lemn sub aripi. Ce privelişte, se gândi. O pagină neclară, ivită din istorie. Rămăşiţe recreate ale unui alt mileniu, lipsite de orice legătură cu lumea familiară, reală. O fantasmă vizualizată pentru moment, care la rândul ei se va şterge curând; n-avea să supravieţuiască mai mult decât o făcuseră obiectele contemporane. Procesul de involuţie va mătura şi asta, aşa cum făcuse cu tot restul.

Ieşi clătinându-se din LaSalle – cu o senzaţie scurtă de rău de maşină – şi se îndreptă cu pas greoi către clădirile principale ale aeroportului.

— Ce pot închiria cu ăştia? întrebă el, întinzându-şi toţi banii pe birou, în faţa primei persoane cu un aer mai oficial pe care o

zări. Vreau să ajung la Des Moines cât se poate de repede. Vreau să decolez imediat.

Persoana oficială de la aeroport, un tip chelios, cu mustaţă ceruită şi ochelari mici, rotunzi, cu ramă de aur, inspectă în tăcere bancnotele.

— Hei, Sam, strigă el, întorcând capul rotund ca un măr. Vino-ncoace şi uită-te la banii ăştia.

Un al doilea individ, purtând o cămaşă în dungi, cu mâneci bufante, pantaloni strălucitori de creton şi pantofi din pânză, se apropie şchiopătând.

— Bani falşi, spuse după ce aruncă o privire. Bancnote fanteziste. Fără figurile lui George Washington şi Alexander Hamilton.

Cei doi funcţionari îl cercetară din ochi pe Joe. Acesta continuă, încăpăţânat:

— Am o LaSalle ’39 în parcare. O ofer pe un zbor până la Des Moines, cu orice avion care mă va duce acolo. Vă interesează propunerea?

De data asta, funcţionarul care purta ochelari cu rame de aur rămase pe gânduri.

— Poate că Oggie Brent ar fi interesat…

— Brent? întrebă insul îmbrăcat în pantalonii strălucitori de creton, ridicând din sprâncene. Vrei să spui, cu Jenny aia a lui? Avionul ăla are peste douăzeci de ani. N-ar ajunge nici măcar până la Philadelphia.

— Dar Megee?

— Sigur, dar e în Newark.

— Atunci, poate Sandy Jespersen. Curtiss-Wright-ul lui ar ajunge până în Iowa. Mai devreme sau mai târziu.

Întorcându-se către Joe, funcţionarul îi spuse:

— Duceţi-vă la hangarul 3 şi uitaţi-vă după un Curtiss roşu cu alb, cu aripi duble. O să vedeţi un tip bondoc, mai curând gras, care se tot învârte pe-acolo. Dacă el nu vă va duce, nimeni de aici n-o va face, doar dacă nu vreţi să aşteptaţi până mâine, când se va întoarce Ike Megee, cu Fokker-ul său trimotor.

— Mulţam, zise Joe şi ieşi din clădire.

Merse repede către hangarul 3, văzând deja înăuntru ceva ce arăta ca un biplan Curtiss-Wright roşu cu alb. Cel puţin nu voi face călătoria într-un avion de antrenament JN din primul război mondial, îşi spuse. După care se gândi: *Cum de-am ştiut că „Jenny” este o poreclă pentru un avion de antrenament JN?* Doamne Dumnezeule, se înfioră el. S-ar părea că elementele

acestei perioade dezvoltă coordonatele corespunzătoare în mintea mea. Nu-i nicio mirare că am fost în stare să conduc LaSalle-ul; încep realmente să fiu conectat mental la acest continuum temporal!

Un bărbat scund şi gras, cu părul roşu, freca, folosindu-se de o cârpă unsuroasă, roţile avionului său biplan; atunci când Joe se apropie de el, ridică privirea.

— Sunteţi domnul Jespersen? întrebă Joe.

— Chiar aşa.

Bărbatul îl observă cu atenţie, evident intrigat de hainele lui Joe, care nu involuaseră.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Joe îi spuse.

— Vreţi să oferiţi o LaSalle, o LaSalle nouă, în schimbul unei călătorii dus până la Des Moines?

Jespersen rămase un moment pe gânduri, sprâncenele-i încruntate formând o singură linie.

— De fapt, este vorba de un drum dus-întors; oricum trebuie să zbor înapoi, aici. O să arunc o privire la maşină. Dar nu promit nimic; încă nu m-am hotărât.

Merseră împreună în parcare.

— Dar nu văd niciun LaSalle ’39, spuse bănuitor Jespersen.

Omul avea dreptate. LaSalle-ul dispăruse. În locul lui, Joe zări un Ford coupé, cu capota din pânză, o maşină micuţă şi firavă, foarte veche de prin 1929, presupuse el. Un Ford 1929, model A, negru. Practic, fără valoare; putea bănui asta după expresia feţei lui Jespersen.

În mod clar, acum nu mai exista nicio speranţă. Nu va ajunge niciodată la Des Moines. Şi, aşa cum subliniase Runciter în reclama de la televizor, acest lucru însemna moartea, aceeaşi moarte care-i lovise pe Wendy şi pe Al.

Va fi numai o problemă de timp.

Mai bine, se gândi, să mor în alt fel. Cu Ubik, îşi zise. Deschise portiera şi urcă în maşină.

Acolo, pe bancheta de lângă el, se găsea sticluţa pe care-o primise prin poştă. O ridică…

Şi descoperi ceva ce nu-l mai surprinse cine ştie ce: sticla, ca şi maşina, regresase din nou. Plată şi cu pereţii neuniformi, cu urme de zgârieturi pe ea, părea turnată prin suflare, într-o formă de lemn. Foarte veche, într-adevăr; dopul părea a fi făcut manual, sub forma unui capac ce se înşuruba, confecţionat dintr-o tablă moale de cositor, de pe la sfârşitul secolului al XIX-

lea. Eticheta, de asemenea, se schimbase; ţinând sticla în sus, citi cuvintele imprimate pe ea:

ELIXIR DE UBIQUE. GARANTAT PENTRU A RESTABILI VIRILITATEA PIERDUTĂ, A ÎNDEPĂRTA MIRESMELE DE TOATE FELURILE ŞI PENTRU A REZOLVA TOATE PLÂNGERILE LEGATE DE PROBLEMELE REPRODUCTIVE, ATÂT LA BĂRBAŢI, CÂT ŞI LA FEMEI. UN AJUTOR BINEFĂCĂTOR PENTRU UMANITATE, ATUNCI CÂND ESTE FOLOSIT CU MULTĂ ATENŢIE, CONFORM INDICAŢIILOR.

Şi, cu litere mai mici, o altă inscripție; trebui să-şi încordeze ochii pentru a putea descifra scrisul de mână, neclar şi minuscul:

Nu face asta, Joe. Există o altă cale.
Mai încearcă. O vei găsi. Mult noroc.

Runciter, îşi dădu el seama. Continuându-şi cu noi jocurile sale sadice, de-a şoarecele şi pisica. Îndemnându-ne să mai rezistăm încă puţin. Amânând sfârşitul, cât de mult se putea. Dumnezeu ştie de ce. Poate, se gândi, lui Runciter îi face plăcere cum ne chinuim. Dar ăsta nu-i genul lui; nu este Glen Runciter pe care l-am cunoscut eu.

Totuşi, Joe puse sticla cu elixir de Ubique, abandonând ideea de a o folosi.

Şi se întrebă care-ar putea fi cealaltă cale de salvare la care făcuse aluzie Runciter.

Luat conform indicaţiilor, Ubik asigură un somn neîntrerupt, fără ameţeli dimineaţa, la sculare. Vă treziţi proaspăt, gata să înfruntaţi toate acele mici probleme enervante care vă aşteaptă. A nu se depăşi doza prescrisă.

Capitolul 11

— Hei, sticla aia pe care-o aveţi, spuse Jespersen; se uită în maşină, cu o intonaţie deosebită în glas. Pot să mă uit la ea?

Fără să scoată un cuvânt, Joe Chip îi întinse aviatorului sticla plată cu elixir de Ubique.

— Bunica mea vorbea de chestia asta, spuse Jespersen, ridicând sticla în lumină. De unde-o aveţi? Nu se mai fabrică aşa ceva de pe vremea Războiului Civil.

— Am moştenit-o, minţi Joe.

— Nici nu mă mir... Mda, astăzi nu mai vezi sticle de-astea, făcute manual. De la început, compania producătoare n-a scos prea multe bucăţi pe piaţă. Acest medicament a fost inventat la San Francisco, în jurul anului 1850. Nu s-a vândut niciodată în magazine; clienţii o obţineau pe bază de comandă. Exista în trei concentraţii diferite. Aceasta, pe care o aveţi aici, este cea mai puternică dintre toate.

Se uită la Joe.

— Ştiţi ce conţine?

— Sigur, spuse Joe. Ulei de izmă, oxid de zinc, citrat de sodiu, cărbune...

— Destul, îl întrerupse Jespersen.

Încruntat, părea să reflecteze intens la un lucru anume. În cele din urmă, expresia i se schimbă. Luase o hotărâre.

— Vă voi duce până la Des Moines în schimbul acestei sticle cu elixir de Ubique. Haideţi să pornim, să facem cea mai mare parte din zbor, pe cât posibil, la lumina zilei.

Se îndepărtă rapid de Fordul ’29, luând sticla cu el.

Zece minute mai târziu, avionul biplan Curtiss-Wright fusese alimentat, elicea îi fusese pornită prin răsucire manuală, apoi, având-u-i la bord pe Joe Chip şi pe Jespersen, aparatul pornise zdruncinându-se şi şerpuind de-a lungul pistei noroioase, făcând salturi în aer şi recăzând spre pământ. Joe scrâşni din dinţi şi se ţinu bine.

— Avem prea multă greutate, spuse Jespersen, fără pic de emoţie; nu părea alarmat.

În cele din urmă, avionul se ridică în aer, legănându-se, lăsând pista în spate, definitiv; bâzâi zgomotos pe deasupra acoperişurilor clădirilor, în drumul său spre vest.

Joe strigă:

— Cât o să ne ia să ajungem acolo?

— Depinde cât de mult vânt din spate o să prindem. Greu de zis. Probabil că mâine, în jurul prânzului, dac-avem noroc.

— Acum vreţi să-mi spuneţi, strigă Joe, ce conţine sticla?

— Fulgi de aur suspendaţi într-o substanţă compusă în cea mai mare parte din ulei mineral, urlă drept răspuns pilotul. Nu era nevoie s-o spună; totul era foarte clar.

Bătrânul biplan Curtiss-Wright continuă să zumzăie, în drumul său spre Iowa.

În ziua următoare, la ora 15, au aterizat pe terenul de aviaţie din Des Moines. După ce aşeză avionul la sol, pilotul plecă agale într-o direcţie necunoscută, ducând cu el sticla cu fulgi de aur. Joe, cu trupul ţeapăn din pricina crampelor musculare, se dădu jos din avion, rămase o vreme frecându-şi picioarele amorţite, după care porni clătinându-se către birourile aeroportului, ce cu greu puteau fi numite aşa.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? îl întrebă el pe un funcţionar cu alură de ţăran mai în vârstă, aplecat peste o hartă meteo, absorbit de ceea ce făcea.

— Dacă ai cinci cenţi…

Cu o mişcare a capului său bovin, arătă spre telefonul public.

Joe se scotoci după bani, dând la o parte toate monedele ce aveau pe ele profilul lui Runciter; în cele din urmă găsi o monedă de cinci cenţi înfăţişând un cap de bizon, aflată în circulaţie în perioada respectivă şi o aşeză în faţa funcţionarului mai în vârstă.

— Hmm, mormăi acesta, fără să ridice privirea.

Depistând cartea de telefon, Joe scoase din ea numărul de la Capela Bunului Păstor. Dădu numărul centralistei şi, curând, cel chemat răspunse.

— Capela Bunului Păstor, servicii funerare. Aici domnul Bliss.

— Am venit pentru a participa la funeraliile lui Glen Runciter, spuse Joe. Să fi ajuns oare prea târziu?

Se rugă în tăcere să nu fie aşa.

— Funeraliile domnului Runciter au loc chiar acum, îl informă Bliss. Unde vă aflaţi, domnule? Vreţi să trimitem o maşină să vă aducă?

Părea peste măsură de dezaprobator.

— Sunt la aeroport, anunţă Joe.

— Ar fi trebuit să sosiţi mai devreme, îi reproşă domnul Bliss. Mă îndoiesc că veţi reuşi să prindeţi chiar şi sfârşitul ceremoniei. Oricum, corpul domnului Runciter va mai fi expus până mâine dimineaţă. Aşteptaţi maşina noastră, domnule…

— Chip, spuse Joe.

— Da, aţi fost aşteptat. Mai mulţi dintre cei îndureraţi de pierderea fiinţei apropiate au cerut să fim atenţi la venirea dumneavoastră, a unui domn Hammond şi a – făcu o pauză – a unei domnişoare cu numele de Wright. Aceştia sunt cu dumneavoastră?

— Nu, zise Joe.

Închise telefonul, apoi se aşeză pe o bancă de lemn lustruit, cu forme rotunjite, de unde putea să urmărească maşinile ce se apropiau de aeroport. Oricum, îşi spuse Joe, am ajuns la timp pentru a mă alătura restului grupului. N-au părăsit încă oraşul şi asta-i ceea ce contează.

Funcţionarul mai în vârstă îl strigă:

— Domnule, vreţi să veniţi puţin?

Ridicându-se, Joe traversă sala de aşteptare.

— Ce s-a întâmplat?

— Moneda pe care mi-aţi dat-o…

Până atunci funcţionarul se tot uitase la ea.

— Este o monedă de cinci cenţi, cu un cap de bizon pe ea, spuse Joe. Nu este bună?

— Este din 1940.

Funcţionarul mai în vârstă îl privi fără să clipească.

Cu un mormăit, Joe scoase restul de monede, căută din nou printre ele şi în cele din urmă găsi o monedă de cinci cenţi din 1938, pe care i-o aruncă funcţionarului.

— Păstraţi-le pe amândouă, zise, aşezându-se iarăşi pe banca lustruită, cu forme curbe.

— Primim foarte des bani falşi, se scuză funcţionarul.

Joe nu comentă în niciun fel; îşi îndreptă atenţia asupra radioului Audiola, mare cam cât o jumătate de comodă, ce cânta de unul singur într-un colţ al sălii de aşteptare. Prezentatorul făcea continuu reclamă unei paste de dinţi cu numele de Ipana. Mă întreb cât timp o să trebuiască să aştept aici, îşi spuse Joe. Devenise nervos, acum, când ajunsese – fizic vorbind – atât de aproape de inerţiali. Ar fi cumplit să mă aflu atât de aproape, se gândi, la câţiva kilometri doar şi-apoi să… Puse punct

gândurilor în acest moment şi se mulţumi să stea pe banchetă, pur şi simplu.

O jumătate de oră mai târziu, un Willys-Knight 87, model 1930, pătrunse în parcarea aerodromului; un individ într-un costum negru, ca de cioclu, coborî din el şi-şi puse mâna la ochi pentru a zări mai bine interiorul sălii de aşteptare.

Joe se apropie de el.

— Sunteţi domnul Bliss? întrebă.

— Cu siguranţă, eu sunt.

Bliss îi strânse repede mâna, emanând în acelaşi timp un puternic miros de Sen-Sen, apoi urcă din nou, grăbit, în Willys-Knight şi porni motorul.

— Haideţi, domnule Chip. Vă rog, grăbiţi-vă. S-ar putea să mai prindem o parte din ceremonie. Părintele Abernathy vorbeşte în general destul de mult în ocazii de o asemenea importanţă.

Joe urcă pe locul din faţă, lângă domnul Bliss. O clipă mai târziu, se hurducăiau pe drumul ce ducea spre centrul oraşului Des Moines, gonind cu o viteză ce ajungea uneori până la 65 km/h.

— Sunteţi angajatul domnului Runciter? întrebă Bliss.

— Întocmai, răspunse Joe.

— Domnul Runciter se ocupa de un fel de afaceri destul de neobişnuite. Nu sunt sigur că le înţeleg.

Bliss claxonă un setter roşcat care se aventurase pe asfalt; câinele se retrase, oferindu-i maşinii Willys-Knight dreptul său arogant de a trece.

— Ce înseamnă „psionic”? Mai mulţi dintre funcţionarii domnului Runciter au folosit acest termen.

— Puteri parapsihologice, îl lămuri Joe. Forţa mentală acţionând în mod direct, fără intervenţia vreunui mijloc fizic.

— Puteri mistice, vreţi să spuneţi? Cum ar fi cunoaşterea viitorului? Motivul pentru care întreb acest lucru este acela că mai mulţi dintre oamenii dumneavoastră au vorbit despre viitor ca şi cum el ar exista deja. Nu cu mine; discutau despre asta doar între ei, dar am auzit… ştiţi cum se întâmplă. Sunteţi, cum se spune, nişte mediumuri?

— Într-un fel, da.

— Ce prevedeţi despre războiul din Europa?

Joe răspunse:

— Germania şi Japonia vor pierde. Statele Unite vor intra în război pe 7 decembrie 1941.

Rămase apoi tăcut, nesimţindu-se atras de ideea de a discuta despre aşa ceva; avea propriile sale probleme care să-i ocupe atenţia.

— Şi eu sunt un Receptacul, zise Bliss.

Ce simte restul grupului? se întrebă Joe. Această realitate? Statele Unite din 1939? Sau, atunci când îi voi reîntâlni, regresia mea va fi inversată, plasându-mă într-o perioadă ulterioară? Bună întrebare. Pentru că, în mod colectiv, ei vor trebui să-şi găsească drum înapoi peste o durată de cincizeci şi trei de ani, către constituenţii rezonabili şi fireşti ai timpului contemporan, neregresat. Dacă grupul ca întreg suferise regresiunea în aceleaşi proporţii ca şi el, atunci alăturarea sa grupului nu va fi utilă nimănui, nici lui, nici lor; cu o singură excepţie: s-ar putea ca el să fie scutit de chinul de a asista la continua decădere a lumii. Pe de altă parte, această realitate a lui 1939 părea foarte stabilă; în ultimele douăzeci şi patru de ore reuşise să rămână în mod virtual constantă. Dar, se gândi el, acest lucru s-ar putea datora evidentei mele apropieri de grup.

Pe de altă parte, flaconul din 1939 cu balsam Ubik pentru ficat şi rinichi regresase încă optzeci de ani, ajunsese de la spray la borcan, apoi la sticlă turnată într-o formă de lemn şi asta doar în câteva ore. Întocmai ca şi cuşca ascensorului stil 1908 pe care doar Al îl văzuse.

Dar nu era acelaşi lucru, Sandy Jespersen, pilotul cel scund şi gras, văzuse şi el sticla de elixir Ubique în stadiul ei final. *N-a fost o viziune care să-mi aparţină numai mie; de fapt, datorită ei am venit aici, în Des Moines.* Iar pilotul observase şi el la fel de bine regresiunea maşinii Lasalle. După cât se părea, ceva cu totul şi cu totul deosebit îl doborâse pe Al. Cel puţin aşa spera. Se ruga să fie aşa.

Să presupunem, reflectă el, că nu reuşim să inversăm regresiunea noastră; să presupunem că rămânem aici pentru tot restul vieţii. *Este oare atât de rău?* Ne putem obişnui cu aparatele de radio Philco, mari cât jumătate de comodă, cu nouă tuburi electronice şi cu grilaj de protecţie în faţă, deşi acest lucru nu va fi necesar, cu atât mai mult cu cât circuitul superheterodină a fost deja inventat – chiar dacă până acum n-am dat peste niciunul. Putem învăţa să conducem automobile American Austin care se vând cu patru sute patruzeci şi cinci de dolari – o sumă care îi ţâşnise în minte aparent la întâmplare, dar care, simţea el, era corectă. De îndată ce vom găsi de lucru şi vom câştiga bani valabili în această epocă, îşi spuse, nu va

mai trebui să călătorim la bordul unor antice Curtiss-Wright, cu aripi duble; la urma urmelor, doar cu patru ani mai devreme, în 1935, fusese inaugurat un sistem de transport transpacific deservit de cvadrimotoare tip China. Fordul trimotor e deja un avion vechi de unsprezece ani; pentru aceşti oameni el este o relicvă, iar avionul cu aripi duble cu care am venit reprezenta – chiar şi pentru ei – o veritabilă piesă de muzeu. LaSalle-ul pe care l-am avut înainte de a regresa era o maşinărie superbă; am resimţit o adevărată satisfacţie conducându-l.

— Dar cu Rusia ce va fi? întrebă domnul Bliss. Vreau să spun, în război. Îi radem pe comuniştii ăia? Puteţi vedea atât de departe în viitor?

Joe spuse:

— Rusia va lupta de aceeaşi parte cu SUA.

Şi toate celelalte obiecte şi entităţi şi lucruri artificiale din această lume, se gândi el. Medicina va fi un handicap major; ia să vedem, în perioada asta ar trebui să folosească cel mult sulfamidele. O să fie o problemă serioasă pentru noi, atunci când ne vom îmbolnăvi. Nici lucrările dentare nu vor fi o distracţie; se operează încă folosind burghie şi novocaină. Pastele de dinţi cu fluor nici măcar nu au apărut; asta va fi peste douăzeci de ani.

— De partea noastră? spuse, înecându-se, Bliss. Comuniştii? Asta-i imposibil: au o înţelegere cu naziştii.

— Germania va încălca acel pact, spuse Joe. Hitler va ataca Uniunea Sovietică în iunie 1941.

— Şi o va şterge de pe suprafaţa Pământului, sper.

Smuls brusc din mijlocul preocupărilor sale, Joe se întoarse pentru a-l privi cu atenţie pe domnul Bliss, în vreme ce acesta conducea Willys-Knight-ul vechi de nouă ani.

— Comuniştii ăia sunt adevărata ameninţare, nu germanii, continuă Bliss să prezică. De exemplu, felul în care îi tratează pe evrei. Şi ştiţi cine câştigă cel mai mult din treaba asta? Evreii din această ţară, din care o mare parte nu sunt cetăţeni americani, ci refugiaţi ce trăiesc pe spinarea comunităţii. Cred că naziştii – în mod sigur – au cam exagerat în unele lucruri pe care le-au făcut evreilor, dar în principiu problema acestora se pune de multă vreme şi ceva, poate nu atât de îngrozitor ca lagărele alea de concentrare, trebuia făcut în privinţa asta. Aici, în Statele Unite, noi avem o problemă identică atât cu evreii, cât şi cu negroteii. În cele din urmă va trebui să facem ceva şi cu unii şi cu alţii.

— N-am auzit folosit niciodată termenul de „negrotei”, spuse Joe şi dintr-o dată se trezi privind cu alţi ochi acea epocă istorică. Am uitat despre asta, îşi dădu el seama.

— Lindbergh este cel care are dreptate în legătură cu Germania, spuse Bliss. L-aţi ascultat vreodată vorbind? Vreau să spun, nu ceea ce s-a scris în ziare, ci faptul real…

Încetini maşina la semaforul de la o intersecţie.

— Să-i luăm, de exemplu, pe senatorul Borah şi pe senatorul Nye. Dacă n-ar fi fost ei, Roosevelt ar fi vândut acum armament Angliei şi ne-ar fi târât într-un război care nu-i al nostru. Roosevelt este al naibii de interesat de anularea clauzei privind embargoul asupra armelor din actul de neutralitate; vrea ca noi să intrăm în război. Dar poporul american n-o să-l sprijine. Poporul american nu-i interesat să lupte în războiul Angliei sau în războiul oricui altcuiva.

Semnalul se schimbă, trecând la lumina verde. Bliss demară şi Willys-Knight-ul înainta, amestecându-se în traficul de prânz din centrul oraşului Des Moines.

— N-or să vă placă următorii cinci ani de zile, zise Joe.

— De ce nu? Întregul stat Iowa împărtăşeşte cele spuse de mine. Ştiţi ce cred eu despre voi, funcţionarii lui Runciter? Din ceea ce aţi spus şi din ceea ce au spus alţii pe care i-am auzit cu urechile mele, cred că sunteţi agitatori de profesie.

Bliss se uită la Joe plin de o bravadă neînfricată.

Joe nu răspunse în niciun fel; privi cum treceau pe lângă ei vechile clădiri de cărămidă, lemn şi beton, ciudatele maşini vechi – din care majoritatea păreau să fie negre – şi se întrebă dacă el era singurul din grup care se confruntase cu acest aspect particular al lumii din 1939. În New York, îşi spuse, va fi altfel; aici este zona Bibliei, Middle-West-ul izolaţionist. N-o să locuim aici; ne vom duce fie pe Coasta de Est, fie pe cea de Vest.

Dar simţea instinctiv că tocmai apăruse o problemă majoră pentru ei toţi. Ştim prea multe, îşi dădu el seama, pentru a putea trăi confortabil în acest segment de timp. Dacă am fi regresat doar douăzeci sau treizeci de ani, probabil că am fi reuşit tranziţia psihologică; s-ar putea să nu mai fie atât de interesant să retrăim primele ieşiri în spaţiu ale programului Gemini sau primele zboruri chinuite ale misiunii Apollo, dar cel puţin ar fi posibil. Însă în acest punct al timpului…

Ei ascultă încă plăci de douăzeci şi cinci de centimetri, cu viteza 78, conţinând *Two Black Crows.* Şi pe Joe Penner. Şi Mert and Marge. Marea criză economică e în plină desfăşurare. În

vremea noastră, noi avem colonii pe Marte şi pe Lună; punem la punct un mod de călătorie interstelară care să funcţioneze, aceşti oameni nu au fost însă în stare nici măcar să ţină pasul cu Dust Bowl din Oklahoma.

Iată o lume care trăieşte în termenii oratorici descrişi de William Jennings Bryan; *Procesul Maimuţelor* al lui Scopes este aici o realitate vie. Se gândi: nu există nicio cale prin care să ne putem adapta punctelor lor de vedere, mediului lor moral, politic, sociologic. Pentru ei, noi suntem nişte agitatori de profesie, mai străini decât naziştii, o ameninţare probabil chiar mai mare decât partidul comunist. Noi suntem cei mai periculoşi agitatori cu care acest segment de timp a avut până acum de-a face. Bliss are dreptate.

— De unde veniţi voi? întrebă Bliss. De nicăieri din Statele Unite, nu-i aşa?

Joe spuse:

— Ai dreptate. Suntem din Confederaţia Nord-Americană.

Scoase din buzunar un sfert de dolar Runciter, pe care i-l dădu lui Bliss.

— Poftim un cadou de la mine, zise el.

Uitându-se la monedă, Bliss înghiţi în sec şi se cutremură.

— Dar… Profilul de pe această monedă este al decedatului! Ăsta-i domnul Runciter!

Mai aruncă o privire şi se albi la faţă.

— Şi data… 1990!

— Nu-i cheltui pe toţi într-un singur loc, rosti Joe, ironic.

Când Willys-Knight-ul ajunse la Capela Bunului Păstor, serviciul funerar se terminase deja. Pe treptele de lemn, albe şi largi, ale clădirii cu două etaje, stătea un grup de oameni şi Joe îi recunoscu pe toţi. În sfârşit, iată-i acolo; Edie, Dorn, Tippy Jackson, Jon, Ild, Francy Spanish, Tito Apostos, Don Denny, Sammy Mundo, Fred Zafsky şi… Pat. Soţia mea, îşi spuse, impresionat încă o dată de aspectul femeii, părul negru, atât de întunecat, coloraţia intensă a ochilor şi a pielii, toate acele contraste puternice radiind din fiinţa ei.

— Nu, zise Joe, cu voce tare, când coborî din maşina parcată. Nu este soţia mea; a şters chestia asta.

Dar – îşi aminti – a păstrat verigheta. Verigheta unicat, din argint încrustat cu jad, pe care am ales-o împreună… asta-i tot ce mai rămâne. Ce şoc, s-o văd din nou! Să recâştig, pentru o clipă, vălul fantomatic al unei căsătorii care a fost anulată. Care,

de fapt, nu existase niciodată cu excepţia acestei verighete, iar ea ar putea, oricând ar avea chef, să facă să dispară şi verigheta.

— Bună, Joe Chip, spuse Pat, cu voce rece, aproape batjocoritoare; ochii săi pătrunzători erau aţintiţi asupra lui, cântărindu-l.

— Bună, răspunse el, stânjenit.

Ceilalţi îl salutară, la rândul lor, dar asta nu părea atât de important; Pat îi captase întreaga atenţie.

— Unde-i Al Hammond? întrebă Don Denny.

Joe spuse:

— Al e mort. Şi Wendy Wright este moartă.

— Ştim de Wendy, zise Pat, calmă.

— Nu, noi nu ştiam, interveni Don Denny. Am bănuit, dar nu eram siguri. *Eu* nu eram sigur.

Adresându-se lui Joe, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu ei? Ce i-a ucis?

— S-au uzat, spuse Joe.

— De ce? se interesă cu voce răguşită Tito Apostos, croindu-şi drum în cercul de oameni ce-l înconjurau pe Joe.

Pat Conley declară:

— Ultimul lucru pe care ni l-ai spus, Joe Chip, la întoarcerea la New York, înainte să pleci împreună cu Hammond…

— Ştiu ce-am spus, i-o reteză Joe.

Pat continuă.

— Ai spus ceva despre ani. „A durat prea mult”, ai spus. Ce înseamnă asta? O aluzie în legătură cu timpul.

— Domnule Chip, zise Edie Dorn cuprinsă de o stare de agitaţie, de când am venit noi aici, acest orăşel s-a schimbat în mod radical. Niciunul dintre noi nu înţelege acest lucru. Vezi şi dumneata ce vedem noi?

Îi arătă cu mâna morga, apoi strada şi restul clădirilor.

— Nu sunt sigur, spuse Joe, ce anume vedeţi voi.

— Haide, Chip, spuse Tito Apostos furios. N-o mai lălăi atât: spune-ne pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu, cum ţi se pare locul ăsta. Acest vehicul, de pildă…

Făcu un gest spre automobilul Willys-Knight.

— Ai sosit cu chestia asta. Spune-ne ce este; spune-ne în ce ai sosit.

Aşteptară cu toţii răspunsul, privindu-l cu atenţie pe Joe.

— Domnule Chip, se bâlbâi Sammy Mundo, este un automobil adevărat, vechi, nu-i aşa? chicoti.

— Cât de vechi, mai precis?
După o pauză, Joe spuse:
— Şaizeci şi doi de ani.
— Asta ar însemna 1930, îi spuse Tippy Jackson lui Don Denny. Destul de aproape de ceea ce ne-am imaginat şi noi.
— Noi am calculat 1939, îl informă Don Denny pe Joe, cu voce egală. O voce de bariton, matură, detaşată, moderată. Fără emoţii exagerate. Chiar şi în aceste împrejurări.
— E destul de uşor să stabileşti data, îi lămuri Joe. M-am uitat pe un ziar în conaptul meu din New York. 12 septembrie. Deci astăzi este 13 septembrie 1939. Francezii cred că au străpuns linia fortificată Siegfried.
— Ceea ce, în sine, spuse Jon Ild, este o glumă pe cinste.
— Speram, mărturisi Joe, că voi, ca grup, încercaţi o realitate mai recentă. Ei bine, asta e.
— Dacă-i 1939, 1939 să fie, rosti Fred Zafsky cu o voce chiţăitoare şi ascuţită. Bineînţeles, cu toţii resimţim acelaşi timp; ce altceva putem face?
Îşi agită braţele lungi cu multă energie, cerând şi aprobarea celorlalţi.
— Las-o baltă, Zafsky, îl repezi Tito Apostos, iritat.
Adresându-se lui Pat, Joe Chip întrebă:
— Ce zici de chestia asta?
Ea ridică din umeri.
— Nu da din umeri, spuse el. Răspunde.
— Ne-am întors în timp, răspunse Pat.
— Nu chiar, zise Joe.
— Atunci ce-am făcut? se miră Pat. Am mers înainte în timp?
Joe spuse:
— Nu ne-am dus nicăieri. Suntem acolo unde am fost întotdeauna. Dar dintr-o anumită cauză – una printre multele posibile – realitatea a dat înapoi: şi-a pierdut suportul fundamental şi a regresat la nişte forme anterioare. Forme pe care le avea cu cincizeci şi trei de ani în urmă. S-ar putea să regresăm şi mai mult. În acest moment sunt foarte interesat să ştiu dacă Runciter vi s-a arătat în vreun fel.
— Runciter, spuse Don Denny, de data asta cu o emoţie excesivă, zace în coşciugul său din interiorul clădirii, la fel de mort ca un hering conservat. Aceasta e singura manifestare pe care am avut-o din partea lui şi este şi singura pe care o s-o obţinem.
— Cuvântul „Ubik” are vreun sens pentru dumneavoastră,

domnule Chip? întrebă Francesca Spanish.

Îi trebui un moment ca să priceapă ce-a spus ea.

— Iisuse Hristoase, exclamă el apoi. Nu puteţi distinge manifestări ale…

— Francy are unele vise, îl întrerupse Tippy Jackson. Întotdeauna le-a avut. Spune-i visul tău Ubik, Francy. Şi către Joe: Francy îţi va povesti acum visul său Ubik, cum îl numeşte ea. L-a avut azi-noapte.

— Îi spun aşa pentru că exact asta este, protestă plină de vehemenţă Francesca Spanish, frământându-şi mâinile într-un spasm agitat. Ascultaţi-mă, domnule Chip, n-a fost ca niciun alt vis pe care l-am avut până acum. O mână uriaşă a coborât din cer, întocmai ca mâna şi braţul lui Dumnezeu. Enormă, de mărimea unui munte. Şi am ştiut atunci cât de importantă era mâna aceea strânsă într-un pumn semănând cu o stâncă şi am ştiut în acel moment că ascunde ceva de o valoare atât de mare, încât viaţa mea şi vieţile tuturor celor de pe Pământ depind de acel ceva. Am aşteptat ca pumnul să se deschidă şi el s-a deschis. Şi am văzut ce conţinea.

— Un tub de spray, rosti sec Don Denny.

— Pe tubul de spray, continuă Francesca Spanish, stătea scris un cuvânt cu litere mari, aurii, strălucitoare; un foc auriu, întruchipând patru litere: UBIK. Nimic altceva. Doar acest cuvânt ciudat. Pe urmă, mâna s-a strâns din nou în jurul tubului de spray şi a dispărut, trasă înapoi într-un fel de ceaţă gri. Astăzi, înaintea serviciului funerar, m-am uitat în dicţionar şi-am sunat şi la biblioteca publică, dar nimeni nu cunoaşte acest cuvânt sau măcar în ce limbă este şi nici în dicţionar nu l-au găsit. Nu este în engleză, mi-a spus bibliotecarul. Există un cuvânt în limba latină foarte apropiat de el: *ubique.* Înseamnă…

— Peste tot, completă Joe.

Francesca Spanish încuviinţă, dând din cap.

— Asta înseamnă. Dar nu sub forma Ubik, iar în visul meu aşa apărea scris.

— Este acelaşi cuvânt, spuse Joe. Cu o ortografie diferită.

— De unde ştii acest lucru? întrebă Pat Conley, maliţioasă.

— Runciter mi-a apărut ieri, spuse Joe. Într-o reclamă comercială la TV, pe care o înregistrase înainte de moartea lui.

Nu intră în amănunte; părea prea complicat pentru a da explicaţii, cel puţin în acest moment.

— Idiot nenorocit, îi spuse Pat Conley.

— De ce? întrebă el.

— Asta este ideea ta despre manifestările unui om mort? La fel de bine ai putea considera drept „manifestări” scrisorile pe care le-a scris înainte de moartea lui. Sau informările între birouri pe care le-a transcris de-a lungul anilor. Sau chiar…

Joe o întrerupse:

— Mă duc înăuntru să-l văd pe Runciter pentru ultima oară.

Se depărtă de grup, lăsându-i pe toţi acolo şi, după ce urcă scările largi, pătrunse în interiorul întunecat şi rece al morgii.

Pustiu. Nu văzu pe nimeni, doar o cameră mare cu şiruri lungi de bănci, aliniate ca la biserică şi, în capătul celălalt, un sicriu înconjurat de flori. Într-o mică încăpere alăturată, se găsea un harmonium demodat, din tuburi de trestie şi câteva scaune pliante din lemn. Morga mirosea a praf şi a flori, un amestec stătut şi dulce care-l îngreţoşă. Gândeşte-te la toţi locuitorii din Iowa, îşi spuse, care au trecut în eternitate în această cameră lugubră. Podele lustruite, batiste, veşminte grele de doliu… tot tacâmul, mai puţin bănuţii puşi pe ochii celui mort. Şi orga intonând imnuri funebre.

Ajunse la coşciug, ezită, apoi privi în jos.

O grămadă de oase deshidratate şi pârlite zăceau într-o parte a coşciugului, culminând cu un craniu alb ca hârtia, care se holba în sus la el, cu ochii adânciţi în orbite ca nişte struguri uscaţi. Resturi de îmbrăcăminte, acoperite de un praf ţepos, se adunaseră în apropierea corpului minuscul, ca aduse de vânt. Ca şi cum trupul, respirând, se acoperise singur cu ele, prin procesul slab şi şuierător al inspiraţiei-expiraţiei care acum încetase. Nimic nu mişca. Misterioasa schimbare, care îi degradase în acelaşi fel şi pe Wendy Wright şi pe Al, se încheiase în mod evident de mult timp.

Cu ani în urmă, se gândi, amintindu-şi-o pe Wendy.

Au văzut, oare, cei din grup acest lucru? Sau totul s-a întâmplat *după* serviciul funerar? Joe întinse mâna, prinse capacul de stejar al coşciugului şi-l închise; bubuitura produsă de lovirea lemnului de lemn se repercută prin morga pustie, dar nimeni n-o auzi. Nimeni nu apăru.

Orbit de lacrimile fricii, ieşi din încăperea tăcută, plină de praf. Înapoi, la lumina slabă a soarelui de după-amiază târzie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Don Denny, atunci când se alătură iarăşi grupului.

— Nimic, răspunse Joe.

— Pari înspăimântat de moarte, observă Pat Conley, ironică.

— N-am nimic!

Se uită la ea furios, cu o ostilitate profundă.
— Ţi s-a întâmplat cumva, în vreme ce erai înăuntru, s-o vezi pe Edie Dorn? îl chestionă Tippy Jackson.
— Lipseşte, adăugă Jon Ild drept explicaţie.
— Dar adineauri era aici, protestă Joe.
— Toată ziua s-a plâns că-i e cumplit de frig şi că se simte teribil de obosită, zise Don Denny. Poate că s-a-ntors la hotel; spunea ceva despre asta, mai devreme, c-ar vrea să se întindă puţin şi să tragă un pui de somn, imediat după serviciul funerar. Probabil că acum se simte bine.
Joe spuse:
— Probabil că acum e moartă.
Şi, adresându-se tuturor:
— Am crezut c-aţi înţeles. Oricare dintre noi se separă de grup nu va supravieţui; ceea ce li s-a întâmplat lui Wendy şi lui Al şi lui Runciter…
Se opri.
— Runciter a fost ucis de explozie, declară Don Denny.
— Cu toţii am murit în explozie, îl corectă Joe. Ştiu, pentru că mi-a spus-o Runciter; a scris acest lucru pe peretele toaletei pentru bărbaţi de la sediul nostru din New York. Şi-am mai văzut din nou totul pe…
— Ceea ce spui e o nebunie, îl întrerupse Pat Conley, cu voce tăioasă. Este sau nu este Runciter mort? Şi noi, suntem sau nu morţi? Mai întâi afirmi un lucru, apoi altul. Nu poţi să fii coerent?
— Încearcă să fii coerent, îi ceru Jon Ild.
Ceilalţi, cu feţele chinuite şi crispate de teamă, dădură din cap, într-o încuviinţare mută. Joe începu să explice:
— Pot să vă spun conţinutul inscripţiilor. Pot să vă spun despre casetofonul uzat, despre instrucţiunile care-l însoţeau; despre reclama lui Runciter la TV, despre biletul din cutia de ţigări de la Baltimore, pot să vă spun despre eticheta de pe sticla cu elixir de Ubique. Dar nu pot să fac nicio legătură între ele. Oricum, trebuie să mergem la hotel, să-ncercăm să dăm de Edie Dorn înainte ca ea să se deshidrateze şi să moară în mod ireversibil. De unde putem lua un taxi?
— Morga ne-a pus la dispoziţie o maşină pe durata şederii noastre aici, zise Don Denny. Acea Pierce-Arrow de acolo şi arătă cu degetul.
Se grăbiră împreună spre automobil.
— N-o să încăpem toţi, remarcă Tippy Jackson, în vreme ce

Don Denny deschidea portiera solidă din fier şi urca în maşină.

— Întreabă-l pe Bliss dacă putem lua şi Willys-Knight-ul, spuse Joe pornind motorul maşinii Pierce-Arrow şi, de îndată ce se înghesuiră care cum putură în cabină, se angajă pe aglomerata stradă principală din Des Moines.

Willys-Knight-ul venea la mică distanţă în urmă, sunând trist din claxon pentru a-i aminti lui Joe că-i acolo.

Introduceţi în aparatul dumneavoastră de prăjit pâine gustosul Ubik, compus dintr-un amestec de fructe proaspete şi legume benefice pentru sănătate. Ubik transformă micul dejun într-un festin şi revitalizează anumite părţi ale corpului. Lipsit de pericol, atunci când este folosit conform instrucţiunilor.

Capitolul 12

Unul câte unul murim, îşi spuse Joe Chip în vreme ce conducea limuzina prin traficul aglomerat. *Ceva este în neregulă cu teoria mea.* Edie, prin faptul că a fost împreună cu grupul, ar fi trebuit să fie imună. Iar eu…

Ar fi trebuit să fiu eu, se gândi. La un moment dat, în timpul lentului meu zbor dinspre New York.

— Ceea ce va trebui să facem, îi spuse el lui Don Denny, este să ne asigurăm că cel care se simte obosit – ăsta pare a fi primul semnal de alarmă – spune acest lucru şi celorlalţi. Şi nu i se va permite să se îndepărteze de grup.

Întorcându-se pentru a-i putea vedea pe cei de pe bancheta din spate, Don întrebă:

— Aţi auzit cu toţii? De îndată ce vreunul dintre voi se simte obosit, oricât de puţin, anunţaţi acest lucru fie domnului Chip, fie mie.

Se întoarse iarăşi către Joe.

— Şi după aceea? întrebă el.

— Şi după aceea, Joe? repetă ca un ecou Pat Conley. Ce facem atunci? Spune-ne cum o să facem, Joe. Te ascultăm.

Joe replică:

— Mi se pare ciudat că talentul tău nu intră în acţiune. Situaţia în care ne aflăm pare anume făcută pentru el. De ce nu te poţi întoarce în timp cincisprezece minute şi s-o obligi pe Edie Dorn să nu se îndepărteze de grup? Fă ceea ce-ai făcut când te-am prezentat lui Runciter.

— G.G. Ashwood m-a prezentat domnului Runciter, spuse Pat.

— Deci n-ai de gând să faci nimic, zise Joe.

Sammy Mundo chicoti şi spuse:

— S-au certat aseară, în timpul cinei, domnişoara Conley şi cu domnişoara Dorn. Lui Pat nu-i place de Edie; de asta nu vrea s-o ajute.

— Îmi place Edie, îl contrazise Pat Conley.

— Ai vreun motiv să nu-ţi foloseşti talentul? o chestionă Don

Denny. Joe are dreptate: e foarte ciudat şi greu de înţeles – cel puţin pentru mine – din ce cauză nu încerci să ne ajuţi.

După o pauză, Pat răspunse:

— Talentul meu nu funcţionează. N-a mai funcţionat de la explozia de pe Lună.

— De ce n-ai spus? întrebă Joe.

— Nu m-am simţit în stare, fir-ar să fie, răspunse Pat. De ce să fi spus de bunăvoie că nu pot să mai fac nimic? Încerc, în continuare, şi tot nu merge; nu se întâmplă nimic. Şi n-a mai fost aşa niciodată. Practic, am avut acest talent toată viaţa mea.

— Când s-a… începu Joe.

— Odată cu Runciter. Pe Lună, imediat după sosire. Mai înainte să mi-o fi cerut tu.

— Deci ştiai de mult timp, îi reproşă Joe.

— Am încercat din nou la New York, după întoarcerea ta de la Zürich şi era clar că se întâmplase ceva îngrozitor cu Wendy. Mai încerc şi-acum; am început de îndată ce-ai spus că Edie este probabil moartă. Poate că totul se petrece din cauză că ne-am întors în perioada asta arhaică; poate că talentele psionice nu funcţionează în 1939. Dar acest lucru nu ar explica cele petrecute pe Lună. Doar dacă nu regresaserăm deja în timp, fără să ne dăm seama.

Se cufundă într-o tăcere posomorâtă, plină de tristeţe; privea absentă străzile din Des Moines, cu o expresie amară pe faţa ei viguroasă şi dominatoare.

Totul se potriveşte, îşi spuse Joe. Bineînţeles, talentul lui Pat de a călători în timp nu mai funcţionează. Acesta nu este adevăratul an 1939, iar noi ne găsim în întregime în afara timpului; ceea ce demonstrează că Al avea dreptate. Graffiti-urile de pe perete erau corecte. Suntem în semi-viaţă, aşa cum ne-au avertizat versurile.

Totuşi, nu le povesti despre acest lucru celorlalţi ocupanţi ai maşinii. De ce să le spună că nu există nicio speranţă? Or să afle şi singuri, destul de curând. Cei mai isteţi, cum e Denny, probabil că au înţeles deja. Bazându-se pe spusele mele şi pe ce li s-a întâmplat lor înşişi.

— Te deranjează cu-adevărat faptul că talentul ei nu mai funcţionează! constată Don Denny.

— Sigur. Dădu din cap, indispus. Am sperat c-ar putea schimba situaţia.

— Mai e şi altceva la mijloc, zise Denny, cu o intuiţie acută. Îmi dau seama după… (gesticulă) poate după tonul vocii tale?

Oricum ştiu. Acest lucru înseamnă ceva. Ceva important.

— Aici o ţin tot înainte? întrebă Joe, reducând viteza Pierce-Arrowului, la o intersecţie.

— Ia-o la dreapta, îi indică Tippy Jackson.

Pat adăugă:

— O să vezi o clădire de cărămidă, cu o firmă de neon pe verticală. Hotelul Meremont, aşa-i spune. Un loc teribil. O baie la două camere şi cadă în loc de duş. Şi mâncarea… Incredibil. Iar singura băutură pe care-o vând este o chestie numită Nehi.

— Mie mi-a plăcut mâncarea, spuse Don Denny. Carne adevărată, de vită, proteine sintetice. Somon autentic…

— Banii voştri sunt buni? întrebă Joe.

În clipa următoare, auzi o tânguire ascuţită repercutându-se de-a lungul străzii, în spatele lor.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă el pe Denny.

— Nu ştiu, răspunse acesta, nervos.

— E o sirenă de poliţie, interveni Sammy Mundo. N-ai semnalizat înainte de viraj.

— Cum aş fi putut s-o fac? Nu există nicio manetă pentru semnalizare…

— Ar fi trebuit să faci semn cu mâna, spuse Sammy.

Sirena se auzea acum foarte aproape; întorcând capul, Joe văzu o motocicletă care ajunsese în dreptul său. Încetini viteza, neştiind ce-ar trebui să facă.

— Opreşte la cotitură, îl sfătui Sammy.

Joe opri în locul indicat.

Dându-se jos de pe motocicletă, poliţistul veni până la ei; era un bărbat tânăr, cu faţa ca de şobolan şi ochii mari şi duri. Îl studie pe Joe, apoi spuse:

— Pot să văd şi eu permisul dumneavoastră de conducere, domnule?

— Nu am, răspunse Joe. Daţi-mi amendă şi lăsaţi-ne să plecăm.

Zărea deja hotelul. Se întoarse către Don Denny:

— Ar fi mai bine să te duci imediat acolo, împreună cu toţi ceilalţi.

Willis-Knight-ul continuă să înainteze în direcţia hotelului. Don Denny, Pat, Sammy, Mundo şi Tippy Jackson coborâră din maşină; începură să alerge după Willis-Knight, care începuse să încetinească pentru a opri vizavi de hotel, lăsându-l pe Joe să-l înfrunte singur pe poliţist.

Acesta tocmai întreba:

— Aveţi vreun act de identitate?

Joe îi întinse portvizitul. Cu un creion chimic, roşu, poliţaiul completă o chitanţă, rupse foaia din carnet şi i-o dădu lui Joe.

— Nesemnalizare. Conducere fără permis. Citaţia vă spune unde şi când să vă prezentaţi.

Poliţistul închise chitanţierul, îi înapoie lui Joe portofelul, apoi încălecă din nou pe motocicletă. Porni motorul şi reintră în trafic, fără să mai privească înapoi.

Dintr-un motiv neclar, Joe se uită la citaţie, înainte de-a o băga în buzunar. Şi o mai citi o dată pe îndelete. Cu creion chimic, un scris de mână, familiar, spunea:

„Sunteţi într-un pericol mult mai mare decât am crezut. Ceea ce Pat Conley v-a spus este…”

Aici mesajul se întrerupea. În mijlocul frazei. Se întrebă cum ar fi continuat. Mai era şi altceva pe citaţie? O întoarse pe dos, dar nu găsi nimic; o întoarse iarăşi. Într-adevăr, nu mai era nimic scris de mână, dar în partea de jos a foii se afla imprimată următoarea inscripție, cu litere de tipar:

ÎNCERCAŢI LA FARMACIA LUI ARCHER
PENTRU REMEDII CASNICE DEMNE DE ÎNCREDERE
ŞI PREPARATE MEDICINALE CU VALOARE RECUNOSCUTĂ.
PREŢURI AVANTAJOASE.

Cam puţin ca să poţi continua, se gândi Joe. Şi totuşi, nu aşa ceva trebuia să apară în josul unui proces-verbal întocmit de poliţia rutieră din Des Moines; în mod clar, era o altă manifestare, aşa cum fuseseră şi cuvintele scrise de mână, cu creion chimic, de deasupra.

Coborând din automobil, intră în cel mai apropiat magazin, care oferea spre vânzare dulciuri, reviste şi ţigări.

— Pot să folosesc anuarul dumneavoastră telefonic? se adresă el patronului, un bărbat solid, de vârstă mijlocie.

— Vedeţi în spate, răspunse acesta, amabil, indicând locul cu mâna.

Joe găsi cartea de telefon şi, în lumina chioară a prăvăliei cufundate în penumbră, se uită după farmacia lui Archer. N-o găsi trecută nicăieri.

Închizând anuarul, se apropie de proprietar care, pentru moment, era ocupat să vândă unui puşti un pachet de napolitane

Necco.

— Ştiţi unde pot găsi farmacia lui Archer? întrebă Joe.

— Nicăieri, răspunse proprietarul. Cel puţin, n-o *mai* puteţi găsi.

— De ce?

— S-a închis de ani de zile.

Joe insistă:

— Spuneţi-mi măcar unde era. Şi poate puteţi să-mi faceţi o schiţă.

— N-aveţi nevoie de schiţă; pot să vă spun şi-aşa…

Bărbatul solid se apleca peste tejghea, arătând prin uşa magazinului.

— Vedeţi frizeria de colo? Mergeţi până la ea, apoi uitaţi-vă spre nord. Acela e nordul! (Arătă direcţia.) Veţi zări o clădire veche, galbenă, cu acoperiş triunghiular. Deasupra, sunt două apartamente încă locuite, dar localul magazinului de la parter este abandonat. O să puteţi vedea totuşi firma: *Farmacia lui Archer.* Aşa că veţi şti imediat când aţi găsit-o. Întâmplarea face că Ed Archer s-a îmbolnăvit de cancer în gât şi…

— Mulţumesc, îl întrerupse Joe şi ieşi din prăvălie, în lumina palidă a soarelui de după-amiază; merse repede, traversând strada spre firma frizerului şi de acolo se uită către nord.

La limita câmpului său vizual, zări clădirea înaltă şi galbenă, cu pereţi coşcoviţi. Ceva din înfăţişarea ei i se păru totuşi straniu. Un tremur, o inconsistenţă, ca şi cum clădirea devenea mai întâi stabilă, apoi se retrăgea într-o incertitudine lipsită de substanţă. O oscilaţie, fiecare fază durând câteva secunde, după aceea înceţoşându-se şi trecând în opusul său, o variaţie extrem de regulată, ca şi cum structura ei ar fi fost întemeiată pe o pulsaţie organică. Ca şi cum, se gândi Joe, ar fi vie.

Poate c-am ajuns la final, îşi zise. Porni spre farmacia abandonată, fără să-şi desprindă privirile de la clădire; o văzu pulsând, o văzu schimbându-se între cele două stadii ale sale, apoi, în vreme ce se apropia, descoperi natura condiţiilor sale alternative. În punctul de cea mai mare stabilitate devenea un magazin pentru vânzarea cu amănuntul din propria lui perioadă de timp, operând homeostatic, un sistem cu autoservire oferind zece mii de produse necesare unui conapt modern; în cursul vieţii sale de adult, fusese clientul multor asemenea pseudonegustori extrem de funcţionali, coordonaţi de calculator.

Apoi, în punctul de maximă lipsă de substanţă, se reducea la

o drogherie micuţă, anacronică, ornamentată în stil rococo. În vitrinele sale înguste văzu centuri pentru bolnavii de hernie, şiruri de ochelari de vedere, un mojar cu pistil, borcane cu tablete de toate felurile, o pancartă pe care scria cu litere de mână: LIPITORI, recipiente uriaşe cu dopuri de sticlă care conţineau tot ce vrei în materie de medicamente şi placebo… iar deasupra acestora, pe o placă de lemn care acoperea toată lungimea faţadei, erau pictate cu vopsea cuvintele: FARMACIA LUI ARCHER. Niciun semn însă că magazinul ar fi gol, abandonat, închis; într-un anumit fel, stadiul său din 1939 fusese exclus. Se gândi: deci, intrând, fie voi regresa şi mai mult în timp, fie mă voi apropia de epoca de unde vin. Ceea ce-mi trebuie, neîndoielnic, este regresiunea suplimentară, stadiul pre-1939.

Acum stătea în faţa casei, simţind în mod fizic efectul de maree al oscilaţiilor; se simţi tras înapoi, înainte, apoi iarăşi înapoi. Pe lângă el treceau pietoni, fără să manifeste interes; evident, niciunul dintre ei nu vedea ceea ce vedea el; nu zăreau nici farmacia lui Archer, nici construcţia artistică din 1992. Asta îl zăpăcea cel mai mult.

Atunci când clădirea basculă în faza sa veche, făcu un pas înainte, peste prag. Şi intră în farmacia lui Archer…

În dreapta, o tejghea lungă, cu partea de deasupra acoperită cu plăci de marmură. Pe rafturi, cutii în culori întunecate; întregul magazin avea de altfel o nuanţă întunecată, legată nu atât de lipsa de lumină, cât mai degrabă de o coloratură de protecţie, de parc-ar fi fost construit să se amestece, să se contopească întruna cu umbrele, să fie în permanenţă opac. Atmosfera sa era una grea, densă; îl trăgea pe Joe în jos, îl apăsa asemenea unui munte cărat în spate. Şi încetase să oscileze. Cel puţin pentru el, acum, că intrase. Se întrebă dacă făcuse alegerea corectă; în clipa asta – prea târziu, desigur – lua în considerare alternativa, ce-ar fi însemnat ea. O întoarcere – posibilă – în propriul său timp. Să iasă, poate, pentru totdeauna. Ei, îşi spuse, acum e prea târziu, am ales deja. Umblă prin farmacie, uitându-se la alămuri şi la lemnărie – evident, lemn de nuc… – şi ajunse, în cele din urmă, la ghişeul pentru reţete, situat în partea din spate a încăperii.

Un tânăr slăbuţ, îmbrăcat într-un costum gri cu o vestă cu mulţi nasturi, apăru şi-l privi în tăcere. O lungă perioadă de timp, Joe şi bărbatul se uitară unul la celălalt, fără să scoată o vorbă. Singurul sunet provenea de la un orologiu inscripţionat

cu cifre latine; pendulul acestuia ticăia înainte şi înapoi, inexorabil. Aşa cum este obiceiul ceasurilor. Oriunde în lume.

Joe spuse:

— Aş dori un borcănaş de Ubik.

— Unguent? întrebă farmacistul.

Mişcarea buzelor sale părea desincronizată faţă de sunetul vocii; Joe vedea întâi gura bărbatului deschizându-se, apoi buzele mişcându-se şi-abia după aceea, la capătul unui interval apreciabil, percepea cuvintele.

— Există şi unguent? se miră Joe. Credeam că e doar pentru uz intern!

Farmacistul nu răspunse imediat. Era ca şi cum pe cei doi i-ar fi despărţit o prăpastie, un abis de timp. În cele din urmă, gura tânărului se deschise, buzele sale se mişcară din nou. Şi Joe îi auzi, în sfârşit, cuvintele:

— Ubik a suferit numeroase modificări, pe măsură ce fabricantul l-a îmbunătăţit. Cred că dumneavoastră cunoaşteţi mai degrabă vechiul Ubik.

Farmacistul se răsuci într-o parte şi mişcarea avu în ea ceva sacadat; omul părea să plutească într-un soi de dans lent, măsurat, cu un ritm plăcut din punct de vedere estetic, dar şocant din punct de vedere emoţional.

— Ne-a fost foarte greu să obţinem Ubik, în ultima vreme, spuse el, în timp ce revenea din plutire; în mâna dreaptă ţinea o cutie de tablă, plată, sigilată, pe care-o puse în faţa lui Joe, pe tejgheaua pentru reţete. Acum se prezintă sub forma unei pulberi la care trebuie să adaugi gudron de cărbune. Gudronul se vinde separat; vi-l pot oferi la un preţ scăzut. Pulberea Ubik este totuşi scumpă. Patruzeci de dolari.

— Ce conţine? întrebă Joe. Preţul îl îngheţa.

— E secretul producătorului.

Joe ridică spre lumină cutia sigilată.

— Vă deranjează dacă citesc inscripţia de pe etichetă?

— Câtuşi de puţin!

În lumina slabă, venită din stradă, reuşi să desluşească, în cele din urmă, scrisul de pe eticheta cutiei. Continua, de fapt, mesajul scris de mână pe procesul-verbal exact din locul unde mesajul lui Runciter se oprise atât de brusc:

„… absolut neadevărat. Ea n-a încercat – repet, n-a încercat – să-şi folosească talentul *după* explozia bombei.

N-a căutat să-i salveze pe Wendy Wright, sau pe Al Hammond sau

pe Edie Dorn.

Te minte, Joe, şi asta mă face să regândesc întreaga situaţie. Te voi înştiinţa de îndată ce voi ajunge la o concluzie. Apropo: pulberea Ubik are o valoare de vindecare universală, dacă instrucţiunile de folosire sunt urmate riguros şi cu conştiinciozitate.”

— Vă pot plăti cu cec? îl întrebă Joe pe farmacist. N-am la mine patruzeci de dolari şi-mi trebuie foarte repede nişte Ubik. Este vorba, efectiv, de o problemă de viaţă şi de moarte.

Vârî mâna în buzunarul de la haină, pentru a scoate carnetul de cecuri.

— Nu sunteţi din Des Moines, nu-i aşa? spuse farmacistul. Îmi dau seama după accentul dumneavoastră. Nu, ar trebui să vă cunosc pentru a accepta un cec cu o asemenea sumă. În ultimele săptămâni am primit o mulţime de cecuri fără acoperire şi toate de la persoane din afara oraşului.

— Atunci, o carte de credit v-ar conveni?

— Ce este aceea „o carte de credit”? întrebă farmacistul, mirat.

Lăsând jos cutia de Ubik, Joe se întoarse fără un cuvânt şi ieşi din farmacie. Traversă strada în direcţia hotelului, apoi se opri ca să privească înapoi.

Văzu doar o clădire galbenă, în paragină, cu perdele la ferestrele de sus, cu parterul părăsit, având geamurile şi uşile acoperite de scânduri bătute în cuie; prin spaţiile dintre acestea, zări căscându-se întunericul, cavitatea unei ferestre sparte. Un univers fără viaţă.

Ei, asta a fost, reflectă el. Ocazia de-a cumpăra o cutie de Ubik s-a dus. Chiar de-ar fi să găsesc patruzeci de dolari pe jos… Dar, se gândi, am obţinut restul mesajului lui Runciter. Cât o mai valora şi el! S-ar putea chiar să nu fie adevărat. S-ar putea să fie doar părerea deformată şi neschimbată a unui muribund. Sau a unuia mort de-a binelea ca în cazul reclamei TV. Dumnezeule, îşi spuse, cu un aer sumbru. Şi dacă, totuşi, este adevărat?

Ici şi colo, pe trotuar, oamenii priveau cu multă atenţie spre cer. Observând acest lucru, Joe privi şi el în sus. Apărându-şi ochii de razele piezişe ale soarelui, distinse un punct mişcător ce lăsa în urmă dâre albe de fum: un avion monoplan, zburând la mare înălţime, scria de zor ceva pe boltă. În vreme ce Joe şi ceilalţi trecători căscau ochii, norişorii ce începuseră deja să se risipească formară un mesaj:

FRUNTEA SUS, JOE!

Uşor de zis, mormăi Joe. Îndeajuns cât s-o scrii sub formă de cuvinte pe cer!

Apăsat de o mohoreală plină de nelinişte – şi de primele semne, abia perceptibile, ale unui nou acces de spaimă – se îndreptă, târându-şi paşii, spre Hotelul Meremont.

În holul cu tavan înalt şi covor purpuriu, degajând un aer provincial, se întâlni cu Don Denny.

— Am găsit-o pe Edie, anunţă acesta. Totul s-a terminat, cel puţin pentru ea. Şi n-a fost câtuşi de puţin frumos. Acum a dispărut Fred Zafsky. Am crezut că e în cealaltă maşină, iar cei de-acolo s-au gândit că e împreună cu noi. După toate aparenţele, nu s-a suit în niciuna; trebuie să fi rămas la morgă.

— Acum totul se petrece mai repede, spuse Joe.

Se întrebă cât de mult ar fi schimbat Ubik lucrurile, Ubik ce le tot trecea pe sub nas, sub diferite forme, dar întotdeauna în afara razei lor de acţiune. Îmi închipui că nu vom şti niciodată, concluzionă el, în gând.

— Aici putem bea ceva? îl întrebă pe Don Denny. Cum e cu banii? Ai mei sunt fără valoare.

— Plăteşte morga tot. Astea-s instrucţiunile pe care le-a lăsat Runciter.

— Chiar şi nota pentru hotel?

I se păru tare ciudat. Cum de se aranjase o astfel de treabă?

— Vreau să te uiţi la citaţia asta, îi ceru el lui Don Denny. Acum, cât nu mai e nimeni altcineva de faţă.

Îi înmână bucata de hârtie.

— Am şi restul mesajului. De asta am fost plecat, să fac rost de el. Denny citi procesul-verbal, apoi îl reciti. Cu gesturi lente, i-l înapoie lui Joe.

— Prin urmare, Runciter crede că Pat Conley minte, concluzionă el.

— Da, confirmă Joe.

— Îţi dai seama ce-ar însemna acest lucru? întrebă cu o voce stridentă. Înseamnă c-ar fi putut neutraliza totul. Tot ce ni s-a întâmplat, începând cu moartea lui Runciter.

— S-ar putea să însemne mai mult de-atât, remarcă Joe. Privindu-l scrutător, Don Denny declară:

— Ai dreptate, da, da, ai perfectă dreptate.

Păru surprins, apoi extrem de agitat. Înţelegerea îi străluci pe chip. O înţelegere dureroasă, lipsită de bucurie.

— Nu prea-mi place semnificaţia celor întâmplate, oftă Joe. După cum nu-mi place nici situaţia în care ne aflăm. Căci e mai rău. Mult mai rău decât mi-am închipuit sau decât crezuse Al Hammond, de exemplu. Ceea ce era *destul* de rău şi-aşa…

— Dar s-ar putea ca de data asta să fi nimerit adevărul, zise Denny.

— De când ni se întâmplă, continuă Joe, am tot încercat să înţeleg motivul. Eram sigur că dac-aş şti de ce…

Dar lui Al nu i-a trecut niciodată prin minte aşa ceva, gândi el. Amândoi am lăsat ca acest amănunt să ne scape. Dintr-un motiv foarte întemeiat.

— Nu le povesti nimic celorlalţi, spuse Don Denny. S-ar putea să nu fie adevărat; şi chiar dacă este, nu-i va ajuta cu nimic dacă vor şti.

— Ce să ştie? întrebă Pat Conley, din spatele lor. Ce nu-i va ajuta cu nimic?

Se apropie cu ochii săi negri, foarte calmi. Calmi până la seninătate.

— E o ruşine ce s-a întâmplat cu Edie Dom, zise ea. Şi cu Fred Zafsky; fiindcă bănuiesc că şi el a murit. Asta înseamnă că n-am mai rămas prea mulţi, nu-i aşa? Mă întreb cine va fi următorul.

Părea netulburată, în întregime stăpână pe sine.

— Tippy s-a dus să se întindă în camera ei. N-a spus că se simte obosită, dar presupun că aşa e. Nu crezi?

— Ba da, cred, răspunse Don Denny, după un moment de tăcere.

— Cum te-ai descurcat cu citaţia aia, Joe? se interesă Pat. Întinse mâna. Pot să arunc şi eu o privire?

Joe i-o dădu. A venit momentul, se gândi; acum se joacă totul. Ajungem în prezent, cât ai clipi.

— Cum de-mi ştia numele poliţistul? întrebă Pat, după ce cercetă în fugă hârtia. Se uită intens la Joe, apoi la Don Denny. Şi de ce scrie aici despre mine?

Nu recunoaşte scrisul, îşi spuse Joe. Pentru că nu-i obişnuită cu el. Aşa cum suntem noi, ceilalţi.

— Runciter, rosti el laconic. Tu faci toate astea, nu-i aşa, Pat? Tu, cu talentul tău. Ne aflăm aici din pricina ta.

— Şi ne extermini, interveni Don Denny. Unul câte unul. Dar de *ce?* Se întoarse spre Joe: Ce motiv ar putea avea? Nici măcar nu ne cunoaşte prea bine…

— De asta te-ai angajat la Runciter Associates? o întrebă Joe.

Încercă să vorbească fără să-i tremure vocea, dar nu reuşi; se auzi însă cu urechile lui cum şovăia şi simţi dintr-o dată un profund dispreţ pentru sine.

— G.G. Ashwood te-a descoperit şi te-a adus, continuă el. Lucra pentru Hollis, corect? Asta-i ceea ce ni s-a întâmplat în realitate, *nu explozia bombei, ci tu?*

Pat zâmbi.

Şi holul hotelului explodă în faţa lui Joe Chip.

Ridicaţi braţele şi veţi avea dintr-o dată forme mai rotunde! Noile sutiene ultradelicate marca Ubik şi linia de sutiene speciale Ubik. Asta înseamnă! Ridicaţi braţele şi veţi avea brusc forme mai frumoase! Sutienele Ubik oferă sânilor un suport relaxant şi rezistent pe toată durata zilei, atunci când sunt purtate conform instrucţiunilor…

Capitolul 13

Întunericul vuia în jur, agăţându-se de el precum o lână caldă, umedă, coagulată. Groaza pe care o resimţise doar ca pe-o sugestie amestecată cu întunericul devenise acum reală şi atotcuprinzătoare. N-am fost atent, îşi dădu el seama. N-am făcut ce mi-a spus Runciter; am lăsat-o să vadă citaţia.

— Ce s-a întâmplat, Joe? răsună vocea lui Don Denny, marcată de o mare îngrijorare. Ce nu-i în regulă?

— Sunt bine, stai liniştit.

Acum putea să şi vadă un pic; în întuneric porniseră să apară linii cenuşii, orizontale, ca şi cum acesta începuse să se destrame.

— Mă simt doar obosit, spuse, dându-şi seama cât de epuizat îi devenise trupul. Nu-şi amintea să fi fost vreodată în asemenea hal de oboseală. În niciun moment din întreaga lui viaţă.

— Dă-mi voie să te ajut până la un scaun, se oferi Don Denny.

Joe îi simţi mâna pe umăr; îl simţi de Denny călăuzindu-l. Şi asta-l înfricoşă, această nevoie de a fi condus. Se smuci într-o parte.

— Sunt bine, repetă el.

În apropiere, silueta lui Denny începuse să prindă contur; se concentră asupra ei, apoi distinse iarăşi holul ca de început de secol, cu candelabrul său din cristal ornamentat şi complicata lumină galbenă pe care o emana.

— Lasă-mă să stau jos, ceru el şi – pe pipăite – găsi un scaun cu fundul de răchită.

Adresându-se lui Pat, Don Denny întrebă cu asprime:

— Ce i-ai făcut?

— Nu mi-a făcut nimic, răspunse Joe, încercând să-şi oblige vocea să pară cât mai fermă.

Dar glasul i-o luase razna, strident cu intonaţii nenaturale. De parcă ar fi fost derulat cu o viteză mai mare, se gândi. Prea ascuţit. Ca şi cum n-ar fi al meu…

— Aşa e, spuse Pat. Nu i-am făcut nimic, nici lui, nici altcuiva.
— Vreau să merg sus şi să mă-ntind puţin, ceru Joe.
— O să-ţi iau o cameră, rosti nervos Don Denny; se învârtea în jurul lui Joe, apărând, apoi dispărând atunci când luminile din hol deveneau mai slabe. Lumina viră într-un roşu întunecat, apoi deveni mai puternică, apoi – din nou – păli.
— Stai pe scaunul ăsta, Joe, mă întorc imediat.
Denny porni grăbit în direcţia recepţiei. Pat rămase pe loc.
— Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea binevoitoare.
— Nu, răspunse Joe.
Avu nevoie de un efort imens pentru a rosti cuvântul cu voce tare; părea agăţat de caverna interioară adăpostită în inima lui, un gol căscându-se tot mai mare, cu fiece secundă care trecea.
— Poate cu o ţigară, spuse el apoi şi pronunţarea întregii propoziţii îl epuiză; îşi simţi inima chinuindu-se din greu. Bătăile dificile făcură să i se accentueze povara; era o greutate în plus, apăsătoare, o mână uriaşă care-l strângea.
— Ai vreuna? întrebă el, reuşind să privească în sus, către Pat, prin lumina roşie şi ceţoasă. Strălucirea şovăitoare şi pulsândă a unei realităţi firave…
— Îmi pare rău, răspunse femeia. Nu am.
— Ce… ce s-a întâmplat… cu mine?
— Un atac de cord, probabil, presupuse Pat.
— Crezi că există un doctor al hotelului? reuşi el să articuleze.
— S-ar putea.
— Nu vrei să vezi? Să te duci să-l cauţi?
— Cred că e o treabă pur psihosomatică, zise Pat, fără să se mişte din loc. Nu eşti cu adevărat bolnav. O să-ţi revii.
Întorcându-se de la recepţie, Don Denny anunţă:
— Am obţinut o cameră pentru tine, Joe. La etajul doi, camera 203.
Tăcu şi Joe îi simţi privirea scrutătoare, neliniştită.
— Joe, arăţi îngrozitor. Fragil. Ca şi cum ai fi gata să te prăbuşeşti. Dumnezeule, Joe, ştii ce înfăţişare ai? Exact ca a lui Edie Dorn, atunci când am găsit-o!
— Oh, nici vorbă, îl contrazise Pat. Edie Dorn e moartă, Joe nu. Eşti mort, Joe?
— Vreau să urc, gemu Joe. Vreau să mă întind puţin.
În cele din urmă, reuşi să se ridice în picioare; inima îi bubui, păru să ezite, să nu mai bată – pentru o clipă – apoi îşi reluă activitatea, lovind întocmai ca un lingou de metal lăsat să cadă

pe ciment; fiecare pulsaţie a ei făcea să-i vibreze întregul organism.

— Unde e liftul? întrebă Joe.

— Te duc eu până acolo, se oferi Denny; puse din nou mâna pe umărul lui. Eşti ca un fulg, constată el. Ce se întâmplă cu tine, Joe? Poţi să-mi spui? Ştii? Încearcă să-mi spui.

— Nu ştie, interveni Pat.

— Cred c-ar trebui văzut de un doctor, zise Denny. Chiar acum!

— Nu, se opuse Joe.

Mă va ajuta dacă mă voi culca puţin, îşi spuse; simţea un fel de presiune oceanică, un val enorm care trăgea de el; îl silea să se întindă. Îl împingea spre un singur lucru: să se întindă pe spate, singur, sus, în camera lui de hotel. Unde nimeni nu-l putea vedea. Trebuie să scap de-aici, îşi spuse. Trebuie să fiu singur. De ce? se întrebă. Nu ştia; necesitatea îl invadase precum un instinct lipsit de raţiune, imposibil de înţeles ori de explicat.

— Mă duc să aduc un doctor, rosti hotărât Denny. Pat, rămâi aici, cu el. Nu-l scăpa din ochi. Mă întorc cât de repede pot!

Plecă. Joe îi zări silueta neclară îndepărtându-se. Denny părea să se contracte, să devină din ce în ce mai mic. Apoi dispăru în întregime. Pat Conley rămase, dar asta nu-l făcu să se simtă mai puţin singur. Izolarea lui, în ciuda prezenţei fizice a femeii, devenise absolută.

— Ei bine, Joe, spuse Pat. Ce doreşti? Ce pot să fac pentru tine? E suficient doar să-mi spui…

— Liftul, ceru el.

— Vrei să te conduc până la ascensor? Cu plăcere.

Ea o luă înainte, iar el o urmă, cât de bine putea. I se părea că Pat merge neobişnuit de repede; nu-l aştepta şi nici nu privea înapoi, descoperi că-i e aproape imposibil să n-o piardă din ochi. Oare este doar rodul imaginaţiei mele, se întrebă Joe, faptul că ea se deplasează atât de repede? Trebuie să fie din cauza mea; sunt încetinit, strivit de gravitaţie. Lumea lui devenise una alcătuită numai din masă pură. Joe se percepea pe sine doar într-un singur mod: ca pe un obiect supus apăsării greutăţii. O calitate, un atribut. Şi o experienţă. Inerţie.

— Nu atât de repede, ceru el.

În clipa asta, n-o mai putea vedea; mişcându-se cu multă supleţe, ieşise din raza lui vizuală. Iar el, stând acolo, incapabil să mai înainteze, gâfâia; simţi cum sudoarea îi curgea pe frunte

şi ochii îl usturã, din cauza transpiraţiei sărate.

— Aşteaptă, strigă el.

Pat reapăru. Îi distinse faţa, în timp ce se apleca să-l privească. Să-l examineze. Cu o expresie de linişte perfectă. Atenţia ei dezinteresată, detaşarea sa ştiinţifică...

— Vrei să-ţi şterg faţa? întrebă femeia; scoase o batistă mică şi delicată, cu dantelă pe margini. Zâmbi. Acelaşi zâmbet ca şi mai înainte.

— Ajută-mă numai să urc în lift.

Îşi obligă corpul să se mişte înainte. Un pas. Doi. Acum reuşea să zărească ascensorul, cu mai multe persoane ce-l aşteptau să coboare. Cadranul demodat, situat deasupra uşilor glisante, cu acul său asemănător limbii unui ceas... Acul baroc tremură între cifrele trei şi patru; se duse către stânga, ajungând la trei, apoi oscilă între trei şi doi.

— Într-o secundă va fi aici, zise Pat. Scoase din geantă ţigările şi bricheta şi-şi aprinse una, suflând fuioare de fum gri, pe nări. E un tip de lift foarte vechi, îi spuse ea lui Joe, încrucişându-şi braţele la piept, într-o atitudine liniştită. Ştii ce cred eu? Cred că e una dintre cuştile-alea deschise, din fier. Te înspăimântă?

Acul trecuse acum de doi; întârzie deasupra lui unu, apoi porni hotărât în jos. Uşile alunecară în lateral.

Joe văzu zăbrelele cuştii, barele încrucişate. Văzu liftierul îmbrăcat în uniformă, aşezat pe un scaun înalt, cu mâna pe maneta sistemului de control.

— Urcăm, anunţă acesta. Vă rog, treceţi mai în spate.

— N-am de gând să urc în aşa ceva, se împotrivi Joe.

— De ce nu? se miră Pat. Crezi că se va rupe cablul? Asta te sperie? Înţeleg că eşti înspăimântat...

— Asta-i ceea ce-a văzut Al, explică el.

— Ei bine, Joe, spuse Pat, mai poţi să ajungi în camera ta doar urcând pe scări. Şi nu vei fi capabil de-aşa ceva, nu în starea în care te afli.

— Voi urca pe scări!

Porni la întâmplare, încercând să dibuiască treptele. Nu văd! îşi zise. Nu le pot găsi! Greutatea care-l apăsa îi strivea plămânii, făcându-i respiraţia dificilă şi dureroasă; trebui să se oprească şi să se concentreze pentru a lăsa loc aerului să-l pătrundă, doar atât. Poate că este un atac de cord, se gândi. Dacă-i aşa, nu pot să urc scările. Dar dorinţa din el crescuse şi mai mult, nevoia copleşitoare de a fi singur. Încuiat într-o

cameră goală, fără martori, tăcut şi nemişcat. Întins, fără să aibă nevoie să vorbească, fără să aibă nevoie să se mişte. Fără să i se ceară să facă faţă nimănui, nici unei probleme. Şi nimeni nu va şti vreodată unde sunt, îşi spuse. Acest lucru părea, în mod inexplicabil, foarte important; voia să fie necunoscut şi invizibil, să trăiască fără a fi văzut. Mai ales de către Pat, se gândi. Nu, nu de ea. Nu poate fi în apropierea mea.

— Am ajuns, spuse Pat. Îl călăuzi, întorcându-l uşurel spre stânga. E chiar în faţa ta. N-ai decât să te ţii de balustradă şi să urci şontâc-şontâc până sus, în pat. Te uiţi?

Urcă plină de îndemânare, parcă dansând, apoi temperându-se şi iar căţărându-se lipsită de greutate pe următoarea treaptă.

— Te descurci?

— Nu… nu te vreau, zise Joe. Nu vreau să vii cu mine.

— Oh, dragă! Plescăi din limbă, cu o tristeţe prefăcută; ochii ei negri străluciră. Ţi-e teamă că voi profita de situaţia în care te afli? Că-ţi voi face ceva… ceva rău?

— Nu. Clătină din cap. Eu… vreau doar… să fiu… singur.

Apucând balustrada, reuşi să se salte pe prima treaptă. Oprindu-se acolo, privi în sus, încercând să zărească locul unde se termina scara. Încercând să-şi dea seama cât de departe era acest loc şi câte trepte îi mai rămăseseră de parcurs.

— Domnul Denny m-a rugat să stau cu tine. Pot să-ţi citesc sau să-ţi aduc vreun lucru de care ai nevoie. Pot să-ţi dau să mănânci.

El mai urcă o treaptă.

— Singur, gâfâi.

Pat întrebă:

— Îmi dai voie să mă uit la tine cum urci? Aş vrea să văd de cât timp ai nevoie. Presupunând că vei reuşi…

— O să reuşesc!

Puse piciorul pe treapta următoare, apucă balustrada şi se trase în sus. Inima lui dilatată îl făcu să se sufoce; închise ochii şi respiră şuierător.

— Mă întreb, comentă Pat, dacă la fel a procedat şi Wendy. Ea a fost prima, nu-i aşa?

— Am fost. Îndrăgostit. De ea, bolborosi Joe.

— Oh, ştiu. Mi-a spus G.G. Ashwood; ţi-a citit gândurile. G.G. şi cu mine am ajuns să fim prieteni foarte buni; am petrecut foarte mult timp împreună. Ai fi putut spune chiar că am avut o legătură amoroasă. Da, da, ai fi putut spune asta.

— Teoria noastră, zise Joe. Era aşadar singura…

Respiră adânc.

— … corectă, reuşi el să îngaime; făcu un pas, apoi, cu un efort imens, încă unul. Că tu şi G.G. aţi pus la cale totul cu Ray Hollis. Să vă infiltraţi.

— Foarte corectă, fu de acord Pat.

— Cei mai buni inerţiali ai noştri. Şi Runciter. Să ne distrugeţi pe toţi. Reuşi să se mai ridice cu o treaptă. Nu suntem în semi-viaţă. Nu suntem…

— O, *puteţi* muri, zise Pat. Nu sunteţi morţi; vreau să spun, îndeosebi tu nu eşti. Dar muriţi unul câte unul. Însă ce rost are să mai vorbim despre asta? De ce să deschidem iarăşi discuţia? Ai spus chiar tu totul cu puţină vreme în urmă şi, ca să fiu cinstită, mă plictiseşte să-mi repeţi mereu aceleaşi şi aceleaşi lucruri. Ştii, Joe, eşti într-adevăr o persoană pedantă şi foarte plicticoasă. Aproape la fel de plicticoasă ca şi Wendy Wright. Voi doi aţi fi făcut o pereche grozavă.

— Din cauza asta a murit. Wendy. Prima, zise el. Nu fiindcă s-a despărţit de grup. Ci pentru că…

Se chirci, în vreme ce durerea din piept pulsa violent; încercase să mai facă un pas, dar de data asta dăduse greş. Se împiedică, apoi se trezi în poziţie şezând, ghemuit ca… da, se gândi, ca Wendy în dulap. Întinzând mâna, se apucă de mâneca hainei. Trase de ea.

Stofa se sfâşie. Uscat şi subţire, materialul se rupse asemenea unei hârtii proaste şi ieftine; nu avea nicio rezistenţă… ca şi cum ar fi fost fabricat de mântuială, pentru front. Prin urmare, nu mai exista nicio îndoială. Foarte curând avea să lase în urma lui o trenă de zdrenţe. O înşiruire de resturi ducând spre o cameră de hotel şi o mult dorită izolare. Ultimele sale fapte chinuite, conduse de un reflex condiţionat. O direcţie grăbindu-l către moarte, decădere şi nefiinţă. O alchimie îngrozitoare îl controla, culminând cu mormântul.

Mai urcă o treaptă.

O să reuşesc, îşi dădu el seama. Forţa care mă mână se hrăneşte cu trupul meu; iată motivul pentru care şi Wendy şi Al şi Edie, iar la ora asta fără îndoială că şi Zafsky s-au deteriorat fizic până să moară, lăsând în loc doar un înveliş ca o coajă fărâmiţată şi lipsită de greutate, ce nu conţinea nimic, nicio esenţă, niciun fel de fluide, nici măcar un pic de substanţă. Forţa se izbeşte de o greutate de câteva ori mai mare decât gravitaţia şi acesta este preţul, această deteriorare a corpului ce se consumă. Dar corpul, ca sursă de energie, va fi suficient ca să

mă ducă până sus; o necesitate biologică acţionează acum şi probabil că la acest nivel nici măcar Pat, care a pus-o în mişcare, n-o mai poate opri. Se întrebă ce simţea ea, în timp ce-l urmărea urcând scările. Oare îl admira? Îl dispreţuia? Ridică greoi capul, căutând-o din priviri; o găsi, descoperind mai multe nuanţe pe faţa ei plină de vitalitate. Văzu acolo doar interes. Fără răutate. O expresie neutră. Faptul nu-l surprinse. Pat nu făcuse nicio mişcare ca să-l împiedice sau să-l ajute. Părea un lucru corect, chiar şi pentru el.

— Te simţi mai bine? întrebă Pat.

— Nu, răspunse Joe. Şi ridicându-se pe jumătate, păşi pe treapta următoare.

— Arăţi altfel. Nu mai eşti atât de întors pe dos.

— Pentru că pot să reuşesc. Ştiu asta.

— Nu mai e atât de mult, fu de acord Pat.

— Atât de departe, o corectă el.

— Eşti incredibil! Atât de obişnuit, atât de mic. Până şi în timpul spasmelor propriei tale morţi, tu… (se corectă, şireată şi rapidă) sau ceea ce ţi se par *ţie* a fi, din punct de vedere subiectiv, „spasme ale morţii”. S-ar putea să te deprime. Încearcă să fi optimist. Da?

— Spune-mi doar, îi ceru Joe. Câte trepte… au mai rămas.

— Şase. Se depărtă pe furiş de el, lunecând în susul scării fără zgomot, fără efort. Nu, îmi pare rău. Zece. Sau nouă? Cred că sunt nouă.

Din nou, el urcă o treaptă. Apoi următoarea. Şi următoarea. Nu vorbea; nici măcar nu încerca să vadă. Ghidându-se după duritatea suprafeţei pe care se sprijinea, se târa pas cu pas, ca un melc, simţind cum creşte în el un fel de talent, o îndemânare de a şti cum să-şi dozeze eforturile, cum să-şi folosească puterea aproape epuizată.

— Aproape-ai ajuns, rosti veselă Pat, de undeva, de deasupra lui. Ce ai de spus, Joe? Vreun comentariu referitor la marea ta ascensiune? Cea mai mare ascensiune din istoria omului. Nu, nu-i adevărat. Wendy şi Al şi Edie şi Fred Zafsky au făcut-o înaintea ta. Dar asta-i singura pe care-am privit-o cu adevărat.

— De ce tocmai eu? întrebă Joe.

— Vreau să te privesc, Joe, din pricina aranjamentului tău meschin şi de prost-gust de la Zürich. Aranjamentul ca Wendy Wright să-şi petreacă noaptea în camera ta de hotel. Acum, în noaptea asta, va fi altfel. Vei fi singur.

— Şi-n noaptea aceea, la fel, zise Joe. Am fost… singur.

O nouă treaptă. Tuşi convulsiv şi ultimele resturi de energie îl părăsiră, risipindu-se sub forma picăturilor de sudoare ce-i curgeau de pe faţa ridată.

— Ea era acolo; nu în patul tău, dar pe undeva, prin cameră. Şi cu toate astea, tu ai dormit buştean, râse Pat.

— Încerc, zise Joe. Să nu tuşesc.

Reuşi să mai urce încă două trepte şi ştiu că era aproape de capăt. Câtă vreme petrecuse oare pe scară? N-avea nicio posibilitate să afle.

Descoperi apoi, şocat, că era nu numai sleit de puteri, dar şi complet îngheţat. Când se întâmplase asta? se întrebă. Cândva, în trecut; frigul se infiltrase pe nesimţite, încât până acum nu-l simţise. Oh, Dumnezeule, îşi spuse, dârdâind din toate încheieturile. Oasele lui păreau cuprinse de un cutremur. E mai rău decât pe Lună, mult mai rău. Mai rău şi decât frigul resimţit în camera de hotel de la Zürich. Acelea fuseseră doar nişte semne prevestitoare.

Metabolismul, medită el, este un proces de ardere, un cuptor activ. Când îşi încetează funcţionarea, viaţa se sfârşeşte. Probabil că au greşit în privinţa iadului, îşi spuse. Iadul este rece; acolo totul e îngheţat. Trupul înseamnă greutate şi căldură; acum, eu cad victimă greutăţii, iar căldura – căldura *mea* – se scurge în gol. Şi dacă nu voi renaşte, ea nu va mai reveni niciodată. Ăsta e destinul Universului. Aşa că măcar nu voi fi singur.

Şi totuşi, se *simţea* singur. Sfârşitul a venit prea repede, îşi dădu el seama. Încă nu e momentul; ceva a grăbit totul, un lucru complice a accelerat evenimentele, din răutate şi curiozitate, în acelaşi timp: o forţă perversă, polimorfă, căreia îi făcea plăcere să privească întregul spectacol. O entitate înapoiată, infantilă, bucurându-se de ceea ce se întâmpla. M-a zdrobit ca pe-o insectă cu picioare strâmbe, îşi spuse el. Un gândac ce nu face altceva decât să se târască pe pământ. Şi care nu poate să zboare ori să scape niciodată, ci doar să coboare pas cu pas în locul unde totul este răvăşit şi scârbos. În lumea morţii, pe care o entitate perversă a încurajat-o cu obiceiurile ei murdare. Lucrul pe care noi îl numim Pat…

— Ai cheia de la cameră? întrebă Pat. Gândeşte-te ce îngrozitor te-ai simţi să ajungi până la etajul doi şi să descoperi că ai pierdut cheia şi nu poţi intra în cameră…

— O am.

Se scotoci prin buzunare. Haina i se rupse, căzând în zdrenţe

de pe el. Din buzunarul cel mai de sus, cheia alunecă pe podea. Se rostogoli două trepte mai jos, acolo unde Joe n-o putea ajunge.

— Ţi-o dau eu, rosti brusc Pat.

Trecând în grabă pe lângă el, înhăţă cheia, o ridică spre lumină, cercetând-o cu atenţie, apoi se întoarse şi o aşeză pe balustradă, în capul scărilor.

— Uite-o aici, zise ea, poţi s-o iei când termini de urcat. Va fi recompensa ta. Camera e parcă pe stânga, cam a patra uşă de pe coridor. O să trebuiască să te mişti încetişor, dar îţi va fi mult mai uşor odată ce ai urcat scara. Când n-o să mai fi nevoit să urci.

— Văd, spuse el. Cheia. Şi capătul. Pot vedea capătul scării.

Cu amândouă mâinile încleştate de balustradă, se trase în sus, urcând trei trepte deodată, într-un efort agonizant. Simţi cum îi seacă puterile; greutatea ce-l apăsa crescu, frigul se înteţi şi esenţa propriei sale fiinţe se subţie. Dar…

Ajunsese pe palier.

— Adio, Joe! zise Pat. Se aplecă spre el, îngenunchind puţin ca să-i poată vedea faţa. Doar nu vrei ca Don Denny să dea buzna în camera ta, nu-i aşa? Doctorul n-o să-ţi fie de niciun ajutor. Prin urmare, am să-i spun c-am chemat un taxi şi că acum eşti în drum spre spital. În felul ăsta, nimeni n-o să te mai deranjeze. O să poţi fi absolut singur. De acord?

— Da, şopti el.

— Poftim cheia! Îi puse în palmă obiectul de metal rece, închizându-i pumnul în jurul lui. Sus fruntea, cum spun cei de-aici, din 1939. Şi nu te mai lăsa amăgit de orice o altă vorbă a lor.

Se ridică în picioare şi de îndreptă; o clipă rămase locului, privindu-l pe Joe cu atenţie, după care porni pe coridor, către lift. O văzu apăsând pe buton şi aşteptând; văzu uşile dându-se la o parte, apoi Pat dispăru.

Strângând cheia cât îl ţineau puterile, Joe se ridică împleticindu-se, până ajunse într-o poziţie ghemuită; se rezemă clătinându-se de peretele coridorului, apoi o luă la stânga şi începu să meargă pas cu pas, continuând să se sprijine de perete. Beznă, se gândi. Coridorul e neluminat. Închise ochii, îi deschise, clipi. Transpiraţia de pe faţă încă-l orbea, îl ustura; nu putea spune dacă într-adevăr coridorul era întunecat sau dacă nu cumva vederea lui slăbise.

Până să ajungă la prima uşă, mersul i se transformase în

târât; îşi lăsă capul pe spate, încercând să distingă numărul camerei. Nu, nu-i asta. Continuă să se târască.

Când găsi uşa pe care-o căuta, fu nevoit să se ridice în picioare, proptit de perete, pentru a băga cheia în broască. Efortul îl dădu gata. Căzu, cu cheia încă în mână; capul i se izbi de uşă şi Joe se prăbuşi pe spate, pe mocheta îmbâcsită de praf, mirosind a vechi, a uzat şi a moarte îngheţată. Nu sunt în stare să intru în cameră, îşi dădu el seama. Nu mă pot ridica.

Dar trebuia. Aici, afară, putea fi văzut.

Apucând clandestin cu amândouă mâinile, se ridică iarăşi în picioare. Lăsându-se cu toată greutatea corpului pe uşă, pipăi tremurând în căutarea broaştei; aşa, de îndată ce va răsuci cheia şi uşa se va deschide, va cădea în interior. Şi-atunci, se gândi, dacă voi putea să-nchid uşa după mine şi s-ajung până la pat, totul se va termina.

Încuietoarea scoase un scrâşnet. Limba de metal se retrase în locaşul ei. În clipa următoare, uşa se deschise şi Joe căzu cu faţa înainte şi mâinile întinse. Podeaua părea că se ridică spre el; deosebi desenele de pe covor, spirale şi motive florale, colorate în roşu şi auriu, roase până la urzeală şi lustruite; culorile se decoloraseră şi, în vreme ce Joe lovea podeaua, aproape fără durere, îşi spuse: camera asta e foarte veche. În momentul construirii clădirii, probabil c-au folosit drept ascensor o cuşcă deschisă. Aşa că liftul pe care l-am văzut eu, îşi spuse, era cel iniţial. Originalul.

Zăcu o vreme întins pe podea, apoi, ca şi cum l-ar fi chemat cineva, ca şi cum l-ar fi silit să se mişte din loc, tresări. Se ridică în genunchi, îşi puse mâinile în faţă, cu palmele desfăcute... mâinile mele, gândi; Dumnezeule, mâini ca de pergament, galbene şi osoase, precum târtiţa unui curcan fript. O piele casantă, nu ca pielea de om; vârfuri de pene, de parc-aş fi regresat milioane de ani spre ceva care zboară şi înoată, folosindu-şi pliurile pielii drept pânză.

Deschizând ochii, căută patul din priviri; se chinui să-l identifice. Zări o fereastră îndepărtată, de mari dimensiuni, lăsând să pătrundă, prin ţesătura perdelelor, o lumină cenuşie... O masă de toaletă urâtă, cu picioare înalte şi subţiri... Apoi, în sfârşit, patul cu tăbliile metalice împodobite cu bile de aramă la capete, îndoit şi asimetric, ca şi cum ani întregi de folosinţă i-ar fi răsucit fierăria şi i-ar fi curbat scheletul din lemn lustruit. Chiar şi-aşa, vreau să ajung în el, îşi spuse; se îndreptă într-acolo, alunecă şi se târî mai departe prin cameră.

Atunci văzu o persoană aşezată într-un fotoliu. Stătea acolo, cu faţa la el; un spectator ce nu scosese niciun cuvânt, dar care acum se ridică şi veni repede spre el. Era Glen Runciter.

— N-am putut să te-ajut să urci scara, spuse Runciter, cu o expresie gravă pe faţa lui cam greoaie. Ea m-ar fi văzut. Ca să fiu cinstit, mi-a fost teamă că te va însoţi până-n cameră şi-atunci am fi avut necazuri, pentru că ea…

Se întrerupse, se aplecă şi-l ridică pe Joe în picioare, ca şi cum acesta n-ar mai fi cântărit nimic sau ca şi cum toate constituentele sale materiale ar fi dispărut.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Vino!

Îl cără pe Joe, ţinându-l sub braţ, până în partea cealaltă a camerei – nu către pat, ci până la fotoliul în care stătuse el însuşi mai înainte.

— Poţi să mai rezişti câteva secunde? întrebă Runciter. Vreau să încui uşa. Pentru cazul în care Pat s-ar răzgândi.

— Da, răspunse Joe.

Din trei paşi mari, Runciter ajunse la uşă, o închise, puse zăvorul, apoi se întoarse imediat la Joe. Trăgând un sertar de la toaletă, scoase dinăuntru un tub de spray cu dungi de culoare deschisă, întruchipând litere în relief, ce-i făceau şi mai frumoasă suprafaţa strălucitoare.

— Ubik, explică Runciter; agită cu putere spray-ul, apoi îl îndreptă spre Joe. Nu-mi mulţumi pentru asta, adăugă el şi pulveriză substanţa de la stânga la dreapta, mult timp; aerul scânteie şi tremură, ca şi cum nişte particule strălucitoare ar fi fost brusc eliberate, ori ca şi cum energia soarelui se concentrase în acea cameră de hotel, veche şi uzată.

— Te simţi mai bine? Substanţa ar trebui să acţioneze asupra ta imediat; ar trebui deja să-i simţi efectul.

Îl privi pe Joe cu o expresie îngrijorată.

Pentru a putea păstra aroma mâncării este nevoie de mai multe pungi; este nevoie, aşadar, de învelişul de plastic Ubik, de fapt, patru straturi într-unul singur. Păstrează prospeţimea alimentelor, ferindu-le de aer şi umezeală. Urmăriţi, vă rugăm, această demonstraţie…

Capitolul 14

— Ai o ţigară? întrebă Joe.

Vocea îi tremura, dar nu din cauza oboselii. Nici din cauza frigului. Amândouă dispăruseră. Sunt încordat, îşi spuse. Dar nu sunt pe moarte. Acest din urmă proces a fost oprit de spray-ul Ubik.

Exact cum spusese Runciter că se va întâmpla, în reclama de la televizor, îşi aminti el. Că dacă voi reuşi să găsesc spray-ul, voi fi în siguranţă; Runciter promisese asta. Dar, se gândi posomorât, a fost nevoie de mult timp. Şi era cât pe-aci să eşuez.

— Am, dar fără filtru, răspunse Runciter. În epoca asta, înapoiată şi inutilă, încă nu au aşa ceva. Îi întinse lui Joe un pachet de Camel. O să ţi-o aprind eu, se oferi el. Scăpără un băţ de chibrit şi i-l întinse.

— E proaspătă, remarcă Joe.

— Oh, la dracu' doar abia le-am cumpărat de jos, de la tutungerie. Am avansat mult în toată afacerea. Stadiul de lapte prins şi ţigări vechi e acum complet depăşit. Rânji fără pic de veselie, cu ochii săi reci şi plini de hotărâre nereflectând niciun pic de lumină. Ne aflăm în *interiorul* fenomenului, spuse el, nu *în afara* lui. E o diferenţă…

Îşi aprinse, la rându-i, o ţigară; lăsându-se pe spate, fumă în tăcere, păstrându-şi în continuare expresia morocănoasă. Şi obosită, îşi zise Joe. Dar nu genul de oboseală pe care-l resimţise el…

— Poţi să-i ajuţi şi pe ceilalţi din grup? întrebă.

— Am un singur tub de spray Ubik. Cea mai mare parte din conţinutul lui a trebuit să-l folosesc cu tine. Gesticulă, cuprins de indignare; degetele i se încleştau şi se desfăceau convulsiv, într-un tremur de furie imposibil de stăpânit. Puterea mea de a schimba lucrurile aici este limitată, continuă el. Am făcut tot ce-am putut. Capul îi tresăltă, în vreme ce ridica ochii pentru a se uita la Joe. V-am oferit, tuturor, măcar o mică şansă, în toate

modurile posibile. Mi-am folosit la maximum capacităţile. Şi rezultatul? Al naibii de puţin. Aproape nimic.

Căzu într-o tăcere meditativă, mocnită.

— Graffiti-urile acelea de pe pereţii toaletei, spuse Joe. Scriai că noi suntem morţi, iar tu viu.

— Eu *sunt* viu, se răsti Runciter.

— Şi-atunci noi, ceilalţi, am murit?

După o lungă pauză, Runciter răspunse:

— Da.

— Dar în reclama de la TV…

— Reclama avea ca scop să vă determine să luptaţi. Să găsiţi Ubik. Ea v-a incitat să-l căutaţi, apoi aţi continuat şi singuri. Am încercat de mai multe ori să vi-l procur eu, dar ştiţi de ce n-a mers; Pat nu înceta să antreneze pe toată lumea în trecut, a acţionat asupra noastră cu acel talent al ei. De fiecare dată a făcut ca Ubik să regreseze şi astfel să devină inutilizabil. În ce mă priveşte, adăugă Runciter, am profitat de aceste ocazii doar ca să vă transmit fragmente de mesaje. Aţinti spre Joe arătătorul lui gros, gesticulând cu multă hotărâre. Daţi-vă seama cu ce a trebuit să mă lupt. Acea forţă care v-a luat în stăpânire unul câte unul, omorându-vă pe rând. Sincer, mi se pare de mirare că am reuşit să fac tot ce-am făcut…

— Când ţi-ai dat seama ce se întâmplă? întrebă Joe. Ai ştiut dintotdeauna? Chiar de la început?

— „Început”, repetă ironic Runciter. Ce vrea să însemne asta? Totul a pornit cu luni, sau poate cu ani în urmă; Dumnezeu ştie cât timp le-a luat lui Hollis, Pat Conley, S. Dole Melipone şi G.G. Ashwood să pună la cale amănuntele loviturii lor. Şi lucrurile s-au petrecut aşa cum au plănuit ei. Am fost atraşi într-o capcană pe Lună. Am lăsat-o să vină cu noi pe Pat Conley, o femeie pe care n-o cunoşteam, o putere pe care n-am înţeles-o şi pe care e posibil ca nici Hollis să n-o înţeleagă. Un talent având legătură cu inversarea cursului timpului; nu înseamnă, strict vorbind, o călătorie în timp… de exemplu, ea nu poate merge în viitor. Într-un anumit sens, nu se poate duce nici în trecut, ceea ce face, după cât pot eu să pricep, este să pornească o contrarevoluţie care dezvăluie stadii anterioare inerente în configuraţia materiei. Dar asta o ştiţi; tu şi Al v-aţi dat seama… Scrâşni din dinţi, furios. Al Hammond… ce pierdere! Însă n-am putut întreprinde nimic; atunci nu puteam interveni aşa cum am făcut-o acum.

— Şi de ce acum poţi? întrebă Joe.

— *Pentru că aceasta e limita cea mai îndepărtată în trecut unde ea ne poate duce,* răspunse Runciter. Sensul normal al timpului a fost deja restabilit; acum ne deplasăm iarăşi din trecut prin prezent către viitor. În mod evident şi-a forţat la maximum talentul. 1939 aceasta este limita. În clipa de faţă, puterea ei nu mai acţionează. Şi de ce nu? A îndeplinit tot ce i-a cerut Ray Hollis să ne facă.

— Câţi oameni au fost afectaţi?

— Doar noi, cei aflaţi pe Lună, în camera subterană. Nici măcar Zoe Wirt. Pat poate controla întinderea câmpului creat de ea. În ce priveşte modul cum au fost percepute evenimentele de către restul lumii, e simplu: grupul nostru a plecat pe Lună şi acolo a fost distrus de o explozie accidentală; ne-au pus pe toţi în containere, graţie îndatoritorului Stanton Mick, dar n-a putut fi stabilit niciun contact cu noi – n-au acţionat suficient de repede.

— Dar de ce n-a fost de ajuns explozia bombei? întrebă Joe.

Ridicând din sprâncene, Runciter îl privi atent.

— De ce s-o mai folosească şi pe Pat Conley? continuă Joe. Simţea, chiar şi în starea lui de oboseală şi slăbiciune, că ceva nu e în regulă. Nu exista niciun motiv pentru a porni toată această poveste cu regresiunea temporală, această întoarcere a noastră în timp, până în 1939. Nu serveşte la nimic.

— Iată o observaţie interesantă, zise Runciter; clătină încetişor din cap, cu o expresie de încruntare pe faţa aspră, împietrită. Va trebui să meditez la asta. Dă-mi un scurt răgaz.

Merse până la fereastră, unde rămase în picioare, privind cu atenţie magazinele de pe cealaltă parte a străzii.

— Ceea ce mă şochează, spuse Joe, este faptul că părem a ne confrunta cu o forţă mai curând malignă decât deliberată. Ca şi cum cineva ar încerca nu atât să ne ucidă sau să ne anihileze fizic ori să ne elimine ca organizaţie de prudenţă, cât mai ales… Rămase pe gânduri; aproape că găsise explicaţia. O entitate iresponsabilă care se amuză de ceea ce ne face. Felul în care ne ucide unul câte unul… N-ar fi avut nevoie să prelungească toate astea. Nu mi se pare a fi câtuşi de puţin stilul lui Ray Hollis; el omoară pe loc, cu sânge rece. Şi din ceea ce ştiu despre Stanton Mick…

— E Pat. Ea este, îl întrerupse Runciter; se întoarse de la fereastră. Din punct de vedere psihologic, e o sadică. Genul care smulge aripile muştelor. Ori se joacă, după chef, cu vieţile noastre.

Rămase în aşteptare, urmărind reacţia lui Joe.

— Mie mi se pare mai degrabă ca un copil, spuse acesta.

— Dar uită-te la Pat Conley; este geloasă şi răuvoitoare. A doborât-o mai întâi pe Wendy, din pricina unei animozităţi sentimentale. Adineauri, te-a urmărit în timp ce urcai scările şi a făcut-o din plăcere; de fapt, s-a distrat copios.

— De unde ştii asta? întrebă Joe. Tu m-aşteptai aici, în cameră, gândi el; nu puteai să vezi scena. Şi… *cum de-a ştiut Runciter că el va veni tocmai în această cameră?*

Oftatul lui Runciter se transformă într-un şuierat răguşit, în timp ce recunoştea:

— Nu ţi-am povestit totul. De fapt… Tăcu, îşi muşcă violent buza de jos, apoi continuă brusc: Ceea ce ţi-am spus nu e tocmai adevărat. Relaţia mea cu această lume în regresie este diferită de a voastră. Ai perfectă dreptate: ştiu prea multe. Asta pentru că eu mă aflu aici venind din exterior, Joe.

— Manifestările tale, zise Joe.

— Întocmai. Mă proiectez în acest univers de colo-colo. În locuri şi momente strategice. Ca în cazul contravenţiei de circulaţie. Sau al farmaciei lui Archer…

— Apariţia ta în reclama de la TV n-a fost o înregistrare, spuse Joe. Era în direct.

Runciter încuviinţă din cap, fără tragere de inimă.

— De ce această diferenţă între situaţia ta şi-a noastră? întrebă Joe.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

Se pregăti, ştiind deja ce-avea să audă.

— Eu nu sunt mort, Joe. Graffiti-urile spuneau adevărul. Vă aflaţi cu toţii în containerele crionice, iar eu… Runciter vorbea cu dificultate, fără să se uite la Joe. Eu mă găsesc într-un salon de consultaţii la Moratoriumul Preaiubitei Frăţii. Sunteţi cu toţii interconectaţi, conform instrucţiunilor mele; păstraţi laolaltă, ca grup. Mă aflu aici încercând să iau legătura cu voi. De asta spun că sunt în exterior; de aceea şi manifestările mele, cum le numiţi voi. A trecut aproape o săptămână de când încerc să vă activez pe toţi la stadiul de semi-viaţă, dar… nu prea merge. Vă stingeţi unul după altul.

— Şi cu Pat Conley ce este? se interesă Joe, după o pauză.

— Mda, e împreună cu voi, în semi-viaţă; interconectată cu restul grupului.

— Regresiunile temporale se datorează talentului ei? Sau

degenerării normale care însoţeşte procesul de semi-viaţă?

Încordat, aştepta răspunsul lui Runciter; totul, după cum îşi dădea seama, depindea de acest răspuns.

Runciter pufni, se strâmbă, apoi răspunse cu glas răguşit:

— Degenerării normale. Ella a cunoscut-o şi ea. Toţi cei ce intră în semi-viaţă trec prin asta.

— Minţi, şuieră Joe. Avea senzaţia unui cuţit care-l spintecă.

Runciter îl privi drept în faţă:

— Dumnezeule, Joe, ţi-am salvat viaţa! Am reuşit să ajung până la tine şi să te readuc în starea de semi-viaţă activă, de-acum încolo, vei dura probabil o perioadă nedefinită. Dacă nu te-aş fi aşteptat în camera asta de hotel, în care ai intrat pe brânci, atunci… la naiba; în fine, ascultă-mă, fir-ar să fie… dacă n-aş fi fost eu, până acum erai întins în patul ăsta desfundat, mort de-a binelea. Sunt Glen Runciter; sunt patronul vostru şi cel care luptă să vă salveze vieţile; *singurul* din lumea reală care încearcă pentru voi ceva…

Continua să-l fixeze pe Joe, cu indignare şi surprindere. O surprindere uluită, ca şi cum nu reuşea să înţeleagă ce se petrece.

— Fata aia, Pat Conley, zise Runciter, te-ar fi omorât aşa cum i-a omorât pe…

Tăcu brusc… Joe continuă:

— … aşa cum i-a omorât pe Wendy şi pe Al, pe Edie Dorn, Fred Zafsky şi – la ora asta – probabil că şi pe Tito Apostos.

Cu voce joasă, dar clară, Runciter zise:

— Situaţia e foarte complexă, Joe. Nu admite nişte răspunsuri simple.

— Tu nu cunoşti răspunsurile, replică Joe. Asta e problema. Ai fabricat răspunsurile; a trebuit să le inventezi pentru a-ţi explica prezenţa aici. Toate apariţiile tale, aşa-numitele *manifestări…*

— Eu nu le spun aşa. Tu şi Al le-aţi botezat astfel. Nu mă învinuiţi pe mine pentru ceea ce voi doi…

— Nu ştii nimic în plus faţă de mine, spuse Joe, despre ce ni se întâmplă şi cine ne atacă. Glen, nu poţi să ne lămureşti contra cui luptăm pentru că nu ştii.

— Ştiu că sunt viu, zise Runciter; ştiu că stau în acest salon de consultaţie de la moratoriu.

— Dar trupul tău din coşciug? întrebă Joe. Aici, în Des Moines, la Capela Bunului Păstor. Te-ai uitat la el?

— Nu, zise Runciter, dar nu e cu adevărat…

— Se zbârcise, îl întrerupse Joe. Îşi pierduse consistenţa,

întocmai ca acelea ale lui Wendy şi Al şi Edie şi, peste puţină vreme, al meu. Era exact la fel şi pentru tine; nici mai bine, nici mai rău.

— În cazul tău am adus… Din nou, Runciter amuţi; o expresie greu de descifrat apăru pe chipul lui; un amestec de teamă, intuiţie şi… dar Joe nu putea spune ce altceva. Ţi-am adus Ubik, sfârşi el.

— Ce este Ubik? întrebă Joe.

Niciun răspuns din partea lui Runciter.

— Prin urmare, nici asta nu ştii, constată Joe. Nu ştii ce este sau de ce acţionează. Nu ştii nici măcar de unde vine.

După o pauză lungă, dureroasă, Runciter recunoscu:

— Ai dreptate, Joe. Perfectă dreptate. Cu gesturi tremurate, îşi aprinse o nouă ţigară. Dar e adevărat că am vrut să-ţi salvez viaţa. La naiba, aş vrea să vă salvez pe toţi.

Ţigara îi alunecă printre degete şi căzu, rostogolindu-se pe podea. Cu un efort, Runciter se aplecă s-o ridice. Pe faţa lui se putea citi o nefericire extremă. Aproape disperare.

— Noi suntem băgaţi până-n gât în chestia asta, zise Joe, iar tu stai acolo, în salonul de consultaţii şi nu poţi să faci nimic; nu poţi să pui capăt acestei stări de lucruri.

— Aşa e, încuviinţă Runciter.

— Suntem în semi-viaţă, continuă Joe, dar mai există ceva aici. Un element nefiresc pentru cei aflaţi în container. Aşa cum ghicise Al, acţionează două forţe; una care ne ajută, alta care ne distruge. Tu colaborezi cu forţa sau entitatea sau persoana care încearcă să ne ajute. De la ea ai Ubik-ul.

— Da.

— Deci nimeni dintre noi nu ştie cine ne distruge, nici cine ne protejează, tu, de asemenea, habar n-ai. Poate că e vorba de Pat…

— Cred că da, acceptă Runciter. Cred că ea e duşmanul vostru.

— S-ar putea, zise Joe. Dar eu nu cred.

Aşa cum nu cred, îşi spuse, că i-am întâlnit faţă în faţă, până acum, nici pe inamicul, nici pe aliatul nostru. Dar cred c-o vom face. În scurt timp vom şti cine sunt aceştia.

— Eşti sigur, îl întrebă el pe Runciter, absolut sigur că tu eşti singurul care – fără nicio urmă de îndoială – ai supravieţuit exploziei? Gândeşte-te bine, înainte de a răspunde.

— Cum spuneam, Zoe Wirt…

— Eu vorbeam de *noi,* i-o tăie Joe. Zoe Wirt nu se află

împreună cu grupul nostru, în acest segment temporal. S-o luăm, de pildă, pe Pat Conley…

— Pat a avut pieptul complet zdrobit. A murit din cauza şocului şi a unui plămân strivit, cu multiple leziuni interne, ficatul distrus şi un picior rupt în trei locuri. Fizic vorbind, se află la vreo patru picioare distanţă de tine; corpul său, vreau să spun.

— Şi ceilalţi? Sunt cu toţii aici, în Moratoriumul Preaiubitei Frăţii?

— Da, răspunse Runciter. Cu o singură excepţie: Sammy Mundo. El a suferit o puternică leziune cerebrală şi a intrat într-o comă din care doctorii spun că nu-şi va mai reveni niciodată. Scoarţa cerebrală…

— Atunci înseamnă că e viu. N-a fost supus congelării, deci nu e aici.

— Eu nu l-aş numi „viu”. I-au făcut encefalogramă după encefalogramă; nici urmă de activitate cerebrală. E o legumă, nimic mai mult. Fără personalitate, fără mişcare, fără conştiinţă, în creierul lui Mundo nu se petrece nimic, nici cel mai mic lucru.

— Prin urmare, zise Joe, nu te-ai gândit – firesc – să pomeneşti despre asta.

— Am făcut-o acum.

— Numai când te-am întrebat în mod special. Rămase pe gânduri. Cât de departe de noi e? Se află în Zürich?

— Da, la Spitalul Carl Jung. Cam la cinci sute de metri distanţă de acest moratoriu.

— Închiriază un telepat, spuse Joe. Sau foloseşte-l pe G.G. Ashwood. Pune să fie sondat.

Un băiat, îşi zise el. Împrăştiat şi necopt la minte. O personalitate crudă, neformată, plină de ciudăţenii. Asta trebuie să fie. S-ar potrivi cu încercările noastre actuale, cu evenimentele acestea capricioase şi contradictorii. Aripile smulse, apoi puse la loc. Restaurările temporale, ca în cazul meu, în camera asta de hotel, după ce-am urcat scările. Runciter oftă.

— Am făcut-o deja. În cazuri de afecţiune cerebrală, de genul celei de faţă, este o practică obişnuită încercarea de a lua legătura cu persoana respectivă pe cale telepatică. Niciun rezultat însă; nimic. Niciun fel de activitate la nivelul lobului frontal. Îmi pare rău, Joe.

Clătină din capul masiv, în semn de simpatie, cu o mişcare asemănătoare unui tic nervos; era vizibil că împărtăşea

dezamăgirea lui Joe.

Scoţând din ureche discul de plastic al receptorului, Glen Runciter rosti în microfon:

— O să mai stau de vorbă cu tine, mai târziu.

Lăsă apoi jos tot aparatul de comunicare, se ridică ţeapăn de pe scaun şi rămase o clipă cu privirea fixată pe silueta învelită în gheaţă, imobilă şi ceţoasă, a lui Joe Chip, care se odihnea în coşciugul său de plastic transparent. Drept şi tăcut, cum avea să fie pentru eternitate.

— M-aţi sunat, domnule? Herbert Schoenheit von Vogelsang dădu buzna în salonul de consultaţii, umilindu-se aidoma unui linguşitor medieval. Să-l pun pe domnul Chip la loc, împreună cu ceilalţi? Aţi reuşit, domnule?

— Am reuşit, zise Runciter.

— Aţi putut să-l…

— Da, l-am contactat normal. De data asta ne-am putut auzi unul pe celălalt foarte bine. Îşi aprinse o ţigară; trecuseră ore de când o fumase pe ultima, într-un moment liber; acum, efortul prelungit şi intens de a intra în legătură cu Joe Chip îl epuizase. Aveţi prin apropiere vreun distribuitor de amfetamine? îl întrebă el pe proprietarul moratoriumului.

— Pe culoar, cum ieşiţi din sala de consultaţii, arătă cu degetul ultraamabila creatură.

Părăsind încăperea, Runciter se apropie de automat, introduse o monedă, apăsă pe butonul corespunzător medicamentului ales şi un mic obiect familiar căzu zăngănind din fanta aparatului.

Pilula îl făcu să se simtă mai bine. Apoi însă, gândul îi zbură la întâlnirea de peste două ore cu Len Niggelman şi se întrebă dacă va reuşi s-o scoată la capăt cu bine. S-au întâmplat prea multe, hotărî el. Nu sunt pregătit să-mi întocmesc raportul către Societate; o să trebuiască să-l sun pe Niggelman şi să-i cer o amânare.

Folosind un videofon public, îl chemă pe Niggelman din Confederaţia Nord-Americană.

— Len, zise el, astăzi nu mai pot să fac nimic. Am petrecut ultimele douăsprezece ore încercând să intru în legătură cu angajaţii mei din containere şi sunt dărâmat. Are ceva dac-o lăsăm pe mâine?

— Cu cât îţi vei prezenta mai repede raportul oficial, cu atât vom putea grăbi începerea acţiunii împotriva lui Hollis. Avocaţii

mei au pregătit dosarul şi ard de nerăbdare să-l depună în instanţă, răspunse Niggelman.

— Ei cred că pot angaja o procedură civilă?

— Şi civilă şi penală. Au vorbit la New York, cu procurorul districtual. Dar până când tu nu ne faci un raport oficial, legalizat de notar…

— Mâine, promise Runciter. După ce-o să dorm un pic. Afurisitele astea de evenimente aproape că m-au dat gata.

Pierderea celor mai buni oameni ai mei, îşi spuse. Şi, în special, a lui Joe Chip. Ce lovitură pentru firmă! Nu ne vom putea relua activitatea decât peste luni sau ani de zile. Dumnezeule, gândi, de unde să găsesc alţi inerţiali în locul celor pe care i-am pierdut? Şi de unde să mai iau alt tester de talia lui Joe?

— Bineînţeles, Glen, se declară de acord Niggelman. Ia-ţi o noapte bună de somn şi ne întâlnim mâine, în biroul meu, să zicem la ora 10, după ora New Yorkului.

— Mersi, spuse Runciter. Închise, apoi se aruncă greoi pe o canapea de plastic roz, aflată în faţa videofonului, de cealaltă parte a coridorului. Nu pot găsi un alt tester ca Joe, îşi zise. Adevărul este că s-a terminat cu Runciter Associates.

Patronul moratoriumului îşi făcu iarăşi una dintre inoportunele sale apariţii.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Runciter? O ceaşcă de cafea? O altă amfetamină, cu efect pentru douăzeci şi patru de ore? Am câteva în birou; dacă luaţi, veţi rămâne treaz cel puţin toată noaptea…

— Cel puţin toată noaptea am de gând să dorm, zise Runciter.

— Atunci ce-aţi spune de…

— Cară-te, mârâi Runciter.

Proprietarul moratoriumului o şterse grăbit, lăsându-l singur. De ce a trebuit să aleg tocmai locul ăsta? se întrebă Runciter. Presupun că din pricina prezenţei aici a Ellei. La urma urmelor, este cea mai bună instituţie de acest fel: iată de ce se află aici Ella şi, ca atare, toţi ceilalţi. Când te gândeşti la ei, reflectă Runciter, toţi aceşti oameni care nu cu multă vreme în urmă se găseau de partea asta a coşciugului… Ce catastrofă!

Ella, îşi spuse, aducându-şi aminte. Mai bine aş mai vorbi cu ea câteva clipe, s-o ţin la curent cu mersul lucrurilor. În fond, aşa i-am şi promis.

Ridicându-se în picioare, porni în căutarea proprietarului moratoriumului.

Oare şi acum o să dau peste afurisitul ăla de Jory? se întrebă. Sau o să fiu capabil să menţin legătura cu Ella suficient de mult timp ca să-i povestesc ce mi-a spus Joe? Devine atât de dificil acum să comunici cu ea, de când acest Jory creşte şi se extinde şi se hrăneşte cu Ella, dar poate şi cu alţii aflaţi aici, în semi-viaţă.

Moratoriumul ar trebui să facă ceva în privinţa lui; Jory e un pericol pentru toţi cei de-aici. De ce-l lasă să continue? se întrebă Runciter.

Şi tot el se gândi: poate pentru că nu-l pot opri.

Poate că n-a mai existat niciodată un semi-viu de genul lui Jory…

S-ar putea să-mi miroasă gura urât, Tom? Păi, Ed, dacă-ţi faci griji din pricina asta, încearcă noua pastă de dinţi Ubik, spuma ei având o puternică acţiune bactericidă perfect inofensivă atunci când este folosită conform instrucţiunilor.

Capitolul 15

Uşa vechii camere de hotel se deschise larg, izbindu-se de perete. Don Denny, însoţit de un bărbat între două vârste, cu aer competent şi părul grizonat tuns îngrijit, îşi făcu apariţia în încăpere. Faţa lui arăta neliniştită şi încordată. Denny întrebă:

— Cum te simţi, Joe? De ce nu te-ai culcat? Pentru numele lui Dumnezeu, urcă-te în pat!

— Vă rog să vă întindeţi, domnule Chip, spuse doctorul, aşezându-şi trusa pe o noptieră şi deschizând-o. Iritarea şi dificultăţile respiratorii sunt însoţite de dureri? Se apropie de pat ţinând în mână un stetoscop demodat şi un tensiometru greoi şi complicat. Aveţi antecedente cardiace, domnule Chip? Dar tatăl sau mama dumneavoastră? Descheiaţi-vă la cămaşă, vă rog! Trase un scaun de lemn lângă pat şi se aşeză, aşteptând.

— Mă simt mai bine acum, zise Joe.

— Lasă-l să-ţi asculte inima, îi ceru laconic Denny.

— Bine. Joe se întinse pe pat şi-şi descheie cămaşa. Runciter a reuşit să ajungă până la mine, îi spuse el lui Denny. Suntem cu toţii în containere; el se află de cealaltă parte şi încearcă să ia legătura cu noi. Altcineva însă încearcă să ne facă rău. Nu Pat a făcut totul, sau, în tot cazul, nu singură. Nici ea, nici Runciter nu ştiu ce se întâmplă. L-ai văzut pe Runciter când ai deschis uşa?

— Nu, zise Denny.

— Stătea pe un scaun, în capătul opus al camerei, arătă Joe. Acum vreo două, trei minute… „Îmi pare rău, Joe” – ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus, apoi a întrerupt contactul, a încetat comunicarea şi a dispărut pur şi simplu. Uită-te pe toaletă şi vezi dacă a lăsat tubul de spray Ubik…

Denny căută, apoi ridică în lumină recipientul strălucitor.

— Uite-l. Dar pare gol.

Îl scutură.

— Aproape gol, zise Joe. Pulverizează asupra ta ce-a mai rămas. Haide, dă-i drumul!

Făcut un gest larg cu braţul.

— Vă rog să nu mai vorbiţi, domnule Chip, spuse doctorul, ascultându-l cu stetoscopul. Suflecă apoi mâneca de la cămaşa lui Joe şi începu să-i înfăşoare în jurul braţului pânza cauciucată gonflabilă, pregătindu-se să-i ia tensiunea.

— Cum stau cu inima? întrebă Joe.

— Aparent normal, răspunse doctorul. Cu toate că bate un pic prea repede.

— Vezi? îi zise Joe lui Don Denny. Mi-am revenit.

— Ceilalţi sunt pe moarte, Joe, replică Denny.

Pe jumătate ridicându-se de la locul lui, Joe exclamă:

— Toţi?

— Toţi care-au mai rămas.

Ţinea în mână atomizorul, fără să-l folosească.

— Şi Pat? întrebă Joe.

— Când am coborât din ascensor, am găsit-o aici, pe palier. Tocmai fusese atinsă de regresiune. Părea extraordinar de uimită; ca şi cum nu-i venea să creadă. Aşeză spray-ul la locul lui. Bănuiesc că era convinsă că ea face totul. Cu talentul ei.

— Aşa este, zise Joe. Exact asta gândea. Dar… de ce nu foloseşti spray-ul?

— La naiba, Joe, oricum o să murim. Şi tu şi eu ştim asta. Îşi scoase ochelarii cu ramă de os şi se frecă la ochi. După ce-am văzut în ce stare era Pat, m-am dus şi în celelalte camere şi-atunci i-am văzut pe toţi. *Tot grupul nostru.* De asta ne-a trebuit atât timp să ajungem aici; l-am pus pe doctorul Taylor să-i examineze. Nu mi-a venit să cred că se vor prăbuşi atât de repede. Acceleraţia a devenit al naibii de rapidă. Numai în ultima oră…

— Foloseşte Ubik, îi ceru Joe. Altfel, o să-l pulverizez eu asupra ta.

Don Denny luă din nou tubul, îl agită, îndreptând spre el duza.

— Bine, spuse el. Dacă asta-ţi doreşti… În fond, nu există niciun motiv să n-o fac. Dar… ăsta-i sfârşitul, nu-i aşa? Vreau să spun… au murit cu toţii, singurii care-am mai rămas suntem noi doi, iar efectul Ubikului asupra ta va dispărea după câteva ore. Şi n-o să mai reuşeşti să faci rost de un alt tub. Ceea ce mai lasă în viaţă un singur om. Pe *mine…*

Odată hotărârea luată, Denny apăsă pe butonul sprayului; vaporii strălucitori şi fremătând, formaţi din particule metalice şi luminoase care dansau ca într-o aureolă, formară imediat un nor împrejurul lui. Don Denny dispăru, acoperit de acest halou

de energie radiantă.

Încetând să-i mai ia tensiunea lui Joe, doctorul Taylor ridică privirea să vadă ce se întâmplă. El şi Joe se uitară cum vaporii erau pe cale să se condenseze; mici picături luceau pe covor, iar pe peretele din spatele lui Denny se scurgeau dâre luminoase.

Persoana ce stătea acolo, în mijlocul bălţii de Ubik ce îmbibase mocheta uzată şi murdară, nu era în niciun caz Don Denny.

Un adolescent slăbuţ şi insipid, cu ochi asimetrici ca nişte nasturi negri, sub sprâncenele încâlcite. Purta un costum anacronic: cămaşă albă impermeabilă, jeanşi şi mocasini din piele. Haine de pe la jumătatea secolului. Pe faţa lui prelungă, Joe văzu un zâmbet, dar era unul strâmb, un pliu deformat care se transforma într-un rictus batjocoritor. Nimic nu se armoniza în trăsăturile lui; urechile aveau prea multe sinuozităţi pentru a se potrivi cu ochii chitinoşi. Părul ţepos se opunea firelor cârlionţate şi dese ale sprâncenelor. Şi nasul, îşi spuse Joe, prea subţire, prea ascuţit, mult prea lung. Nici măcar bărbia nu se potrivea cu restul feţei; era parcă cioplită cu dalta, o fisură adâncă ce părea să pătrundă până la os… Ca şi cum, gândi Joe, în acel loc fabricantul creaturii se hotărâse să-i dea o lovitură, cu scopul de a o desfigura. Dar materialul fizic, substanţa de bază fusese prea densă; băiatul nu se despicase în două. Exista, sfidând chiar şi forţa care-l construise; rânjea batjocoritor la orice, inclusiv la ea.

— Cine eşti? întrebă Joe.

Adolescentul îşi frământă degetele – un spasm menit în mod evident să-l împiedice să se bâlbâie.

— Câteodată mă numesc Matt, câteodată Bill, zise el. Dar cel mai adesea sunt Jory. Ăsta-i numele meu adevărat – Jory.

În timp ce vorbea, lăsa vederii nişte dinţi cenuşii şi murdari. Şi o limbă de culoarea unui vierme.

După o vreme, Joe întrebă:

— Unde e Denny? N-a intrat niciodată în această cameră, nu-i aşa?

Mort, gândi, împreună cu ceilalţi.

— L-am mâncat pe Denny cu multă vreme în urmă, răspunse Jory. Chiar la început, înainte ca ei să vină aici de la New York. Întâi am mâncat-o pe Wendy Wright. Denny a fost al doilea.

— Cum adică i-ai „mâncat”? zise Joe. În sensul propriu? se întrebă, cu un frison de repulsie; se simţi invadat de o mişcare

de recul, pe care de bine, de rău, reuşi s-o ascundă.

— Am făcut ce fac de obicei, spuse Jory. E greu de explicat, dar o fac de atâta vreme cu o mulţime de oameni semi-vii. Le mănânc viaţa, ceea ce-a mai rămas din ea. Există foarte puţină în fiecare persoană, de aceea am nevoie de mulţi indivizi. Înainte, aşteptam să se afle în semi-viaţă de câtva timp, acum însă trebuie să-i mănânc imediat. Asta dacă eu însumi vreau să continui să trăiesc. Dacă vii mai aproape de mine şi asculţi – o să ţin gura deschisă – poţi să le auzi vocile. Nu pe ale tuturor, dar măcar pe ale celor mâncaţi ultimii. Cei pe care-i cunoşti. (Se scobi cu unghia între incisivii superiori, cu capul plecat într-o parte, în timp ce-l privea pe Joe, aşteptându-i, în mod evident, reacţia.) Nu ai nimic de spus? se interesă el.

— Tu ai început să-mi provoci moartea, adineauri, în hol…

— Eu, nu Pat. Pe ea am mâncat-o pe palier, lângă ascensor; după aceea i-am mâncat şi pe ceilalţi. În ce te priveşte, am crezut c-ai murit. (Învârti pe toate părţile spray-ul Ubik, pe care nu-l lăsase încă din mână.) Nu pricep ce-i chestia asta. Ce se află înăuntru şi, mai ales, de unde şi-l procură Runciter. (Încruntă din sprâncene.) Dar ai dreptate: nu Runciter l-a fabricat. El se află în exterior. Or, obiectul ăsta provine de aici, din mediul nostru. E obligatoriu să fie aşa, întrucât – cu excepţia cuvintelor – nimic nu poate pătrunde până la noi, din afară.

Joe spuse:

— Deci nu-mi poţi face nimic. Nu mă poţi mânca, din pricina Ubikului.

— Nu pot să te mănânc *pentru moment.* Dar efectul Ubikului va dispărea…

— N-ai de unde să ştii. Nici măcar nu ştii ce este sau de unde vine.

Mă întreb dac-aş putea să te omor, gândi el. Jory părea să aibă o constituţie delicată. Iată creatura care-a ucis-o pe Wendy, îşi spuse. Sunt acum faţă în faţă cu ea, aşa cum ştiam că se va întâmpla în cele din urmă. Wendy, Al, adevăratul Don Denny… şi toţi ceilalţi. A mâncat până şi cadavrul lui Runciter din sicriul de la morgă; trebuie să mai fi existat vreun rest de activitate protofazonică reziduală în interiorul acestuia sau în apropiere, oricum, ceva care-a atras-o.

— Domnule Chip, zise doctorul, n-am terminat să vă iau tensiunea. Vă rog să vă întindeţi la loc, pe pat.

Joe îl privi fix, apoi întrebă:

— El nu te-a văzut transformându-te, Jory? N-a auzit ce-ai

spus?
— Doctorul Taylor este un produs al minţii mele, răspunse Jory. Ca tot ce există în acest pseudo-univers.
— Nu te cred, îl provocă Joe. Şi, adresându-se doctorului: L-ai auzit ce-a spus, nu-i aşa?
Cu un pocnet ca de balon spart, doctorul dispăru.
— Vezi? zise Jory, cu un aer mulţumit.
— Şi ce-ai de gând să faci după ce mă vei omorî? îl întrebă Joe pe băiat. Vei continua să menţii această lume a anului 1939, acest pseudounivers, cum îl numeşti tu?
— Bineînţeles că nu. N-ar mai avea niciun rost.
— Atunci, totul e doar pentru mine. Acest întreg univers.
— Nu e foarte mare, spuse Jory. Un hotel din Des Moines. O stradă dincolo de fereastră, cu câţiva trecători şi nişte maşini. Şi poate două-trei clădiri risipite pe ici, colo; nişte magazine pe trotuarul opus, pentru cazul în care te-ai uita afară, pe geam.
— Deci nu păstrezi nici New York-ul, nici Zürich-ul, nici…
— La ce bun? Acolo nu se află nimeni. Pretutindeni unde mergeaţi, tu şi ceilalţi membri ai grupului, construiam o realitate tangibilă, corespunzătoare aşteptărilor voastre. Când aţi zburat cu avionul de la New York până aici, am creat sute de kilometri de peisaj, oraş după oraş, am găsit treaba asta extrem de obositoare. A trebuit să mănânc enorm de mult ca să reuşesc. De fapt, acesta e motivul pentru care am fost nevoit să-i lichidez pe ceilalţi atât de curând după sosirea voastră aici. Aveam nevoie să mă refac.
— Dar de ce 1939? se interesă Joe. De ce nu lumea noastră contemporană, din 1992?
— Din cauza efortului pe care-l presupune; nu pot împiedica obiectele să regreseze. Ca să fac totul singur, era prea mult pentru mine. La început creaserăm universul lui 1992, după aceea însă lucrurile au început să se deterioreze. Monedele, frişca, ţigările, toate acele fenomene pe care le-ai observat. Apoi Runciter a început să intervină din exterior, făcându-mi sarcina şi mai dificilă. De fapt, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi amestecat. (Zâmbi cu şiretenie.) Dar nu mi-am făcut griji din pricina regresării temporale. Ştiam c-o să credeţi că e din vina lui Pat Conley. Ar fi părut că e talentul ei, pentru că acesta funcţionează oarecum la fel. M-am gândit că poate voi, ceilalţi, o veţi omorî. M-aş fi bucurat să fie aşa. (Rânjetul i se lăţi şi mai mult.)
— Ce rost mai are să păstrezi hotelul şi strada pentru mine?

întrebă Joe. Acum, când ştiu totul?

— Dar întotdeauna procedez aşa…

Ochii lui Jory se măriră. Joe zise:

— Am să te ucid.

Păşi către Jory cu mişcări prost coordonate, pe jumătate gata să cadă. Cu mâinile ridicate, se repezi asupra băiatului, încercând să-l înhaţe de gât, căutând să-i zdrobească traheea.

Mârâind, Jory îl muşcă. Dinţii mari ca nişte lopeţi se înfipseră adânc în mâna dreaptă a lui Joe. Rămaseră încleştaţi acolo şi Jory, în timp ce ridica fruntea, săltă după sine şi mâna lui Joe, pe care-o strângea între fălci. Îl privi fără să clipească şi, mormăind, încercă să închidă maxilarele. Dinţii se afundară şi mai mult în carne, iar Joe simţi cum durerea îi străbate întregul corp. Mă mănâncă, îşi dădu el seama.

— Nu poţi să faci asta, zise cu voce tare; îl lovi pe Jory peste nasul semănând cu un rât, pocnindu-l în mod repetat. Ubik te împiedică, urmă el, plesnindu-l pe Jory cu palma peste ochii răutăcioşi. Nu poţi să-mi faci nimic.

— Gârrh, mârr, grohăi Jory, mişcându-şi fălcile lateral, dintr-o parte într-alta, asemenea unei oi, mestecând mâna lui Joe, până când durerea deveni prea puternică pentru ca acesta s-o mai poată suporta.

Îl izbi pe Jory cu picioarele. Dinţii dădură drumul braţului; Joe se dădu înapoi clătinându-se, privind la sângele ce ţâşnea din rănile lăsate de colţii ca de spiriduş. Dumnezeule, îşi spuse, înspăimântat.

— Nu poţi să-mi faci şi mie, continuă el, ceea ce le-ai făcut celorlalţi.

Dibuind pe pipăite spray-ul de Ubik, îl îndreptă către mâna ce devenise o rană sângerândă. Apăsă pe butonul roşu, de plastic, şi un jet subţire de particule acoperi ca o peliculă transparentă carnea muşcată şi sfâşiată. Durerea dispăru imediat. Sub ochii lui, rana se vindecă la iuţeală.

— Iar tu nu mă poţi omorî, spuse Jory. Încă mai rânjea.

Joe spuse:

— Eu cobor.

Se îndreptă cu mers nesigur către uşa camerei şi o deschise. Dincolo de ea se întindea holul soios; porni înainte, avansând cu prudenţă, pas cu pas. Podeaua părea totuşi solidă. Nici vorbă de o lume ireală sau contrafăcută.

— Să nu te îndepărtezi prea mult, strigă Jory din spatele lui. Nu pot să menţin coerentă o zonă prea mare. De exemplu, dacă

te-ai urca într-una din maşinile alea şi-ai merge kilometri întregi… În cele din urmă ai ajunge într-un loc unde totul încetează să mai existe. Şi nu cred că ţi-ar plăcea asta, aşa cum nu mi-ar plăcea nici mie.

— Nu văd ce-aş avea de pierdut, zise Joe.

Ajunse la ascensor şi apăsă pe butonul de comandă. Jory strigă iarăşi după el:

— Am necazuri cu ascensoarele. Sunt prea complicate. Poate c-ar trebui s-o iei pe scări.

După ce mai aşteptă puţin, Joe renunţă; urmând sfatul lui Jory, coborî pe scări, aceleaşi trepte pe care le parcursese la venire, una câte una, într-un efort supraomenesc.

Ei bine, gândi el, iată una dintre cele două forţe aflate în acţiune; Jory este forţa care ne distruge, care *ne-a distrus* pe toţi, cu excepţia mea. În spatele lui nu se mai află nimic; el este sfârşitul. Oare o voi întâlni şi pe cealaltă? Probabil că nu suficient de curând, încât să mai aibă vreo importanţă, hotărî el. Îşi mai privi o dată mâna.

Complet vindecată…

Ajungând în holul de la intrare, se uită cercetător în jurul lui, examinând oamenii, apoi uriaşul candelabru agăţat pe plafon. În multe privinţe, Jory făcuse o treabă foarte bună, în ciuda regresării la aceste forme perimate. Reală, gândi el, încercând podeaua cu piciorul. Nu mă pot împiedica să nu gândesc astfel.

Jory trebuie că are experienţă, îşi zise. Trebuie să fi făcut asta de nenumărate ori.

Apropiindu-se de ghişeul recepţiei hotelului, îl întrebă pe funcţionar:

— Aveţi vreun restaurant pe care mi l-aţi recomanda?

— În josul străzii, arătă recepţionerul, oprindu-se din sortarea corespondenţei. Pe dreapta, cum vă duceţi. *Matadorul.* Îl veţi găsi excelent, domnule.

— Sunt singur, spuse Joe, cuprins de un impuls subit. Hotelul nu-mi poate oferi nimic? Nicio femeie?

— Nu *acest* hotel, domnule; nu ne ocupăm de proxenetism.

— Păstraţi un hotel familial bun şi curat, zise Joe.

— Aşa ne place să credem, domnule.

— Voiam doar să vă-ncerc, o întoarse Joe. Voiam doar să fiu sigur în ce fel de hotel locuiesc.

Părăsi recepţia, traversă din nou holul în direcţia ieşirii şi coborî treptele largi de marmură, trecând prin uşa rotativă şi oprindu-se pe trotuar.

De cum vă sculaţi, un castron plin cu fulgi de Ubik, gustoşi de să-ţi lase gura apă, cerealele pentru adulţi cele mai crocante, cele mai delicioase, cele mai hrănitoare! Ubik, cerealele ideale pentru micul dejun, delicioase până la ultima înghiţitură! A nu se depăşi porţia recomandată la o singură masă…

Capitolul 16

Diversitatea de maşini îl impresiona. Ani diverşi, mărci diferite, numeroase modele… Faptul că majoritatea automobilelor erau de culoare neagră nu-i putea fi reproşat lui Jory; detaliul acesta era autentic.

Dar de unde ştia Jory toate amănuntele?

Ciudat, gândi el; cunoaşterea asta aprofundată de către Jory a anului 1939, o perioadă în care niciunul dintre noi n-a trăit cu excepţia lui Glen Runciter.

Apoi, dintr-o dată, înţelese. Jory spusese adevărul; construise nu *această* lume, ci lumea sau, mai curând, contrapartida fantasmagorică a propriului lor timp. Descompunerea până la formele anterioare nu i se datora lui; ea se producea în ciuda eforturilor sale. Este ceva ca un atavism natural, îşi dădu seama Joe, care se manifestă automat, pe măsură ce forţa lui Jory scade. Aşa cum spune băiatul, e un efort uriaş. Poate că-i pentru prima oară când el a creat o lume atât de diversă, pentru atât de mulţi oameni simultan. Oricum, nu e un lucru obişnuit ca atât de mulţi indivizi aflaţi în semi-viaţă să fie interconectaţi.

L-am obligat pe Jory să facă un efort anormal, îşi spuse Joe. Şi am plătit pentru asta.

Un bătrân taxi marca Dodge, de formă pătrată, trecu brusc pe lângă el; Joe îi făcu semn şi taxiul opri cu zgomot la curbă. Ia să punem la încercare, îşi zise el, spusele lui Jory referitoare la limitele extreme ale acestei pseudolumi.

— Du-mă la plimbare prin oraş, îi ceru el şoferului. Mergi pe unde vrei. Mi-ar plăcea să văd cât mai multe străzi, cât mai multe clădiri şi cât mai mulţi oameni cu putinţă, apoi, după ce mă vei fi dus prin întregul Des Moines, aş vrea să vizitez următorul orăşel.

— Eu nu fac curse interurbane, domnule, spuse şoferul, ţinându-i lui Joe portiera întredeschisă. Dar aş fi fericit să vă arăt Des Moines. Este un oraş frumos. Sunteţi din alt stat, nu-i aşa?

— Din New York, zise Joe, urcând în taxi.

Maşina demară şi reintră în circulaţie.

— Ce sentimente au faţă de război cei din New York? se interesă şoferul. Vom intra sau nu în luptă? Roosevelt vrea să ne…

— N-am chef să discut despre politică sau război, i-o reteză cu asprime Joe.

Pentru o vreme, maşina îşi urmă drumul în tăcere.

Privind clădirile, oamenii şi automobilele care treceau pe lângă ei, Joe se întrebă iarăşi cum putea Jory să le menţină pe toate. Atâtea detalii, se minună el. Cred că în curând ar trebui să ajung la hotarele acestei lumi; cam pe-aici ar trebui să fie.

— Spuneţi-mi, domnule şofer, întrebă el, există aici, în Des Moines, bordeluri?

— Nu, răspunse şoferul.

Poate că Jory nu poate crea asta, reflectă Joe. Din pricina tinereţii lui. Sau poate că nu e de acord cu ideea. Se simţi brusc istovit. Unde merg eu acum? se întrebă. Şi de ce? Ca să-mi dovedesc mie însumi că ceea ce mi-a spus Jory este adevărat? *Dar ştiam deja că-i aşa:* l-am văzut pe doctor volatilizându-se. L-am văzut pe Jory apărând din interiorul lui Don Denny; atât şi-ar trebui să fie suficient. Tot ceea ce fac este să-i impun lui Jory un efort şi mai mare, fapt care-i va spori apetitul. Mai bine-aş renunţa, hotărî el. Nu foloseşte la nimic.

Şi, aşa cum spusese şi Jory, Ubik-ul îşi va pierde curând puterea. Această plimbare cu maşina prin Des Moines nu este modul cel mai nimerit în care vreau să-mi petrec ultimele minute sau ultimele ore ale existenţei. Trebuie să găsesc altceva.

Pe trotuar, o fată mergea cu un pas suplu şi liniştit; părea să caşte ochii la vitrine. O fată drăguţă, cu bucle jucăuşe, purtând peste bluză un pulover cu nasturii desfăcuţi, o fustă de un roşu-aprins şi pantofi cu tocuri înalte.

— Încetineşte, îi ceru el şoferului. Acolo, lângă fata aceea cu codiţe.

— N-o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, zise şoferul. Ba chiar cred că o să cheme un poliţist.

— Nu-mi pasă, spuse Joe. În acest stadiu chiar că nu mai avea nicio importanţă.

Încetinind, bătrânul Dodge luă curba zdrăngănind din toate încheieturile; cauciucurile sale scârţâiră a protest în timp ce se frecau de caldarâm. Fata ridică privirea.

— Bună, domnişoară, spuse Joe.

Îl privi cu o expresie plină de curiozitate; ochii ei albaştri, calzi şi inteligenţi nu indicau nici urmă de aversiune sau frică. Mai curând părea un pic amuzată de prezenţa lui. Dar într-un fel plin de prietenie.

— Da? întrebă ea.

— Mai am puţin şi-o să mor, zise Joe.

— Oh, dragule, rosti fata, îngrijorată. Eşti cumva...

— N-are nimic, interveni şoferul. Tocmai mă întreba de fete; vrea doar să vă agaţe.

Fata râse. Fără ostilitate. Şi fără să plece.

— E aproape ora prânzului, îi spuse Joe. Lasă-mă să te duc la un restaurant pe nume *Matador.* Mi s-a spus că-i foarte frumos.

Oboseala i se accentuase. O simţea apăsându-l, apoi îşi dădu seama, cu o groază mută, acaparatoare, că era acelaşi tip de epuizare care-l încercase în holul hotelului, după ce-i arătase lui Pat citaţia de la poliţie. Şi frigul. Pe furiş, senzaţia fizică a containerului ce-l înconjura reapăruse. Ubik-ul începe să-şi piardă efectul, îşi dădu el seama. Nu mai am mult timp la dispoziţie.

Ceva trebuie să i se fi citit pe faţă; fata veni către el, până lângă portiera maşinii.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Sunt pe moarte, domnişoară, rosti Joe, cu greutate.

Rana de la mână începuse iarăşi să-l doară. Iar urmele de dinţi de pe ea redeveniseră vizibile. Numai atât şi era suficient ca să-l cuprindă groaza.

— Pune-l pe şofer să te ducă la un spital, spuse fata.

— Putem să luăm masa împreună? întrebă Joe.

— Asta e ceea ce-ţi doreşti? Când eşti atât de... nici nu ştiu cum să spun. Bolnav? Eşti bolnav? (Deschise portiera maşinii.) Vrei să merg cu dumneata la spital? Aşa e?

— La *Matador,* zise Joe. O să luăm câte-o porţie de fileu de cârtiţă marţiană, înăbuşită la cuptor. Apoi îşi aminti că o asemenea delicatesă de import nu putea exista pe vremea aia. O friptură la grătar, se corectă el. De vită. Îţi place carnea de vită?

Urcându-se în automobil, fata îi spuse şoferului:

— Vrea să meargă la *Matador.*

— În regulă, domnişoară.

Taxiul se înscrise din nou în trafic. La următoarea intersecţie, şoferul luă o curbă în formă de U, făcând cale-ntoarsă; acum suntem în drum spre restaurant, îşi spuse Joe, mă întreb dac-o

să rezist. Oboseala şi frigul puseseră stăpânire pe el în întregime; îşi simţea procesele metabolice încetinind unul câte unul. Organe fără niciun viitor; ficatul nu mai avea nevoie să producă globule roşii, rinichii nu mai trebuiau să elimine excreţiile, intestinele nu mai serveau niciun ţel. Dar inima continua să trudească, iar respiraţia îi devenea tot mai dificilă; de fiecare dată când trăgea aer în piept, simţea apăsarea blocului de beton ce i se aşezase pe piept. Piatra mea funerară, hotărî el. Mâna, vedea asta acum, îi sângera iarăşi; un sânge gros, curgând încet, picătură cu picătură.

— Un Lucky Strike? îl întrebă fata, întinzându-i pachetul. „Sunt rumene”, cum zice reclama. Fraza „Lucky Strike Micro-Filter Tipped” nu va exista înainte de…

— Numele meu este Joe Chip.

— Vrei să-ţi spun şi eu cum mă cheamă?

— Da, mormăi el răguşit şi închise ochii; timp de câteva momente fu incapabil să mai vorbească. Îţi place Des Moines? întrebă apoi, ascunzându-şi mâna de privirile fetei. Ai locuit aici mult timp?

— Pari foarte obosit, domnule Chip, zise fata.

— Oh, la naiba, gesticulă el. N-are nicio importanţă.

— Ba da, are. (Tânăra deschise poşeta, scotocind febril prin interior.) Eu nu sunt o extensie a lui Jory; nu semăn cu el… (Făcu un semn către şofer.) Nu sunt ca aceste prăvălii şi case învechite, de pe strada asta soioasă, nici ca toţi oamenii ăştia, cu maşinile lor neolitice. Poftim, domnule Chip! (Scoase din poşetă un plic pe care i-l dădu.) Este pentru dumneata. Deschide-l imediat; nu cred că ar fi trebuit să întârziem atât niciunul dintre noi.

Cu degetele crispate, Joe sfâşie plicul, deschizându-l.

Înăuntru găsi un certificat, impozant şi ornamentat. Literele înscrise pe el îi jucau totuşi în faţa ochilor, era atât de obosit, încât nu reuşea să mai citească.

— Ce scrie aici? întrebă, aşezând hârtia pe genunchi.

— E din partea firmei care fabrică Ubik, răspunse fata. Este garanţia unei aprovizionări gratuite şi pe viaţă, domnule Chip, gratuite pentru că-ţi cunosc problemele în legătură cu banii sau, ca să zicem aşa, idiosincrazia faţă de acest aspect. Pe versoul certificatului figurează toate farmaciile în care se vinde Ubik. Există două şi în Des Moines. Să trecem pe la una dintre ele. Ţine, şofer! (Se aplecă şi-i dădu taximetristului o bucăţică de hârtie.) Du-ne la această adresă. Şi grăbeşte-te; în curând vor

închide…

Joe se lăsă cu spatele pe perna maşinii, gâfâind.

— O să ajungem la vreme la farmacie, zise fata, bătându-l uşor pe braţ, în intenţia de a-l linişti.

— Cine eşti dumneata? o întrebă Joe.

— Numele meu este Ella. Ella Hyde Runciter. Soţia patronului dumitale.

— Eşti aici, cu noi, constată Joe. De aceeaşi parte; eşti în capsula crionică.

— După cum ştii foarte bine, zise Ella Runciter, mă aflu aici de destulă vreme. Şi foarte curând cred că voi renaşte într-o altă matrice. Cel puţin aşa spune Glen… Visam întruna o lumină roşie, fumegoasă şi ăsta-i un lucru rău; din punct de vedere moral nu e matricea potrivită în care să te naşti. (Izbucni într-un râs vibrant şi cald.).

— *Dumneata eşti celălalt,* spuse Joe. Jory ne distruge, dumneata încerci să ne ajuţi. Nu e nimeni în spatele dumitale, aşa cum nu e nimeni în spatele lui Jory. Am ajuns la ultimele entităţi implicate…

— Eu nu mă gândesc la mine ca la o „entitate”, rosti Ella, sarcastică. De obicei mă consider a fi doar Ella Runciter.

— Dar e adevărat ce-am spus, insistă Joe.

— Da, încuviinţă ea, cu o expresie de gravitate.

— De ce i te opui lui Jory?

— Pentru că m-a invadat, răspunse Ella. Mă ameninţă în acelaşi fel în care te ameninţă şi pe dumneata. Amândoi ştim ce face; ţi-a spus-o el însuşi, acolo, în camera de la hotel. Câteodată devine extrem de puternic; uneori reuşeşte să-mi ia locul când sunt activă şi încerc să vorbesc cu Glen. Dar se pare că sunt în stare să-i ţin piept mai bine decât majoritatea semi-viilor, cu sau fără ajutorul Ubikului. Mai bine, de exemplu, decât grupul vostru, chiar acţionând împreună.

— Da, zise Joe.

Era cu siguranţă adevărat. Avusese dovada acestui fapt.

— După ce voi renaşte, spuse Ella, Glen nu va mai putea să se consulte cu mine. Am deci un motiv practic şi foarte egoist ca să te ajut, domnule Chip: *vreau să mă înlocuieşti.* Vreau să existe cineva căruia Glen să-i poată cere sfatul şi ajutorul pe care să se poată bizui. Dumneata vei fi omul ideal; vei juca, în semi-viaţă, acelaşi rol pe care l-ai îndeplinit în cursul vieţii normale. Aşa că, într-un anumit sens, nu sunt animată de sentimente nobile; te-am salvat de Jory dintr-un motiv de bun-simţ. Şi Dumnezeu ştie

că-l detest pe Jory, adăugă ea.

— După renaşterea dumitale, întrebă Joe, eu n-am să mor?

— Ai la dispoziţie doza de Ubik pe viaţă. Aşa cum scrie în certificatul pe care ţi l-am dat.

— Poate că voi reuşi să-l înving pe Jory, spuse Joe.

— Să-l distrugi, vrei să spui? Ella rămase pe gânduri. Nu e invulnerabil. Poate că, în timp, vei învăţa cum să-l neutralizezi. Cred că e cel mai bun lucru pe care-l poţi spera; mă îndoiesc foarte tare că l-ai putea distruge cu adevărat – cu alte cuvinte să-l devorezi – aşa cum face el cu semi-viii amplasaţi în preajma lui, la moratorium.

— La dracu’, se stropşi Joe. O să-i povestesc lui Glen Runciter cum stă situaţia şi el o să-l mute pe Jory cu totul din moratorium.

— Glen nu are nicio autoritate să facă una ca asta.

— Şi Schoenheit von Vogelsang nu poate să…

— Herbert primeşte în fiecare an de la familia lui Jory o mare sumă de bani pentru ca să-l păstreze împreună cu ceilalţi, sub diverse motive plauzibile, zise Ella. Şi… creaturi precum Jory există în fiecare moratorium. Bătălia asta se duce pretutindeni unde se află indivizi în semi-viaţă; este un adevăr, o regulă a modului nostru de existenţă. Tăcu; pentru prima dată văzu pe faţa femeii o expresie de mânie. Un aer tulburat şi încordat, deranjându-i starea de seninătate.

— Iar lupta trebuie purtată de partea asta a capsulelor crionice, în universul nostru virtual, reluă Ella. De către acei semi-vii care sunt victimele lui Jory. Va trebui să-ţi asumi această sarcină, domnule Chip, după ce eu voi renaşte. Crezi că eşti capabil s-o faci? Va fi greu. Jory nu va înceta să-ţi submineze forţele, să-ţi impună o povară pe care-o vei resimţi ca pe… (Ezită.) Ca pe apropierea morţii. Ceea ce şi va fi, de altfel. Căci în semi-viaţă noi ne consumăm oricum, în mod constant. Jory nu face decât să grăbească totul. Epuizarea şi îngheţul, în cele din urmă, tot apar. Dar nu atât de curând.

Îmi amintesc ce i-a făcut lui Wendy, gândi Joe. Asta mă va ajuta să rezist. Numai asta.

— Iată farmacia, domnişoară, zise şoferul.

Bătrânul Dodge cu forme butucănoase opri la marginea trotuarului.

— Eu n-am să intru împreună cu dumneata, îi spuse Ella Runciter lui Joe, în vreme ce acesta deschidea portiera şi cobora din maşină, clătinându-se. La revedere! Îţi mulţumesc pentru

devotamentul faţă de Glen. Şi pentru tot ceea ce vei face de-acum încolo, pentru el. Se apleacă şi-l sărută pe obraz; lui Joe i se păru că buzele femeii plesnesc de viaţă. O parte din ea i se transmise şi lui, prin sărut; se simţi ceva mai întremat. Succes în faţa lui Jory! îi ură Ella, rezemându-se de perna maşinii, într-o atitudine liniştită, cu poşeta aşezată pe genunchi.

Joe închise portiera taxiului, rămase o clipă nemişcat, apoi se îndreptă nesigur spre uşa farmaciei. În urma lui, automobilul demară; auzi torsul motorului, dar nu văzu maşina plecând.

În interiorul solemn şi puternic luminat al prăvăliei, un farmacist chel, purtând un costum negru cu o croială severă şi o eşarfă la gât, îi ieşi în întâmpinare.

— Îmi pare rău, dar închidem, domnule. Tocmai veneam să încui uşa.

— Dar sunt aici, zise Joe. Şi vreau să fiu servit. Îi arătă farmacistului certificatul primit de la Ella; clipind din ochi, în spatele lorgnetei sale, omul se chinui să descifreze cuvintele scrise cu litere gotice. Aveţi de gând s-o faceţi? întrebă Joe.

— Ubik, rosti farmacistul. Nu cred că mai am. Aşteptaţi să mă duc să văd.

Se îndepărtă.

— Jory, spuse încetişor Joe.

— Poftim? întrebă farmacistul, întorcând capul.

— Eşti Jory, zise Joe. Acum pot să-mi dau seama, gândi. Am învăţat să-l recunosc atunci când îl întâlnesc. Tu ai inventat această farmacie, continuă el, şi tot ce există înăuntru, cu excepţia tuburilor de Ubik. Nu ai nicio putere asupra Ubikului; el provine de la Ella.

Se forţă să se mişte din loc; pas cu pas, îşi croi drum până în spatele tejghelei, la rafturile cu medicamente. Examinând etajerele una câte una, în penumbră, încercă să descopere Ubik-ul. Lumina din magazin scăzuse; contururile lucrurilor se amestecau.

— Am regresat tot Ubik-ul din acest raion, zise farmacistul, cu vocea tinerească şi ascuţită a lui Jory. A revenit la forma de balsam pentru ficat şi rinichi. Aşa că acum nu mai e bun de nimic.

— O să mă duc la o altă farmacie, care are Ubik, zise Joe. Se apleacă peste tejghea, respirând încet, la intervale inegale.

Jory, din interiorul farmacistului chel, răspunse:

— Va fi închisă.

— Mâine, se încăpăţână Joe. Pot să rezist până mâine

dimineaţă.

— Nu poţi, zise Jory. Şi, de altfel, Ubik-ul din acea farmacie va fi regresat şi el.

— O să mă duc în alt oraş, insistă Joe.

— Oriunde vei merge, va fi regresat. Înapoi la pomadă, sau la pulbere, sau la balsam. Nu-l vei mai vedea niciodată în chip de spray, Joe Chip!

Jory, sub forma farmacistului cel chelios, zâmbi, arătându-şi dinţii ca de celuloid.

— Pot să… Se întrerupse, adunându-şi forţele risipite. Încercând, prin propria-i voinţă, să-şi încălzească trupul ţeapăn şi amorţit de frig. Să-l aduc în prezent, continuă el. În 1992.

— Chiar crezi, domnule Chip? Farmacistul îi întinse lui Joe o cutie pătrată, de carton. Poftim, deschide-o şi vei vedea…

— Ştiu ce voi vedea, i-o reteză Joe. Se concentră asupra borcănaşului de balsam pentru ficat şi rinichi. Evoluează, îi spuse el, mergi spre viitor; îl copleşi cu nevoia lui, revărsând asupra-i toată energia care-i mai rămăsese. Borcănaşul rămase neschimbat. Asta e lumea normală, îşi zise Joe.

— Tub de spray, rosti el cu voce tare. Închise ochii, să se odihnească.

— Nu e tub de spray, domnule Chip, anunţă farmacistul. Mişcându-se de colo-colo prin prăvălie, stinse luminile; ajuns la casă, învârti o cheie în sertarul care se deschise. Cu gesturi experte, farmacistul mută bancnotele şi mărunţişul într-o cutie de metal cu încuietoare.

— Eşti un tub de spray, îi spuse Joe cutiei de carton pe care-o ţinea în mână. Şi suntem în 1992, repetă el, încercând să-şi folosească toate forţele de care mai dispunea.

Ultimul bec clipi, stins de pseudofarmacist. Încăperea nu mai era luminată decât de strălucirea neclară a felinarului din stradă; sub acţiunea ei, Joe nu distingea decât contururile cutiei pe care-o ţinea în mână.

Deschizând uşa, farmacistul spuse:

— Veniţi, domnule Chip! E timpul să vă întoarceţi acasă. Fata se înşela, nu-i aşa? Şi n-o s-o mai vedeţi niciodată, pentru că e mult prea departe pe drumul ce duce la renaşterea ei; nu se mai gândeşte nici la dumneata, nici la mine, nici la Runciter. Ceea ce Ella vede acum este o avalanşă de lumini: întâi roşii, apoi întunecate, probabil o lumină puternică, portocalie…

— Obiectul ăsta pe care îl ţin în mână, insistă Joe, este un tub de spray.

— Nu, îl contrazise farmacistul. Îmi pare rău, domnule Chip, sincer vorbind. Dar nu e ceea ce spuneţi.

Joe aşeză la loc, pe tejghea, cutia de carton. Se întoarse cu demnitate şi începu lunga şi înceată traversare a încăperii, către uşa din faţă, pe care farmacistul o deschisese pentru el. Nimeni nu scoase o vorbă până în momentul când Joe păşi în sfârşit peste prag, trezindu-se pe trotuarul cufundat în obscuritate.

Farmacistul îl urmă la rândul lui; se aplecă şi încuie uşa cu cheia.

— O să mă plâng fabricantului, zise Joe. În legătură cu… Amuţi. Ceva îl strângea de gât. Nu mai putea nici să respire, nici să vorbească. Apoi, pentru o vreme, blocajul scăzu. Cu farmacia ta regresată, sfârşi el fraza.

— Noapte bună, îi ură farmacistul. Rămase o clipă observându-l pe Joe prin penumbra crepusculului. Apoi, ridicând din umeri se îndepărtă.

În stânga lui, Joe zări forma întunecată a unei bănci pe care câţiva oameni aşteptau sosirea tramvaiului. Reuşi să ajungă până acolo şi să se aşeze. Celelalte persoane, două sau trei la număr, se îndepărtară de el, fie din aversiune, fie pentru a-i face loc, nu ştia care-i motivul şi nici nu-i păsa. Nu simţea decât un lucru: sprijinul băncii de sub el, uşurarea unei părţi din uriaşa sa greutate inerţială. După câteva minute, atât mi-a mai rămas, îşi spuse. Dacă îmi amintesc bine. Dumnezeule, să trebuiască să treci prin aşa ceva… Şi încă pentru a doua oară!

În tot cazul, noi am făcut tot ce am putut, îşi zise el, urmărind luminile galbene, tremurătoare şi reclamele de neon, valul de maşini circulând în ambele direcţii, exact sub privirile lui. Runciter s-a zbătut şi a luptat; Ella a zgâriat şi a muşcat, apărându-se vreme îndelungată. Iar eu, gândi, am fost la un pas de a aduce borcanul de balsam Ubik pentru ficat şi rinichi înapoi, în prezent. Aproape că reuşisem. Era ceva să-ţi poţi da seama de asta, să conştientizezi propria ta putere. Efortul final, transcendent.

Tramvaiul, un monstru de metal zăngănind, se opri cu un scrâşnet în faţa băncii. Oamenii din jurul lui Joe se ridicară şi se grăbiră să urce pe platforma pustie.

— Hei, dumneata, de colo! strigă vatmanul către Joe. Ai de gând să vii, sau nu?

Joe nu răspunse. Vatmanul aşteptă, apoi trase semnalul. Tramvaiul se urni din loc cu zgomot, îşi urmă drumul şi dispăru din raza vizuală a lui Joe. Mult noroc, îşi zise acesta, ascultând

cum ţăcănitul roţilor murea în depărtare. Şi adio!

Se sprijini cu spatele de bancă şi închise ochii.

— Scuzaţi-mă…

Aplecată deasupra lui, în semiîntuneric, stătea o fată îmbrăcată într-o haină din imitaţie de pene de struţ; ridică privirile, devenind brusc conştient de prezenţa ei.

— Domnul Chip? întrebă fata. Drăguţă şi zveltă, purta pălărie, mănuşi, pantofi cu tocul înalt, iar pe sub haină un taior. Ţinea ceva în mână; Joe recunoscu imediat conturul unui pachet. Sunteţi din New York? urmă fata. De la Runciter Associates? Nu vreau să dau asta unei alte persoane.

— Da, sunt Joe Chip, răspunse el. Pe moment, se gândi că era vorba de Ella Runciter. Dar n-o mai văzuse niciodată până atunci. Cine te-a trimis? întrebă.

— Doctorul Sonderbar, replică ea. Tânărul doctor Sonderbar, fiul doctorului Sonderbar cel Bătrân, întemeietorul.

— Cine-i ăsta? Numele nu-i spunea nimic, apoi îşi aminti unde-l întâlnise. Omul cu balsamul pentru ficat şi rinichi, murmură, ca pentru sine. Frunze de oleandru, special tratate, ulei de mentă, cărbune de lemn, clorură de cobalt, oxid de zinc…

Oboseala îl copleşi; încetă să mai vorbească. Fata declară:

— Datorită folosirii tehnicilor celor mai avansate ale ştiinţei moderne, reversia materiei la forme primitive poate fi inversată şi asta la un preţ pe care orice posesor de conapt şi-l poate permite. Ubik este vândut în principalele magazine de artă menajeră de pe Pământ. Aşa încât căutaţi-l la furnizorul dumneavoastră obişnuit, domnule Chip!

Pe deplin conştient acum, Joe întrebă:

— Să-l caut, *unde?* Se ridică greoi, luptându-se să se menţină pe picioare. Eşti în 1992; ceea ce-ai spus provine din spotul publicitar al lui Runciter, de la TV…

Vântul înserării şuieră pe lângă el şi-l târî după sine, purtându-l cu uşurinţa cu care-ar fi dus un pachet de zdrenţe ce abia se mai ţineau una de alta.

— Da, domnule Chip. Tânăra îi dădu pachetul, adăugând: m-aţi adus din viitor prin ceea ce aţi făcut în farmacie, acum câteva momente. M-aţi făcut să vin direct din fabrică. Domnule Chip, pot să vă dau eu cu spray, dacă vă simţiţi prea slăbit. Vreţi acest lucru? Sunt consultant tehnic şi reprezentantă oficială a fabricii; ştiu cum să procedez.

Cu gesturi iuţi, luă pachetul înapoi din mâinile lui

tremurătoare; rupându-i ambalajul, făcu să ţâşnească spre Joe un nor de Ubik. În întuneric, bărbatul zări atomizorul strălucind. Văzu literele în culori vii.

— Mulţumesc, spuse el, după un timp. După ce se simţi mai bine. Şi-i fu mai cald.

— De data asta, zise fata, nu v-a mai trebuit la fel de mult ca în camera de hotel; probabil că sunteţi mai rezistent decât eraţi atunci. Poftim, luaţi tubul; s-ar putea să aveţi nevoie de el înainte de venirea dimineţii.

— Voi putea să mai obţin unul? întrebă Joe. Când acesta se va termina?

— Bineînţeles că da. Din moment ce aţi reuşit să mă aduceţi aici o dată, presupun că o să puteţi să mă aduceţi şi cu alte ocazii. Folosind aceeaşi metodă.

Se îndepărtă de el, amestecându-se cu umbrele proiectate de pereţii denşi ai magazinelor aflate în preajmă, acum închise.

— Ce *este* Ubik? întrebă Joe, încercând s-o reţină.

— Un tub de spray Ubik, răspunse fata, e un ionizator negativ portabil, înzestrat cu o unitate organică de înalt voltaj şi amperaj redus, funcţionând cu o baterie de heliu de 25 kV. Ionii negativi formează obiectul unei mişcări de rotaţie în sens invers acelor de ceasornic, care le este imprimată de o cameră de acceleraţie radical polarizată, ceea ce creează o tendinţă centripetă, obligându-i mai curând să se aglomereze decât să se împrăştie. Un câmp ionic negativ micşorează viteza antiprotofazonilor prezenţi în mod normal în atmosferă; de îndată ce viteza lor scade, ei încetează de a mai fi antiprotofazoni şi, în virtutea principiului parităţii, nu se pot reuni cu protofazonii emişi de persoanele congelate în capsule crionice; altfel spus, cu semi-viii. Rezultatul final este că proporţia protofazonilor neanulaţi de antiprotofazoni creşte, ceea ce se traduce – pentru un anumit timp, cel puţin – printr-o sporire clară a câmpului de activitate protofazonică. De unde putem trage concluzia că persoana în semi-viaţă ce experimentează fenomenul încearcă un plus de vitalitate şi o scădere a senzaţiei de frig provocate de temperaturile la care se face congelarea. Înţelegeţi deci pentru ce formele de Ubik regresate nu puteau să…

Joe o întrerupse.

— A vorbi despre *ioni negativi,* zise el maşinal, este un pleonasm. Toţi ionii sunt negativi…

Fata continuă să se îndepărteze.

— Poate te voi revedea, spuse ea, amabilă. A fost o plăcere pentru mine să-ţi aduc tubul de spray; poate data viitoare…

— Am putea lua masa împreună, propuse Joe.

— Aş fi încântată.

Se îndepărta din ce în ce mai mult.

— Cine-a inventat Ubik-ul? întrebă Joe.

— Un grup de semi-vii competenţi pentru care Jory a devenit o ameninţare; dar în principal, Ella Runciter. Au trebuit să muncească împreună foarte, foarte mult timp ca să-l pună la punct. Şi încă nu există o cantitate suficientă în stoc.

Continuând să se îndepărteze în felul ei delicat, imperceptibil, tânăra dispăru definitiv.

— La *Matador,* strigă Joe în urma ei. Înţeleg că Jory a făcut un lucru bun materializându-l. Sau regresându-l, dacă despre asta este vorba.

Ascultă atent, dar nu primi niciun răspuns. Strângând cu grijă la piept atomizorul cu Ubik, Joe porni la drum prin traficul nopţii, în căutarea unui taxi.

La lumina unui bec de pe stradă, ridică tubul de spray Ubik şi citi inscripţia de pe etichetă:

CRED CĂ O CHEAMĂ MYRA LANEY.
UITĂ-TE PE SPATELE CUTIEI ŞI-AI SĂ GĂSEŞTI ADRESA ŞI NUMĂRUL DE TELEFON.

— Mulţumesc, îi zise Joe atomizorului.

Suntem slujiţi de nişte fantome organice, gândi el, care, prin vorbă şi scris, pătrund în noul nostru mediu înconjurător. Fantome înţelepte, ivite din universul fizic al lumii reale, ce se manifestă faţă de noi ca nişte proiecţii invadatoare, dar pline de bunăvoinţă, ale unei substanţe pulsând aidoma unei inimi uitate. Şi dintre acestea, îşi spuse, mulţumiri lui Glen Runciter. Mai ales lui. Omul care-a scris modurile de întrebuinţare, etichetele şi mesajele. Mesaje extrem de preţioase.

Ridică braţul şi făcu semn unui taxi marca Graham 1939, ce se apropie şi opri scrâşnind dinaintea lui.

Eu sunt Ubik. Înainte ca Universul să fie, eu sunt. Eu am făcut sorii. Eu am făcut lumile. Am creat fiinţele vii şi locurile unde locuiesc ele; le-am mutat aici, le-am aşezat dincolo… Merg încotro vreau eu, fac ceea ce le spun. Eu sunt cuvântul şi numele meu nu e niciodată rostit. Numele, pe care nimeni nu-l ştie. Mi se spune Ubik, dar nu acesta mi-e numele. Eu sunt. Eu voi fi întotdeauna.

Capitolul 17

Glen Runciter nu reuşea să-l găsească pe proprietarul moratoriumului.

— Sunteţi sigură că nu ştiţi unde e? o întrebă el pe domnişoara Beason, secretara lui von Vogelsang. Este un lucru esenţial să mai vorbesc o dată cu Ella!

— O să pun să-l caute, zise domnişoara Beason. Puteţi folosi biroul 4-B; vă rog să aşteptaţi acolo, domnule Runciter. Soţia dumneavoastră vă va fi adusă în cel mai scurt timp posibil. Încercaţi să vă instalaţi cât mai confortabil.

Găsind biroul 4-B, Runciter se plimbă de colo-colo, cuprins de nervozitate. Într-un târziu, un funcţionar al moratoriumului apăru împingând un cărucior pe care se afla sicriul Ellei.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, se scuză funcţionarul; începu imediat să branşeze sistemul de comunicare electronică, fredonând în timp ce lucra.

Operaţiunea fu repede încheiată. Funcţionarul verifică pentru ultima dată circuitul, dădu din cap satisfăcut, apoi se pregăti să părăsească biroul.

— Ţine, asta e pentru dumneata, zise Runciter, întinzându-i mai multe monede de cincizeci de cenţi, pe care le pescuise scotocindu-se prin toate buzunarele. Îţi mulţumesc pentru rapiditatea cu care-ai rezolvat totul.

— Eu vă mulţumesc, domnule Runciter, rosti funcţionarul. Aruncă o privire monedelor, apoi se încruntă. Ce fel de bani sunt ăştia? întrebă el, după câteva clipe.

Runciter examină îndelung monedele. Înţelese imediat ce voia să spună funcţionarul: în mod foarte clar, banii nu erau ce-ar fi trebuit să fie. A cui este efigia asta? se întrebă el. Cine figurează pe cele trei monede? Nu e câtuşi de puţin persoana potrivită. Şi totuşi e o faţă cunoscută. Îl ştiu pe individ.

Şi-atunci, recunoscu profilul. Mă întreb ce vrea să însemne

asta, îşi zise el. E lucrul cel mai bizar pe care l-am văzut vreodată. Cele mai multe situaţii din viaţă pot fi explicate, până la urmă. Dar… Joe Chip pe o monedă de cincizeci de cenţi?

Era prima dată când întâlnea banii Joe Chip.

Cuprins de un fior, avu intuiţia că dacă se va căuta prin buzunare şi în portofel va mai găsi şi alţi bani de acelaşi fel.

Şi ăsta era doar începutul…